ଯାଦୁଘର

ଶ୍ରୀ ପଦ୍ମଚରଣ ପଟ୍ଟନାୟକ

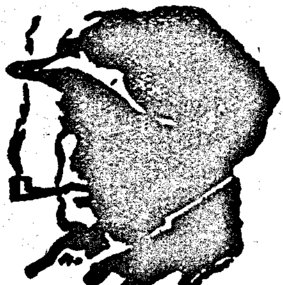

ଗୁପ୍ତଚର କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ

ପ୍ରକାଶକ—
ଗୁପ୍ତଚର କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ
ପିଠାପୁର, କଟକ-୧

ନୂତନ ସଂସ୍କରଣ
୧୯୫୭

ମୂଲ୍ୟ ଏକ ଟଙ୍କା ପଚିଶ ନୂଆ ପଇସା

ମୁଦ୍ରକ—
ଶ୍ରୀ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦାସ
ନବଭାରତ ପ୍ରେସ
କଟକ—୨

'ଆଭାସ'

ଭେଲ୍କିରେ.....ଭେଲ୍କିରେ.....ଭେଲ୍କି.....।

ଭାନୁମତୀ ଖେଳ, "ହୁଟ ଚମଟ ଖେଳ", କହି ଢୋଲକଟିକୁ ଜୋରରେ ପିଟିଦେଲା ଯାଦୁକର ।

ରାସ୍ତା ଉପରେ ଜମିଥିବା ଲୋକେ ଜୋରରେ ତାଳି ବଜାଇ ଯାଦୁକରକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଯାଦୁକର ଗୋଟାଏ ସେକେଣ୍ଡ ମଧ୍ୟରେ ବାକ୍ସ ଭିତରେ ପଶିଥିବା ଲୋକଟିକୁ ଉଭାନ କରିଦେଲା । ଜନତା ଏକ ସ୍ୱରରେ କହି ଉଠିଲେ ସାବାସ୍, ସାବାସ୍ ।

କରତାଳି ଧ୍ୱନିରେ ସ୍ଥାନଟି ପ୍ରତିଧ୍ୱନିତ ହୋଇ ଉଠିଲା । ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁରେ ଯାଦୁକରର ଭୂରିଭୂରି ପ୍ରଶଂସା । ଉଭାନ ହୋଇଥିବା ଲୋକଟିକୁ ପୁଣି ଫେରେଇ ଆଣିବାକୁ ଦର୍ଶକମାନେ ଯାଦୁକରକୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ ।

ଯାଦୁକର ହସ ହସ ମୁହଁରେ କହିଲା, "ଜୋରରେ ତାଳି ବଜାଅ ।"

ସମସ୍ତେ ଏକ ସାଙ୍ଗରେ ଜୋରରେ ତାଳି ବଜାଇବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ଯାଦୁକର ପୁଣି ଯା-ଲଗିଯା, "ଭାନୁମତି ଖେଳ, ଛୁଃ ଚମ୍ପଃ ଖେଳ" କହି ହାତରେ ଧରିଥିବା ହାଡ଼ଟିକୁ ବନ୍ଦଥିବା ବାକ୍ସର ଚାରିପଟ ବୁଲାଇ ବାକ୍ସଟିକୁ ଖୋଲିଦେଲା । ଦର୍ଶକମାନେ ପୁଣି ସେଇ ଲୋକଟିକୁ ବାକ୍ସ ଭିତରୁ ବାହାରିବାର ଦେଖି ବିସ୍ମିତ ହୋଇଗଲେ । ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁରେ ଶୁଣାଗଲା ସାବାସ୍ ଯାଦୁକର ।

ଖେଳଶେଷ ହେଲା । ଦର୍ଶକମାନେ ଯେ ଯାହାର ବକ୍ସିସ ଦେଇ ନିଜ ନିଜ ବାଟରେ ଚାଲିଲେ । ଯାଦୁକର ନିଜର ଖେଳ ସରଞ୍ଜାମ ଧରି ରେଲଷ୍ଟେସନ ଅଭିମୁଖରେ ଯାତ୍ରାକଲା ।

ବ୍ରହ୍ମପୁର ରେଲଷ୍ଟେସନ ନିକଟରେ ଛତ୍ରଶାଳା । ଯାଦୁକର କିଛିଦୂର ଯିବାପରେ ପଛକୁ ଫେରି ଚାହିଁଲା ତା' ପଛେ ପଛେ ଗୋଟିଏ ବୁଢ଼ା ଭିକାରୀ ଛାନପୁରୀ ଖଣ୍ଡିଏ ଧରି ଷ୍ଟେସନ ଆଡ଼କୁ ଆସୁଛି । ଯାଦୁକର ତାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କଥା ମନେପକାଇ ଠିଆହୋଇ ଗଲା । ବୁଢ଼ା ଭିକାରୀ ନିକଟକୁ ଆସିବା ଦେଖି ଦୂରରୁ ଯାଦୁକର ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇଲା । ବୁଢ଼ା, ଯାଦୁକରର ପାଖକୁ ଆସି ହସି ହସି କହିଲା, "ଚାଲ ବାପା, ନିରୋଳା ଜାଗା ଦେଖି କଥା ଭାଷା ହେବା ।" ଯାଦୁକର ଆଉ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ଆଗେଇ ଚାଲିଲା ଷ୍ଟେସନଠାରୁ କିଛିଏ ଦୂରରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଆମ୍ବଗଛ ମୂଳକୁ । ଭିକାରୀ ବୁଢ଼ା ମଧ୍ୟ ଧୀରେ ଧୀରେ ଚାଲି ସେଇଠି ପହଞ୍ଚିଲା ।

ନିଛାଟିଆ ଜାଗା । ଲୋକଙ୍କର ସେ ବାଟଦେଇ ଯା ଆସ ନାହିଁ । ଦୁହେଁ ପାଖାପାଖି ବସିଲେ । ବୁଢ଼ା ପଚାରିଲା "ବାପା କମଳ ! କଣ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଶେଷ କରିଛ ?

ନା ସାର୍ ! କହିଲା କମଳ ବଡ଼ ଦୁଃଖିତ କଣ୍ଠରେ ।

—ତେବେ ?

—ଚେଷ୍ଟା କରୁଚି ସାର୍ ।

ଚେଷ୍ଟା ! କି ଚେଷ୍ଟା କରୁଚ ତମେ ଚୁରଧନ ଧରି ? ସମୟର ମୂଲ୍ୟ ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ କମଳ, ଗୋଟାଏ ମିନିଟ ବ୍ୟବଧାନରେ ତମପାଇଁ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ସର୍ବନାଶ ଘଟୁଛି ତା' ବୋଧେ ତମେ ଜାଣନା । ଓଡ଼ିଶାର ବିଖ୍ୟାତ ଗୁଇନ୍ଦା ପଙ୍କଜ ଦାସ ଯେ ଏଠି ଆସି ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି ତା ବୋଧେ ତମକୁ ଜଣାନାହିଁ । ତମର ଏ ଭାନୁମତୀ ଖେଳରେ ଯେ ଆମର କାଳ ପୂରିବ ଏକଥା ତୁମେ କଳ୍ପନା ବି କରି ପାରୁନ ।

ବୁଢ଼ାଙ୍କ କଥାରେ, ମୁହଁ ତଳକୁ ପୋତି ମାରିଦ ହୋଇ ବସିରହିଲା କମଳ ।

ଶୁଣ, ଯା ହେବାର ହୋଇଛି । ଅଳ୍ପ ଦିନକ ଭିତରେ ଡାମ ଶେଷଙ୍କର ବ୍ରହ୍ମପୁର ଛାଡ଼ିବ । ତମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଏଠିକି ଆସିଛି । ତମକୁ ଦିଆ ଯାଇଥିବା ଅଙ୍କିତ ନକ୍ସା ସାବଧାନରେ ରଖିଛତ ?

—ରଖିଛି ସାର୍ ! ଥରିଥରି କହିଲା କମଳ ।

—ସାବଧାନ । ଖୁବ୍ ସତର୍କତା ଅବଲମ୍ବନ କରିବ । ପଙ୍କଜ ବାବୁର ଆଖି ଚାରିଆଡ଼େ ଘୂରି ବୁଲୁଚି ।

ଆଜି ରାତି ଦଶଟା ବେଳେ ଠିକଣା ଯାଗାରେ ଦେଖା କରିବ । ଫଘର ବୈଠକ ବାରଟା ବେଳେ ।

ସମ୍ମତି ଜଣାଇଲା କମଳ । ବୁଢ଼ା ଆଉ ଡେରି ନ କରି ପୁଣି ନିଜ ରାସ୍ତା ଧରି ଚାଲିଲା ।

ଏକ

ଅସ୍ତ ସଂଧ୍ୟା···ଷ୍ଟାମବର୍ ହୋଟେଲର ପ୍ରଶସ୍ତ ବାରଣ୍ଡା ଉପରେ ଗୋଟିଏ କୁସନଦିଆ ଚେୟାର ଉପରେ ବସି ଓଡ଼ିଶାର ଖ୍ୟାତନାମା ଗୁଇନ୍ଦା ପଙ୍କଜ ଦାସ ଚିନ୍ତା କରୁଥିଲେ ସେଇ ଦୁର୍ଦ୍ଧର୍ଷ ଡକାୟତ ଦଳର ବ୍ୟୂହ ଭେଦର ଉପାୟ । ବଙ୍ଗୋପସାଗରର ଲୁଣିଆ ପବନ ସାଙ୍ଗରେ ଭାସି ଆସୁଥିଲା ବେତାର ଯନ୍ତ୍ରର ମର୍ମସ୍ପର୍ଶୀ ସଂଗୀତର ମଧୁମୟ ମୂର୍ଚ୍ଛନା । ହଠାତ୍ ହୋଟେଲର ଅଫିସ ରୁମ୍ ଭିତରୁ କଲିଙ୍ଗ୍ ବେଲଟା ବାଜିଉଠିଲା ଜୋରରେ ···କ୍ରିଂ···କ୍ରିଂ···କ୍ରିଂ···

ପଙ୍କଜ ବାବୁ ନିଜକୁ ଭାବନା ରାଜ୍ୟରୁ ଫେରେଇ ଆଣି ହାତ ଘଡ଼ିକୁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲେ ସାଢ଼େ ଛଅ······। ବ୍ରହ୍ମପୁର ଫେରିବାକୁ ହେବ ସାତଟା ପୂର୍ବରୁ······ମନ ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇ ଉଠିଲା ।

ବ୍ୟସ୍ତତା ଭିତରେ ପଛକୁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲେ ତାଙ୍କ ସହକାରୀ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ବାବୁଙ୍କୁ···ମୁହଁରେ ଚାପା ହସ ହସି କହି ଉଠିଲେ—

"ଅରେ, ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ! ତୁମେ କେତେବେଳୁ ?

"ଦୀର୍ଘ ଦେଢ଼ଘଣ୍ଟା ହେଲଣି ସାର ବଡ଼ ନମ୍ର ଗଳାରେ କହିଲେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ।"

Sorry, I am, ମୋର ତମ ଅଡ଼କ ପଦୌ ଲକ୍ଷ୍ୟ ନାହିଁ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ···ଭାବନାର ସୁଅ ମୋତେ ଏତେ ଦୂରକୁ ଟାଣି ନେଇ ଯାଇଥିଲା ଯେ ମୁଁ କୂଳ କିନାର୍ ନ ପାଇ ଭାସି ଭାସି ଚାଲିଥିଲି ଲକ୍ଷ୍ୟହୀନ ଭାବରେ···ଦୀର୍ଘ ଦେଢ଼ ଘଣ୍ଟା ଏଠି ଅପେକ୍ଷା କରିବା ଭିତରେ କିଛି ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ପାରିନ ? ବନ୍ଧୁ ଭାବପ୍ରବଣ ହୋଇ ପଚାରିଲେ ପଙ୍କଜ ବାବୁ···

Yes sir, ମୁଁ ଅନୁଭବ କରିଛି ଯେପରି ଆପଣ ଗୋଟାଏ କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ ଥିଲେ ।

ଏକ୍‌ଯାକ୍ଟିଲ୍···ମଣିଷ ମନ ଚିହ୍ନିବାର ଅଦ୍ଭୁତ ଶକ୍ତି ତମ ପାଖରେ ଅଛି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ । ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ତମ ଜୀବନରେ ତମେ ବହୁତ ଉନ୍ନତି କରି ପାରିବ—ବୁଝିଲ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ, ଜୀବନର ୪୫ ବର୍ଷ ଭିତରେ ମୋର ଏ ଯେଉଁ ଶୋଚନୀୟ ପରାଜୟ ତା' ମୋତେ ଯେତିକି ବାଧୁନି ତା'ଠୁଁ ବେଶି ବାଧୁଛି ମୋର ବନ୍ଧୁ ମାନଙ୍କୁ-ମୋର ସହକର୍ମୀ ମାନଙ୍କୁ ।

ହଁ, ସାର, ଆପଣଙ୍କର ଏ ପରାଜୟ ନୁହେଁ, ପରାଜୟ ସମସ୍ତ ଗୁଇନ୍ଦାମାନଙ୍କର···ପରାଜୟ ସମଗ୍ର ପୋଲିସ ବାହିନୀର··· । ଆମ ମାନଙ୍କ ଅପାରଗତା ଫଳରେ ଆଜି ସମଗ୍ର ଓଡ଼ିଶାରେ ଗୋଟାଏ ଆତଙ୍କର ଛାୟା ଖେଳି ଯାଇଛି । ଜନ ସାଧାରଣଙ୍କର ଆମ ମାନଙ୍କ ଉପରୁ ଶ୍ରଦ୍ଧା ତୁଟି ଯାଇଛି··· । ପତ୍ର ପତ୍ରିକା ମାନଙ୍କରେ ଯେପରି ଲେଖା ସବୁ ପ୍ରକାଶ ପାଉଛି ସେଥିରୁ ମୋର ଯାହିଁକି ଧାରଣା ହେଉଛି ଜନ ସାଧାରଣଙ୍କ ଚକ୍ଷୁରେ ଆମେ ସବୁ ଘୃଣ୍ୟ ହୋଇ ଉଠିଛେ···ସେମାନେ ଯେପରି ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି ଆମେମାନେ ଦସ୍ୟୁ ଦଳଙ୍କ ସହିତ ସଂପୃକ୍ତ ।

ଅବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତୁ ନି ତମ କଥାକୁ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେଇଆ ଅନୁଭବ କରେ...ବାସ୍ତବିକ୍ କହିବାକୁ ଗଲେ ଦୂରଦୃଷ୍ଟିର ଅଭାବ ଆମ ମାନଙ୍କର ବଡ଼ ବ୍ୟସ୍ତ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ ପଙ୍କଜ ବାବୁ... !”

ବର୍ତ୍ତମାନ କଣ କରିବାକୁ ହେବ ସାର... ? ପ୍ରଫୁଲ୍ଲଙ୍କ କଣ୍ଠରେ ଭରି ରହିଥିଲା ବିଷାଦ ।

ପଙ୍କଜ ବାବୁ, ପ୍ରଫୁଲ୍ଲଙ୍କ ମନର ଭାବ ବୁଝି ପାରି ଗୋଟାଏ ଉଚ୍ଚ ହସ ହସି ଉଠିଲେ—ହସ ଭିତରେ ଭରି ରହିଛି ଅସୀମ ଆନନ୍ଦ.........

ପଙ୍କଜ ବାବୁଙ୍କର ମୁହୂର୍ତ୍ତିକ ଭିତରେ ଏ ପ୍ରକାର ଅଭୂତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଯୁବକ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲଙ୍କୁ ବିସ୍ମିତ କରି ଦେଇଥିଲା.....ସେ ଅବାକ୍ ହୋଇ ଚାହିଁ ରହିଲେ ତାଙ୍କର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳମୟ ଆଖି ଦୁଇଟିକୁ ।

ପଙ୍କଜ ବାବୁଙ୍କର ହସର ସ୍ରୋତ କ୍ରମଶଃ ବଙ୍ଗୋପସାଗର ଉପର ଦେଇ ଭାସି ଆସୁଥିବା ଶୀତଳ ପବନ ସାଙ୍ଗରେ ଭାସି ଯାଇଥିଲା ଦୂର ଦୂରାନ୍ତକୁ ।

ପ୍ରଫୁଲ୍ଲଙ୍କର ଅଭିନୟର ଭାବ ବୁଝିପାରି ମୁହଁରେ ଚୁପା ହସ ହସି ପଙ୍କଜ ବାବୁ କହି ଉଠିଲେ, “ବୁଝିଲ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ! ପୃଥିବୀ ବକ୍ଷରେ ଯେତେବେଳେ କରାଳ ବନ୍ୟାର ଅବିର୍ଭାବ ହୁଏ...ମହା ମହୀରୁହଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି କ୍ଷୁଦ୍ର ପିପିଲିକା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି କେଣେ ହେଲେ ବି ଅବ୍ୟାହତି ପାଆନ୍ତିନି । ସର୍ବଗ୍ରାସୀ କରାଳ ବନ୍ୟା ମୁଖରେ ସମସ୍ତେ ସଲିଳସମାଧି ଲଭନ୍ତି.....ସେଠାରେ ଦୋଷୀ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷର ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହେନା—

ଦୁନିଆଁର ରଙ୍ଗମଞ୍ଚରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ପଡ଼େ । ଏଥିପାଇଁ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ ସାହସ ଦରକାର··· । ମଣିଷ ଜୀବନରେ ଠୋକର ନ ବାଜିଲେ ଟିକିବା ଅସମ୍ଭବ । ଦସ୍ୟୁ ଆମ ମାନଙ୍କୁ ଠୋକର ଦେଇ ଚାଲି ଯାଇଛି । ଆମେ ଠିକିଛେ···ଯା ଫଳରେ ଆମେ ଅନେକ କିଛି ଶିକ୍ଷା ପାଇଛେ··· । ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ଆମେ ଏଥର ପ୍ରବଳ ଅଗ୍ନିଶିଖା ଭିତରେ ନିର୍ବିଘ୍ନରେ ଯାତ୍ରା କରି ପାରିବା··· । ଏଥର ଆମର ଅଭିଯାନର ଫଳ ବିଜୟ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କିଛି ନୁହେଁ । ଆସ, ସାତଟା ବାଜିବାକୁ ଆଉ ପନ୍ଦର ମିନିଟ ବାକି ।

ଯୁବକ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲଙ୍କ ମୁହଁରେ ହସର ରେଖା ଫୁଟି ଉଠିଲା··· ତାଙ୍କର ଘୁମ ଭାଙ୍ଗିଛି···ସେ ଆଜି ନୂତନ ପଥର ଯାତ୍ରୀ···ଯୁବକ-ପ୍ରାଣର ତାଟକା ରକ୍ତ ବିଦ୍ୟୁତପରି ଖେଳି ଯାଉଛି ପଙ୍କଜ ବାବୁଙ୍କ ପ୍ରେରଣାରେ··· । ଆଉ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ମାତ୍ର ଡେରି ନକରି ସତେଜ କଣ୍ଠରେ କହି ଉଠିଲେ, ଚାଲନ୍ତୁ ସାର···

ପଙ୍କଜ ବାବୁ ଆଉ ବିଲମ୍ବ ନକରି ଘରର କାନ୍ଥ ସହିତ ସଂଲଗ୍ନଥିବା କଲିଂ ବେଲ୍‌ଟିକୁ ଟିପିଦେଲେ···ବେଲ୍‌ଟି···କିଂ··· କିଂ···କିଂ ଶବ୍ଦ କରି ଉଠିଲା ।

ଗୋଟାଏ ମିନିଟ୍ ଭିତରେ ହୋଟେଲର ଅଫିସ ରୁମ୍ ଭିତରୁ ପ୍ରବେଶ କଲା ଜଣେ ଶୁଭ୍ର ପରିଚ୍ଛଦଧାରୀ ଯୁବକ···ହାତରେ ଗୋଟିଏ ଷ୍ଟଇନଲ୍ ପ୍ଲେଟ୍ ଭିତରେ ଖଣ୍ଡିଏ ବିଲ୍ କାଗଜ···ଯୁବକଟି ଅତି ସମ୍ମାନ ସହକାରେ ଆଣି ପ୍ଲେଟ୍‌ଟିକୁ ସାମନା ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖିଦେଲା··· । ପଙ୍କଜ ବାବୁ ବିଲ୍‌ଟିକୁ ଦେଖିନେଇ ମନିପର୍ସରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ପାଞ୍ଚଟଙ୍କିଆ ନୋଟ ଓ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଅଧୁଲି ବାହାର କରି

ପ୍ଲେଟ୍ ଭିତରେ ରଖିଦେଲେ । ଶୁଭ୍ର ପରିଚ୍ଛଦଧାରୀ ଯୁବକଟି ସାଇଟେବଲ୍ କାଇଦାରେ ସଲାମଠୁକି ପ୍ଲେଟଟି ନେଇ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲା ।

ଚନ୍ଦ୍ରାଲୋକ କ୍ରମଶଃ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ପଡ଼ି ଆସୁଥିଲା ବଙ୍ଗୋପସାଗରର ନୀଳ ବୀଚିମାଳା ଉପରେ···ବିଦ୍ୟୁତାଲୋକରେ ଉଦ୍‌ଭାସିତ ହୋଇ ଉଠୁଥିଲା । ଗୋପାଳ ପୁରର ସମଗ୍ର ସହରଟି··· ଲାଇଟ୍ ହାଉସର ଆଲୋକ ଦୂରରୁ ସଙ୍କେତ ଦେଉଥିଲା ଜାହାଜମାନ ସେଇ ସମୁଦ୍ରକୁ ··· ···

ପଙ୍କଜ ବାବୁ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ବାବୁଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି ଗେଟ୍ ଫାଟକ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ···ମଟର ସାଇକେଲଟି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନୟନରେ ଅନାଇ ରହିଥିଲା ତାର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଗମନକୁ । ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଦରୱାନ ଗେଟ୍ ଫାଟକ ଖୋଲିଦେଲା··· । ପଙ୍କଜ ବାବୁ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କୁ ପଛ ସିଟ୍‌ରେ ବସାଇ ମଟର ସାଇକେଲରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲେ । ଆଜ୍ଞାବାହୀ ଭୃତ୍ୟପରି ମଟର ସାଇକେଲଟି ଗର୍ଜିଉଠି ଦୁରନ୍ତ ବେଗରେ ଛୁଟି ଚାଲିଲା ବ୍ରହ୍ମପୁର ଗୋପାଳପୁର ପିଚ୍‌ରାସ୍ତା ଉପରେ ··· ··· ।

ଦୁଇ

ରାତ ଦୁଇଟା···ବିଖ୍ୟାତ ଗୁଇନ୍ଦା ପଙ୍କଜ ବାବୁ ଗୁଇନ୍ଦା ବିଭାଗୀୟ ଅଫିସରୁ ଫେରି ଖିଅପିଅ ଶେଷକରି ନିଜ କୋଠରିଟିରେ ଶୋଇ ଦିନସାରା ଅକ୍ଲାନ୍ତ ପରିଶ୍ରମର କ୍ଲାନ୍ତି ଦୂର କରୁଥିଲେ··· ହଠାତ୍ କୋଠରୀର ପଛପଟ କାଚ ଝରକାରେ କାହାର କରାଘାତ ଶୁଣାଗଲା ··· ···

ପଙ୍କଜବାବୁ ଚମକିପଡ଼ି ଉଠିବସି ଫେରି ଚାହିଁଲେ ସେଇ ଦିଗକୁ···। ଆଉ କୌଣସି ଶବ୍ଦ ନାହିଁ···ପୁଣି ମୁହଁଫେରାଇ ଆରାମରେ ଶୋଇ ରହିଲେ ବିଛଣା ଉପରେ ।

ଦୁଇ ମିନିଟ୍ ଯାଇଚି କି ନା ପୁଣି ଶବ୍ଦ····ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କର ସନ୍ଦେହୀ ମନ ସଂଦେହ ଦୋଳାରେ ଦୋଳାୟମାନ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା·····ଆଖି ଫେରେଇଲେ ଅଜ୍ଞାତରେ ସେଇ ଦିଗକୁ ।

ଅସ୍ପଷ୍ଟ···ରାସ୍ତାର ଅସ୍ପଷ୍ଟ ବିଦ୍ୟୁତାଲୋକରେ କାଚ ଝରକା ବାଟେ ଦେଖିପାରିଲେ ଗୋଟିଏ ବିରାଟ ଛାୟାମୂର୍ତ୍ତି ତାଙ୍କରି ଆଡ଼କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ-କରି ଠିଆହୋଇ ହସୁଛି···ଓଃ କି ବିଭତ୍ସ ସେ ମୂର୍ତ୍ତି ! ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କ ଆଖି ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ସେ କରାଳ ଦୃଶ୍ୟରେ··· । ଭୟ ଓ ଅସନ୍ତ କମ୍ପନର ଅଶଙ୍କାରେ ଶରୀର ତାଙ୍କର ଥରି ଉଠିଲା ··· ମନ ଭିତରେ

ଅସଂଖ୍ୟ ଭାବନାର ଢେଉ ଖେଳିଗଲା ମୁହୂର୍ତ୍ତିକ ଭିତରେ···ସେ ସଂଜ୍ଞାହୀନ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା ପରି ଅନୁଭବ କଲେ ···

ନିସ୍ତବ୍ଧ ଘନ ଅଂଧକାର ରାତ୍ରୀ ··· ରାତ୍ରୀର ନିସ୍ତବ୍ଧତା ଭିତରେ ଶୁଭୁଛି ନିଶାର ସାଇଁ ସାଇଁ ଶବ୍ଦ ··· ହୁଲ୍‌ପାଟଣାରୁ ଷ୍ଟେସନକୁ ଯାଇଥିବା ରାସ୍ତାଟି ନିର୍ଜନ ହୋଇ ଉଠିଛି । ନିର୍ଜନ କୋଠରୀ ଭିତରେ ଏକାକୀ ପଙ୍କଜବାବୁ···ଆଉ···କିଏ ବା ତାଙ୍କର ଅଭିନିବେଦନ ଶୁଣିବ ! ମନ ଭିତରେ ଦମ୍ଭଧରି ନିଜର ପିସ୍ତଲଟିକୁ ଭଲକରି ଥରେ ପରୀକ୍ଷା କରିନେଲେ··· ।

ଠିକ୍ ଅଛି···ଏଥର ଆଉ କେହି ମୋର ପ୍ରତିବଂଧକ ହୋଇ ପାରିବେନି··· । ମନେ ମନେ ଭାବି, ଧୀରେ କାଚର ଝରକାଟିକୁ ଅଳ୍ପ ଖୋଲି ପିସ୍ତଲଟିକୁ ଫୁଟାଇଦେଲେ ସେଇ ଛାୟାମୂର୍ତ୍ତି ଉପରକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି । ପିସ୍ତଲଟି ଗର୍ଜି ଉଠିଲା······

ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ, ଛାୟାମୂର୍ତ୍ତି ତା ପୂର୍ବରୁ ଉଭେଇ ଯାଇଥିଲା କୁହେଳିକା ସୃଷ୍ଟିକରି ।

ପଙ୍କଜ ବାବୁ ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ଉଠିଲେ ······ ଗୁଳି ଶବ୍ଦରେ ନିକଟରେ ପହରା ଦେଉଥିବା ସିପାହୀ ଦୁଇଜଣ ଘଟଣା ସ୍ଥଳକୁ ଦଉଡ଼ି ଆସିଲେ···ପଙ୍କଜ ବାବୁଙ୍କ ମନରେ ସାହସ ଆସିଲା ··· ··· ସେ କୋଠରୀର ରୁଦ୍ଧ ଦ୍ୱାର ଖୋଲି ବାହାରକୁ ଆସିଲେ ··· ।

ପଙ୍କଜ ବାବୁଙ୍କୁ ଘଟଣାସ୍ଥଳରେ ଦେଖି ସିପାହୀ ଦୁଇଜଣ ସାମରିକ କାଇଦାରେ ଅଭିବାଦନ ଜଣେଇ ଗୁଳି ଶବ୍ଦର କାରଣ ପଚାରି ବସିଲେ ।

ପଙ୍କଜ ବାବୁ ସେମାନଙ୍କର ସଂଦେହ ଭଂଜନ କରି ଘର ଗୃହପଛ ବଗିଚ୍ଛକୁ ଥରେ ବୁଲି ଆସିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ··· ସିପାହୀ ଦୁଇଜଣ ଆଦେଶ ପ୍ରାପ୍ତି ମାତ୍ରେ ବଗିଚ୍ଛର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ନିରୀକ୍ଷଣ କରିବାକୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ ।

ପଙ୍କଜ ବାବୁ ସେହିପରି ଗ୍ଲାଭସ୍ ରିଭଲଭର ହାତରେ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି ··· କିଛି ସମୟପରେ ସିପାହୀ ଦୁଇଜଣ କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ଦଉଡ଼ି ଆସି କହିଲେ ··· ···

"ଶୀଘ୍ର ଆସନ୍ତୁ—ଗୋଟାଏ ଅଦ୍ଭୁତ ଜିନିଷର ସଂଧାନ ମିଳିଛି··· ।"

ପଙ୍କଜବାବୁ ଗୋଟାଏ ଝୁଙ୍କରେ ଦଉଡ଼ିଗଲେ ଘଟଣା ସ୍ଥଳକୁ··· । ସିପାହୀ ଦୁଇଜଣ ଝାଉଁଗଛ ମୂଳେ ପଡ଼ିଥିବା ଜିନିଷଟିକୁ ଦେଖାଇ ଦେଲେ··· ।

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ, ଅଂଧକାର ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖାଯାଇ ପାରୁଛି··· । ପଙ୍କଜବାବୁ ବଡ଼ ଆଗ୍ରହସହକାରେ କାଗଜ ଖଣ୍ଡିକୁ ତଳୁ ଉଠାଇ ଆଣି ପାଠ କରିବାରେ ଲାଗିଲେ··· । ସେଥିରେ ଲେଖାଅଛି—

ପ୍ରିୟ ଗୁଇନ୍ଦା ମହାଶୟ !

ଆପଣଙ୍କର ସମସ୍ତ ବୁଦ୍ଧି ବୃତ୍ତି ଆଜି ଆମ ମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ହାରି ମାନିଛି···ଆଉ ଆମ ପଛରେ ନ ଗୋଡ଼େଇ କଟକ ଫେରିଗଲେ ମଙ୍ଗଳ··· । ଯଦି ଆମ ଅନୁରୋଧ ରକ୍ଷା ନକରି ଆମ ପଛରେ ଲାଗିବେ ତେବେ ଧନ, ଜୀବନ, ସମ୍ପଦାପଣ୍ଡ । ହଁ, ମନେ ରଖନ୍ତୁ···

ଅଦ୍ଭୁତ ବିପଦ ଘଟାଇ ଅସୁଚି···ପ୍ରଳୟ ଝଡ଼ର ସୃଷ୍ଟି ହେବ··· ସେଇ ଝଡ଼ ଭିତରେ ଝଡ଼ି ପଡ଼ିବେ ଗୋଟି ଗୋଟି ହୋଇ ଦେଶଦ୍ରୋହୀ, ଜାତି ଦ୍ରୋହୀ, ଶଇତାନ ଦଳ ··· । ଏ ସର୍ବହରା ସଇତାନ ଦଳର ଶକ୍ତିନିକଟରେ ତାଙ୍କର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ପରାଜୟ ସ୍ୱୀକାର କରିବ । ଜାଲ୍, ଜୁଆଚୋରି, ଠକାମୀ ଏ ଦେଶରୁ ଲୋପ ପାଇବ । ମନେ ରଖନ୍ତୁ, ଗୁଇନ୍ଦା ମହାଶୟ, ଏ ଦଳର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଏଇଥି ଲଗି । ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ଅଦ୍ଭୁତ ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀ ଲୋକ ଆମ ଦଳରେ ଅଛନ୍ତି । —ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଦୁର୍ଭେଦ୍ୟ ବ୍ୟୂହ ଭେଦ କରିବା ତୁମ ପକ୍ଷରେ ଅସମ୍ଭବ ।

ଏସବୁ କହିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଯଦି ଆମ ଚଲାବାଟରେ ବାଧାଦିଅ··· ତେବେ ଅମେ ତୁମର ସର୍ବନାଶ କରିବାକୁ ଟିକିଏ ହେଲେ ପଛେଇବୁ ନି ···

ଶେଷରେ ତମ ଗୁଇନ୍ଦାବୁଦ୍ଧିର ତୀକ୍ଷ୍ଣବୁଦ୍ଧି ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ନିମ୍ନଲିଖିତ ସଂକେତ ଦେଉଛୁ···ଯଦି ପାର, ପରୀକ୍ଷାଦେଇ ଏବେ ଆମର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବ—ନଚେତ୍ ମରୀଚିକା ପଛରେ ଦଉଡ଼ି ବୃଥାରେ ଧନ୍ଦହେବେନି ।

ଆପଣଙ୍କର
ଶୁଭେଚ୍ଛୁ—
ଯାଦୁକରର ସର୍ଦ୍ଦାର

ନମ୍ବର-ଅଫ୍···ନମ୍ବ 5 ତାଉନ୍ ରୁମ୍ ନମ୍ବର 10,G.P.R.

କି ଅଦ୍ଭୁତ ··· କିମ୍ଭୁତ କିମାକାର ଚିଠି ··· ··· କିଏ ଏହି ଦୁର୍ଦ୍ଧାନ୍ତ ଦଳ ··· ଏ ସବୁ ସଂକେତର ଅର୍ଥ କଣ ··· ? ସ୍ୱାଁ'ବ

ଅଉ କେଉଠି, ଅନ୍ତ କେଉଁଠି ? ··· ଅସହ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଅଥୟ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ପଙ୍କଜ ବାବୁ ··· ।

ଅଉ ବିଳମ୍ବ ନ କରି ସିପାହୀମାନଙ୍କୁ ଗୁରୁଅଡ଼େ କଡ଼ା ପହରା ଦେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ନିଜ କୋଠରୀ ଭିତରକୁ ଫେରି ଆସି ଇଲେକ୍ଟ୍ରିକ୍ ଲାଇଟ୍ ସାହାଯ୍ୟରେ ବାରମ୍ବାର ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲେ କାଗଜଖଣ୍ଡିକୁ । ଦୀର୍ଘ ତିନିଘଣ୍ଟା ବିତିଗଲା ଭାବନା ଭିତରେ··· କୌଣସି କୂଳ କିନାରା ନ ପାଇ କାଗଜ ଖଣ୍ଡିକୁ ଆଲମିରା ଭିତରେ ଯତ୍ନରେ ରଖି—କ୍ଳାନ୍ତି ଦୂର କରିବା ପାଇଁ ବିଛଣାର ଆଶ୍ରୟ ଧରିଲେ । ସେତେବେଳକୁ ରାତି ପାହା ପାହା ହୋଇ ଯାଉଥାଏ ।

ତିନି

ତା ପରଦିନ ସକାଳ··· । ଟାଉନ୍ ଥାନା ଇନ୍‌ସ୍‌ପେକ୍ଟର ··· ବିନୋଦବାବୁ ଗତ ରାତିରେ ଗୁଞ୍ଚଲ୍ୟାଙ୍କର ଘଟଣାର ସଠିକ ଖବର ବୁଝିବା ପାଇଁ ନିଜର ପୋଷାକ ପତ୍ର ପିନ୍ଧି ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କ ବସାକୁ ବାହାରୁଥିଲେ । ଠିକ୍ ଏତିକି ବେଳେ ଝଁଡ଼ପଡ଼ି ଥାନା ଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଲେ ବ୍ରହ୍ମପୁରର ବିଶିଷ୍ଟ ସୁନାବ୍ୟବସାୟୀ ଗଙ୍ଗାସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ·····

ଗଙ୍ଗାସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଖି ବିନୋଦବାବୁ ପଚାରିଲେ ···ହଲୋ ମିଷ୍ଟର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ,··· ଆପଣ ?

'ମୋର ସର୍ବନାଶ ହୋଇଗଲା ଆଜ୍ଞା··· କମ୍ପିତ କଣ୍ଠରେ କହି ଉଠିଲେ ଗଙ୍ଗାସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ······ !

"ସର୍ବନାଶ ! ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ପଚାରିଲେ ବିନୋଦ ବାବୁ ।"

ହଁ ଆଜ୍ଞା ବିସ୍ତାର ଶୁଣନ୍ତୁ···। ଗତ କାଲି ସନ୍ଧ୍ୟା ବେଳେ ଦୁଇଜଣ ଭଦ୍ରଲୋକ ଗୋଟିଏ ଧଳା ରଙ୍ଗର ଷ୍ଟୁଡବେକର ଗାଡ଼ିନେଇ ମୋ ଦୋକାନରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ···ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ କେହି ବିଶିଷ୍ଟ ଭଦ୍ରଲୋକ ଭାବି ସମ୍ମାନ ଦେଖାଇବାରେ ତ୍ରୁଟି କଲିନି । କିଛି ସମୟ କଥାଭାଷା କରିବା ପରେ ଜାଣିଲି ଯେ ସେମାନେ ଗଞ୍ଜାମ ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କର ଆତ୍ମୀୟ ଏବଂ ଆସିଛନ୍ତି କିଛି ଖାଣ୍ଟି ସୁନା ଖରିଦକରି ନେବାକୁ ।

ମୁଁ ସମ୍ମାନ ସହକାରେ ମୋର ସୁନାକୋଠି ଭିତରକୁ ଯେଉଁଠିକି ସମସ୍ତ ମୂଲ୍ୟବାନ୍ ଅଳଙ୍କାର ଥାଏ ସେଠାକୁ ଦେଖେଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ନେଇଗଲି ।

ଭଦ୍ରଲୋକ ଦୁଇଜଣ ସମସ୍ତ ଜିନିଷ ଭିନ୍ ଭିନ୍ କରି ଦେଖି ତା ଭିତରୁ ପାଞ୍ଚହଜାର ଟଙ୍କାର ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଜିନିଷ କିଣିବା ପାଇଁ ପସନ୍ଦ କଲେ । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କର ଅଭିରୁଚି ଅନୁଯାୟୀ ମନକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ସବୁ ଢଗରେ ଅପ୍ରାଣ ଚେଷ୍ଟାକଲି । ପରିଶେଷରେ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଅଭିମତ ଜଣାଇଲେ । ଯେ ଏ ସବୁ ଜିନିଷକୁ S. P. ସାହେବ ପସନ୍ଦ କଲେ ସେ କିଣିବେ; ତେଣୁ ତାଙ୍କ ସହିତ କାର୍‌ରେ ଛତ୍ରପୁର୍ ମୋତେ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମୁଁ ତାଙ୍କ କଥାକୁ ଅବିଶ୍ୱାସ କରିପାରିଲିନି । କାରଣ ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ସେ ଡ୍ରାଇଭରକୁ କେତେ ଥର ଦେଖିଲାପରି ମନେ ହେଉଥିଲା । ମୁଁ ଆଉ ଅପତ୍ତି ନ କରି ମାଲମତା

ସହ ବାହାର ପଡ଼ିଲି, ଏବଂ ଯିବାବେଳେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲି ମୁଁ ଯିମିତ ବାରଟା ପୂର୍ବରୁ ଏଠିକି ଫେରିଆସି ପାରେ... ସେମାନେ ମୋ ପ୍ରତି ସହାନୁଭୂତି ଦେଖେଇ ତା'ପୂର୍ବରୁ ଆଣି ଏଠି ଛାଡ଼ିଦେଇ ଯିବେ ବୋଲି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଲେ... ।

ସେତେବେଳକୁ ରାତି ୯ ଟା ବାଜି ସାରିଥିଲା...ବ୍ରହ୍ମପୁର ସହର ପାର ହୋଇ ଘଣ୍ଟାକେ ୫୦ ମାଇଲ ଗତିରେ ଷ୍ଟୁଡ଼ିବେକର ଛୁଟି ଚାଲିଲା ଛତ୍ରପୁର ଅଭିମୁଖରେ... । ବ୍ରହ୍ମପୁରଠାରୁ ଛତ୍ରପୁର ଯିବା ରାସ୍ତା...ଚାରିମାଇଲ ଦୂରରେ ଗୋପାଳପୁର ଯିବା ରାସ୍ତା । ସେଇଠି କାରର ଗତି କମିଗଲା ଏବଂ ସେମାନେ ଗୋପାଳପୁର ବାଟ ଦେଇ ଯିବେ ବୋଲି ଜଣାଇଲେ । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ କଥାରେ ଆପତ୍ତି କଲିନି । ଧୀର ସ୍ଥିର ଭାବରେ ବସିଥାଏ ମଟର ଭିତରେ । ମଟର ପୁଣି ଦୁରନ୍ତ ବେଗରେ ଛୁଟି ଚାଲିଲା... ।

ସେଠାରୁ ଗୋପାଳପୁର ଅଳ୍ପ ଚାରି ମାଇଲ ବାଟ । ପାଞ୍ଚମିନିଟ୍ ଭିତରେ କାରଟି ସମୁଦ୍ର ଉପକୂଳସ୍ଥିତ ଗ୍ରେଟ୍ ଇଣ୍ଡିଅନ୍ ହୋଟେଲର ଫାଟକ ପାଖରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲା... । କାରର ହର୍ଣ୍ଣ ଶୁଣିବା ମାତ୍ରେ ସାଲ୍ୟୁଟ୍ ବଜେଇ ଦରୱାନଟି ଭିତରକୁ ଯିବାକୁ ଗେଟ୍ ଖୋଲି ଦେଲା... । ଆମେମାନେ ସମସ୍ତେ କାରରୁ ଓହ୍ଲାଇ ହୋଟେଲ ଭିତରକୁ ପଶିଲୁ...ଡ୍ରାଇଭର କାରକୁ ବୁଲେଇ ଆଣି ରଖିବ କାନ୍ଥ ପଛକୁ ବ୍ୟାକ୍ କଲା ।

ଗ୍ରେଟ୍ ଇଣ୍ଡିଅନ୍ ହୋଟେଲର ସମସ୍ତ କକ୍ଷ ସବୁଜ ବିଦ୍ୟୁତାଲୋକରେ ଉଦ୍‌ଭାସିତ ହୋଇ ଉଠୁଥିଲା...ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ ରୁମ୍ ପାରହୋଇ ଆମେ ରୁମ୍ ନମ୍ବର 10 ରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ । ଆମକୁ

ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ଜଣେ ଭଦ୍ରଲୋକ କକ୍ଷଭିତରୁ ଉଠିଆସି ଆମମାନଙ୍କର କର ମର୍ଦ୍ଦନ କଲେ । ମୋ ସହିତ ଯାଇଥିବା ଭଦ୍ରଲୋକ ଦୁଇଜଣ ମୋର ପରିଚୟ ତାଙ୍କ ଆଗରେ ଜଣାଇ ଦେଲେ । ସମସ୍ତେ ଯାଇଁ ସେଇ କକ୍ଷ ଭିତରେ ପଡ଼ିଥିବା ଚେୟାର ଉପରେ ବସିଲୁ···ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଚା ଓ ଅମ୍ଲେଟର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଗଲା··· ମୁଁ ଅମ୍ଲେଟ୍ ଖାଏନା ବୋଲି ଜଣାଇବାରୁ ମୋଲାଗି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଗଲା ।

ଖିଆ ପିଆ ସରୁ ସରୁ ସତ ୧୦ଟା··· । ଶୀଘ୍ର ଛତ୍ରପୁର ଯିବାପାଇଁ ମୁଁ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ହୋଇ ଉଠିଲି । ମୋ ସହିତ ଆସିଥିବା ଭଦ୍ରଲୋକ ଦୁଇଜଣ ଆଉ ଆଗକୁ ଯିବାପାଇଁ ଉଦ୍ୟତହେଲେ । ସେଠାରେ ଥିବା ଭଦ୍ରଲୋକ ଜଣକ ଆମମାନଙ୍କୁ ପାଛୋଟି ଦେବାପାଇଁ ବାହାରକୁ ଆସି ମୋ ସହିତ ଯାଇଥିବା ଭଦ୍ରଲୋକ ଦୁହିଙ୍କ ସହିତ ନିର୍ଜନରେ କଣ ଦୁଇମିନିଟ୍ କଥାଭାଷା ହେଲେ । ତାପରେ ଆମେମାନେ ବିଦାୟ ନେଇ ଗେଟ୍ ବାହାରକୁ ଆସିଲୁ । କାରଟି ଗେଟ୍ ପାଟକ ପାଖରେ ରଖା ହୋଇଥାଏ···ଆମେ ତିନିଜଣ ଯାଇଁ ବସିଲୁ···କାର ଷ୍ଟାର୍ଟ ହେଲା···ଅନ୍ୟ ଭଦ୍ରଲୋକ ଜଣକ ହୋଟେଲ ଭିତରକୁ ଫେରିଲେ ।

ନିର୍ଜନ ରଙ୍ଗେଇଲଣ୍ଡା ରାସ୍ତା ଉପରେ ଧୂଳି ଉଡ଼େଇ ପୁଣି ୫୦ ମାଇଲ୍ ବେଗରେ ଷ୍ଟୁଡ଼ବେକର ଛୁଟି ଚାଲିଲା···ଛତ୍ରପୁର ଅଉ ୩ ମାଇଲ ବାଟ···ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଢିପଯାଗା ଉଠିଗଲେ ଛତ୍ରପୁର ଯିବାକୁ ଆଉ ଦୁଇ ମିନିଟ୍ ଲାଗିବ । ହଠାତ୍ ସେଇ ଢିପ ଯାଗାରେ କାର୍ ଅଟକି ଗଲା···ମୁଁ ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ଉଠିଲି ।

ଗୁରୁଖଣ୍ଡ ଶତ୍ରୀଣ୍ଟ ସଂଭବିଣ । ଚନ୍ଦ୍ର ଦୂର ଅକାଶରେ ଛପି- ଯାଇ ଥିବାରୁ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ଗାଢ଼ ଅନ୍ଧକାରରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି··· । ରାସ୍ତା କଡ଼ରେ ଥିବା ଝାଉଁ ଗଛ ଗୁଡ଼ିକ ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପ୍ରେତ ପରି ଦଣ୍ଡାୟମାନ ।

"ମୁଁ ବଡ଼ ବ୍ୟାକୁଳ କଣ୍ଠରେ ପଚାରିଲି, କଣ ହେଲା ଆଜ୍ଞା, ବାବୁଙ୍କ ଏଠି ଆଉ ଅପେକ୍ଷା କଲେ ?

ମୋ ପ୍ରଶ୍ନରେ ସେମାନେ ଠୋ ଠୋ ହସି ଉଠିଲେ ଏକ ସଙ୍ଗରେ···ଓଃ, କି ବିକଟ ହସ··· ମୁଁ ଅନୁଭବ କଲି ଯେପରି ସେ ହସର ପ୍ରକୋପରେ ମୋର କଲିଜା ଫାଟିଯିବ । ମୁଁ ଉପାୟ ଶୂନ୍ୟ ହୋଇ ପଡ଼ିଲି···।

ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରହେଳିକା ବୁଝିବାକୁ ମୋତେ ଆଉ ବେଶି ସମୟ ଲାଗିଲାନି । ସେମାନେ ମୋତେ—ଗୋଟିଏ ରସିଦ ଲେଖିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କଲେ ।

ମୁଁ ମୃତ୍ୟୁମୁଖରୁ ବଞ୍ଚିବାପାଇଁ—ଲେଖିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲି । ସେମାନେ ମୋ ଠାରୁ ରସିଦ ଖଣ୍ଡିକ ନେଇ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଇ ମୋତେ ଗାଡ଼ି ଭିତରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଯିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ । ମୁଁ ବାପର ସୁପୁତ୍ର ପରି ଓହ୍ଲାଇ ସଡ଼କ ଉପରେ ଠିଆ ହେଲି ।

ସେମାନେ ମୋ ମୁହଁକୁ ଅନେଇ ଗୋଟାଏ ବଙ୍କୁଲା ହସ ହସି କାରକୁ ଛୁଟାଇ ଦେଲେ ଦ୍ରୁତଗତିରେ । ମୁଁ ସଂଜ୍ଞାହୀନ ହୋଇ କେତେବେଳେ ରାସ୍ତାରେ ପଡ଼ି ରହିଥିଲି ତା' ଜାଣେନି ।

ହଁ, କହିବାକୁ ଭୁଲି ଯାଇଛି, ସେମାନେ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ମୋତେ ଗୋଟିଏ ଚିଠି ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଦେବାପାଇଁ ଦେଇଗଲେ । ସେ ଚିଠି ମୁଁ ଛତ୍ରପୁର ପୋଲିସଷ୍ଟେସନରେ ଦେଇ ଆସିଛି ଏବଂ ଖଣ୍ଡିଏ ନକଲ ମଧ୍ୟ ନେଇ ଆସିଛି ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଖାଇବାକୁ ··· ।

ତା ପର ଆପଣ ସତରେ ଏକୁଟିଆ ଛତ୍ରପୁର ଗଲେ କିପରି ? ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ପଚାରିଲେ ବିନୋଦ ବାବୁ ।

ସେତେବେଳକୁ ବ୍ରହ୍ମପୁର ଓ ଛତ୍ରପୁର ବସ୍ ଫେର ନଥାଏ । ଏ ଘଟଣା ଘଟିବାର ଅଧଘଣ୍ଟାଏ ପରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା···ମୁଁ ଅସହାୟ ଅବସ୍ଥାରେ ରାସ୍ତା ଉପରେ ପଡ଼ିଥିବା ଦେଖି ସେମାନେ ବସ୍‌ରେ ଉଠାଇ ଛତ୍ରପୁର ହସ୍‌ପିଟାଲ୍‌କୁ ନେଇଗଲେ । ଛତ୍ରପୁର ଡାକ୍ତରଙ୍କ ଅକ୍ଳାନ୍ତ ପରିଶ୍ରମ ଫଳରେ ମୁଁ ଚେତନା ଫେର ପାଇଲି ।

ତା ପର ? ପଚାରିଲେ ବ୍ୟଗ୍ରତାର ସହିତ ବିନୋଦ ବାବୁ ।

ତା ପର ଆଉ କଣ ? ଏଇ ନିଅନ୍ତୁ ସେ ଚିଠିର ନକଲ । ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ ବିନୋଦବାବୁଙ୍କ ହାତକୁ । ବିନୋଦ ବାବୁ ଚିଠି ଦେଖି ବିସ୍ମିତହୋଇ ଉଠିଲେ ··· ।

ସେଥିରେ ଲେଖାଥିଲା—

ପ୍ରିୟ, ମହାଶୟ ଗଣ !

ଏକ ସାଙ୍ଗରେ ଏକ ରକମର ଘଟିଥିବା ଘଟଣାରେ ଆପଣମାନେ ବୋଧେ ବିବ୍ରତ ହୋଇଉଠିଥିବେ ଏବଂ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସନ୍ଧାନ ନେବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିବେ ନିଶ୍ଚୟ ।

କିନ୍ତୁ ଅନୁରୋଧ, ଆମମାନଙ୍କର ସନ୍ଧାନ ନେବା ପୂର୍ବରୁ ଆମଠାରୁ ଅଦ୍ଧୁର୍ବ ଯେଉଁମାନେ ଦେଶର ଶତ୍ରୁ, ଜାତିର ଶତ୍ରୁ, ଲୁକ୍କାୟିତ ଭାବରେ ଜାତିର ମେରୁଦଣ୍ଡ ଉପରେ ଆଘାତ କରୁଚନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ସଂଧାନ ଆଗେ ନେଇ ଗୁଇନ୍ଦା ବିଭାଗର ପରାକାଷ୍ଠା ଜଗତକୁ ଦେଖାନ୍ତୁ । ଅଯଥା ଆମ ପଛରେ ଧୂର ଶକ୍ତି ନଷ୍ଟ କରିବା ଛଡ଼ା ଲାଭ କିଛିମାତ୍ର ନାହିଁ ।

ଆପଣମାନଙ୍କର
ଶୁଭେଚ୍ଛୁ —
ଯାଦୁଘରର ସର୍ଦ୍ଦାର

ଚିଠି ପଢ଼ି ବିନୋଦବାବୁ ବିବ୍ରତ ହୋଇ ଉଠିଲେ । ସେ ମୁଣ୍ଡରେ ରକ୍ତଚାପର ଆଘାତ ଅନୁଭବ କଲେ ··· ପ୍ରତିଶୋଧର ବହ୍ନି ଜଳି ଉଠିଲା ହୁ ହୁ ହୋଇ ··· ସଙ୍ଗାସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ବାବୁଙ୍କ ଆଶ୍ୱାସନା ବାଣୀ ଶୁଣିବେଁ ଶୀଘ୍ର ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ ପଙ୍କଜ ବାବୁଙ୍କ ପାଖକୁ ।

ଗୃହ

ଘଡ଼ିରେ ଆଠଟା ବାଜି ସାରିଲାଣି ··· ତଥାପି ପଙ୍କଜ ବାବୁଙ୍କ ଅଚେତନ ଶରୀରଟା ବିଛଣା ଉପରେ ପଡ଼ି ରହିଛି ··· । ଉଜିଆ ଭୟ ବିହ୍ୱଳିତ କଣ୍ଠରେ ଡାକି ଡାକି ଥକି ହତାଶ ହୋଇ ବସି ପଡ଼ିଛି ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କ ଶୋଇବା ଘର ଦୁଆର ମୁହଁ ପାଖରେ । ମଟର ସାଇକେଲଟା ଓହ୍ଲାଇ ଝଡ଼ପରି ଘର ଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଲେ ବିନୋଦବାବୁ ।

ବିନୋଦବାବୁଙ୍କ ଅବିର୍ଭାବରେ ଭଜୁଆ ଇତସ୍ତତଃ ହୋଇ
ଡ଼...ଟିକିଏ ରହି ରହି କଂପିତ କଣ୍ଠରେ ଏବଂ ନିଶ୍ୱାସରେ ପଚାରି
ବାଇଲା ... ଆପଣ କିଏ ...? କାହାଙ୍କୁ ଆସିଚନ୍ତି ? କଁଣ
ରକାର ?

ବିନୋଦବାବୁ ଭଜୁଆର ମୁଖ ଭଂଗି ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିସାରି ହସି ହସି
କହିଲେ—

"ଭୟ କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ମୁଁ ଠାକୁର୍
ଜନ୍ ଗୁର୍ଯ୍ୟା ଅଫିସର ବିନୋଦଚନ୍ଦ୍ର ରାଜଗୁରୁ ... ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କ
ପାଖରେ କାମଅଛି । ବାବୁ ଅଛନ୍ତି ?

ଅଛନ୍ତି ବାବୁ...କାଲି ରାତି ଅନିଦ୍ରାରେ ହାଲିଆ ହୋଇ
ଶୋଇ ପଡ଼ିଚନ୍ତି । ଅସ୍ୱସ୍ତିର ନିଶ୍ୱାସ ମାରି କହିଲା ଭଜୁଆ ।

"ଟିକିଏ ଜରୁରୀ କାମ ଅଛି ... ବାବୁଙ୍କୁ ଟିକେ ଉଠେଇ
ଦେ ... ?

ଡାକି ଡାକି ଥକି ଗଲିଣି ବାବୁ... । କହିଲା ଭଜୁଆ ।

ଆଉଥରେ ଚେଷ୍ଟାକରି ଦେଖ୍—ମୋର ବଡ଼ ଜରୁରୀ କାମ
ଅଛି ।" କହିଲେ ବିନୋଦ ବାବୁ ।

ଭଜୁଆ କଥା ଭାଙ୍ଗି ପାରିଲାନି—ପୁଣି ଡାକିବାକୁ
ଉଦ୍ୟତ ହେବା ସମୟେ—ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା ।
ହାରେ ଅଗନ୍ତୁକଙ୍କ ସ୍ୱର ଶୁଣି ପାରି ପଚାରିଲେ 'କିଏ' ?

"ମୁଁ ବିନୋଦ ଆସିଚି ଅଛି ।" ଉତ୍ତର ଦେଲେ ବିନୋଦ
ବାବୁ ।

"ଓଃ, ବିନୋଦବାବୁ ! ଅସନ୍ତୁ—ଅସନ୍ତୁ—ଘର ମଣିଷ ଘରକୁ ନଆସି ବାହାରେ ଯେ ? ନିଦବୋଳା ଆଖିରେ କହୁଥିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ।

କ୍ଷମା କରିବେ, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ନିଦ୍ରାରେ ବ୍ୟାଘାତ ଦେଇଛି କହି ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲେ ବିନୋଦବାବୁ ।

No, No, କଦାପି ନୁହେଁ, କଦାପି ନୁହେଁ ବରଂ, ମୋତେ ଉପକୃତ କରିଚନ୍ତି ମୋର ଅଳସୁଆମିଟାକୁ ଭାଙ୍ଗିଦେଇ । ମୁଁ ଆଜି ଅନେକ ବେଳଯାଏ ଶୋଇ ପଡ଼ିଛି । ବସନ୍ତୁ—ଅଯଥା ଛିଡ଼ାହୋଇ ରହି ଏ ଚଉକିଟାକୁ କଷ୍ଟ ଦେଉଚନ୍ତି କାହିଁକି ? ଏଠି ମୋ ଛଡ଼ା ଅପଣଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଜଣାଇବାକୁ ଅନ୍ୟ କେହି ନାହିଁ ଯେ ।

ବିନୋଦବାବୁ ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କ ମୃଦୁ ବ୍ୟବହାରରେ ଆପ୍ୟାୟିତ ହୋଇ ଚଉକି ଟାଣି ବସିଲେ । ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଦୁଇକପ୍ ଚା ଆଣି ଭଜୁଆ ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖିଦେଇ ଗଲା । ପଙ୍କଜବାବୁ ମୁହଁଟିକୁ ଧୋଇ ନେଇ ଚା ଖାଇବାକୁ ଟେବୁଲ ପାଖରେ ପଡ଼ିଥିବା ଚଉକି ଉପରେ ଆସି ବସି ପଡ଼ିଲେ ।

"ଆପଣ କଣ ବେଡ୍ ଟି ଖାନ୍ତି ?" ପଚାରିଲେ ବିନୋଦବାବୁ-

ହଁ ଆଜ୍ଞା, ଏଟା ମୋର ଗୋଟେ ଜନ୍ମଗତ ଅଭ୍ୟାସ କହିଲେ ଚଳେ । ବାପା ମୋର ଜଣେ ପୁରା ଚା' ଖୋର ଲୋକଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଏକା ନୁହେଁ, ଆମେ ପାଞ୍ଚ ଭାଇଯାକ କପ୍ ପ୍ଲେଟ୍ ନ ମିଳିଲେ ମଧ୍ୟ ଡାଟିଆ ଟିଣା ଧରି ବାପା ଚା ଖାଉଥିଲାବେଳେ ତାଙ୍କ ଚାରିପଟେ ଘେରି ଯାଉଥିଲୁ । ସେଇଥିପାଇଁ ଏ ଦୁରଭ୍ୟାସଟାକୁ

ମାତ୍ରା ଏତେ ବଢ଼ି ଯାଇଛି ଯେ ଦୁଇଦିନ ଉପବାସ ରହିଲେ ଯେତିକି ବାଧୁନି ତା'ଠୁ ବେଶି ବାଧୁଛି ଗ୍ଲୁ ପାଣି ଟୋପାଏ ପେଟରେ ନ ପଡ଼ିଲେ । ଗୁଇଦା ଗ୍ଲୁକସି ଭିତରେ ଏପେ କେତେଗୋଟାଏ ଜଳନ୍ତ ବ୍ୟାଧି ତ। ବୁଝି ପାରୁଥିବେ । ଖାସ୍ ଯ୍ୟୁଁରି ପରିବେଷଣ ଲାଗି ଏ ଜନ୍ତୁଟିକୁ ମୋତେ ସାଙ୍ଗରେ ବାଂଧିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି ।

ଆପଣ ମଣିଷକୁ ଜନ୍ତୁ ଆଖ୍ୟା ଦେଇ ସାରିଲେଣି ? ହସି ହସି କହିଲେ ବିନୋଦ ବାବୁ···"ଜନ୍ତୁ ଛଡ଼ା ଆଉ ଯ୍ୟୁକୁ କି ରୂପ ଦିଆ-ଯାଇ ପାରେ ? ଦେଖିଲେ ତ ଦିନ ଦି ପହରେ ଯିଏ ମଣିଷକୁ ଦେଖିଲେ ଘୁନିଅଁ ହଉଛି, ତାକୁ ଆଉ କଣ କୁହାଯାଇ ପାରନ୍ତା? ମୁଁ ଶେଷକୁ ଭାଷା କୋଷ ଖୋଜି ଖୋଜି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରତିଶବ୍ଦ ନ ପାଇ ବାଧ୍ୟହୋଇ ଏ ଶବ୍ଦଟାକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରିଛି ।

"ହସି ଉଠିଲେ ପଙ୍କଜ ବାବୁ ଜୋରରେ ।"

"ଗ୍ଲୁ ଥଣ୍ଡା ହୋଇଗଲା ପିଇ ନିଅନ୍ତୁ ।" କହିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ।"

"ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ଗରମ ଦିନରେ ଥଣ୍ଡା ଗ୍ଲୁ ପିଇବାକୁ ମୁ ଭଲପାଏ ଅଜ୍ଞା । ଲୋକେତ ଆଜିକାଲି ଗ୍ଲୁ ସାଙ୍ଗରେ ବରଫ ମିଶେଇ ପିଇଲେଣି, ତା'ଠୁ ତ ବେଶି ଥଣ୍ଡା ହେବ ନି ?"

ବେଶ୍, ତାହେଲେ ମୋର ଆଉ କହିବାର କିଛି, ନାହିଁ । ଆପଣଙ୍କ ଇଚ୍ଛା କେତେବେଳେ ପିଇବେ ପିଅନ୍ତୁ । ହସି ହସି କହିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ।

ନାଇଁ, ଆଉ ବେଶି ଡେରି କରୁନି । ବିଶେଷତଃ, ସମୟର ମୂଲ୍ୟ ଆମମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଯଥେଷ୍ଟ ବେଶି, କହି ଏକ ନିଶ୍ୱାସରେ ଥଣ୍ଡା ଗ୍ଲୁ ଢକ ସରବତପରି ପିଇ ଦେଲେ ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ସିଗାରେଟ୍ ଖଣ୍ଡେ ମୁହଁରେ ଧରେଇ ଦେଉ ଦେଉ ପଚାରିଲେ, କ'ଣ କିଛି ଶିକାରର ସନ୍ଧାନ ମିଳିଛି ?

ଏତେ ସହଜରେ ! ବିଶେଷତଃ, ଆପଣଙ୍କପରି ଗୁଇନ୍ଦାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିବୃତ୍ତି ଯେତେବେଳେ ହାର ମାନୁଛି ସେତେବେଳେ ଆମ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି କେଉଁଠି ! ଗତ ରାତିର ଘଟଣା ଶୁଣିବା ପରଠାରୁ ସେସବୁ ମୋତେ ଗୋଟାଏ ସ୍ୱପ୍ନ ପରି ମନେ ହେଉଛି ।

"ସ୍ୱପ୍ନନୁହେଁ ବିନୋଦବାବୁ, ନିଘଞ୍ଚ ସତ୍ୟ । ନିଜ ଆଖିକୁ କେବେ ଅବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିବନି" କହିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ।

ବିନୋଦବାବୁ ଟିକିଏ ହସି ନିଜ ପକେଟଭିତରୁ ଛୋଟ ଛଟିଟି ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କ ହାତକୁ ବଢାଇ ଦେଲେ ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ଛଟି ଦେଖି ଚମକି ଉଠିଲେ ଭୟ ଓ ଆଶଙ୍କାରେ ତାଙ୍କର ସମସ୍ତ ଶରୀରରେ ଝାଳ ଫୁଟି ଉଠିଲା । ସେ ଆବେଗ ପୂର୍ଣ୍ଣ କଣ୍ଠରେ ଏ ଛଟି କେଉଁଠୁ ପାଇଲେ ବୋଲି ବିନୋଦବାବୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ ।

"ବିନୋଦବାବୁ ସଙ୍ଗୀତାଙ୍କର ଘଟିଥିବା ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଶୁଣାଇବାକୁ ଲାଗିଲେ । ପଙ୍କଜବାବୁ ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଶୁଣିସାରିବା ପର କଣ କହିବେ କିଛିମାତ୍ର ଚିନ୍ତା କରି ପାରିଲେ ନି । ମୂକ ହୋଇ ପନ୍ଦର ମିନିଟ୍ କାଳ ନିଜ ଚଉକି ଉପରେ ବସି ରହିଲେ । ନୀରବତା ଭିତରେ ପନ୍ଦର ମିନିଟ୍ କଟିଗଲା । ବିନୋଦବାବୁ ପଙ୍କଜ-ବାବୁଙ୍କର ମନ ପରୀକ୍ଷା କରିବାରେ ଲାଗିଥାନ୍ତି ।

ହଠାତ୍ ନୀରବତା ଭଂଗକରି ପଙ୍କଜବାବୁ ପଚାରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ "ଆଚ୍ଛା ବିନୋଦବାବୁ ଆପଣ ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ଗୋପାଳପୁର

ଅଡ଼କୁ ଯାଇଥିଲେ, କଣ କିଛି ଖବର ସଂଗ୍ରହ କରନ୍ତି ?"

କରିନି ଅଜ୍ଞା, ତେବେ ମୋର ଅନୁମାନ କେତେଦୂର ଠିକ୍ ତା' ମୁଁ କହି ପାରିବନି । ମୋ'ଠୁ ସବୁ କଥା ଶୁଣିବା ପରେ ଆପଣ ଟିକଏ ଗମ୍ଭୀର ଚିନ୍ତାକରି ଦେଖନ୍ତୁ ଯଦି ମୋର ଅନୁସଂଧାନ ଠିକ୍ ବୋଲି ମନେ କରନ୍ତି, ତେବେ ସେ ଦିଗରେ ଅଗେଇଲେ କିଛି ନା କିଛି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂରଣ ହୋଇ ପାରନ୍ତା ।

ଅଚ୍ଛା, ଦେଖାଯାଉ, ଆପଣଙ୍କର ସଂଗୃହୀତ ଖବର ଆଗେ କୁହନ୍ତୁ ··ସେ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରି ଦେଖିବା ।

ବିନୋଦବାବୁ କହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ । "ଗତ ଜୁନ୍ ମାସ ଧରି ଗୋଦାବରୀ ଅଞ୍ଚଳରୁ କେତେ ଜଣ ସୁନାରୀ ଆସି ସୁନାରୁପାର ଅଳଙ୍କାର ସେ ଅଞ୍ଚଳରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ଯାହା ଦେଖି ଆସିଲି ଏ ଅଞ୍ଚଳରେ ଲୋକଙ୍କର ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଏତେ ବିଶ୍ୱାସ ଆସିଛି ଯାହାଫଳରେ କି ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାର ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କପାଇଁ ସବୁ ଛାଡ଼ । ଇମିତି କି ଗାଁ ଗହଳରେ ଥିବା କୁଳ ବୋହୂମାନେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଲୁଚନ୍ତିନି । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ତେଲୁଗୁ ଭାଷୀ । ଓଡ଼ିଆ ସାମାନ୍ୟ ବୁଝି ପାରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କହିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ଗୋପାଳପୁର ଅଞ୍ଚଳର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ସେମାନେ ବୁଲି କାମ କରୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ଗୋଟାଏ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ସୂତ୍ରରୁ ବୁଝିଲି ଯେ ପ୍ରତି ରବିବାର ଦିନ ସେମାନେ ବ୍ରହ୍ମପୁରକୁ ସିନେମା ଦେଖିବାକୁ ଆସନ୍ତି ଏବଂ ସିନେମା ଦେଖିବା ପରେ ବଡ଼ବଜାର ଅପର୍ଣ୍ଣାସ୍ୱାମୀ ହୋଟେଲରେ ରହନ୍ତି । ସେହି ଦିନ ସେମାନଙ୍କ ଲାଗି ଗୋଟିଏ ନିଭୃତ ଘର ଆଗରୁ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରାଯାଇ ଥାଏ । ସେ ହୋଟେଲର ଗୋଟିଏ ଚାକର ଠାରୁ ମୁଁ ଯାହା ଖବର ପାଇଛି

ସେଠାରେ ସେମାନଙ୍କର ଖୁବ୍ ଅଡ୍ଡା ଜମେ । ତାଙ୍କ ସହିତ ଆଉ କେତେ ଜଣ ବିଭିନ୍ନ ଅଞ୍ଚଳର ଲୋକମଧ୍ୟ ଯୋଗ ଦିଅନ୍ତି । ବାହାରେ ସେମାନେ ମଦ ମାଂସର ଧାର ଧାରନ୍ତିନି କହି ସେଦିନ ଲୁକ୍କାୟିତ ଭାବରେ ଖାଆନ୍ତି । ଯା'ର ମଧ୍ୟ ସଠିକ ପ୍ରମାଣ ମୁଁ ପାଇଛି । ହୋଟେଲ ମାଲିକ ଅପର୍ଣ୍ଣାସ୍ୱାମୀ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଭାଗନିଏ । ସେ ମଧ୍ୟ ଗୋଦାବରୀ ଜିଲ୍ଲାର ଲୋକ ··· । ମୋର ଅନୁମାନ ସେମାନେ ଏ ସବୁ ଭିତରେ ଲୁକାୟିତ ଭାବରେ ସଂପୃକ୍ତ ଅଛନ୍ତି ।"

ଅପର୍ଣ୍ଣଙ୍କର ଅନୁମାନ ଅନେକାଂଶରେ ସତ ହେବ ବୋଲି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଭାବପାରୁଛି । ତେବେ, କହିପାରିବେ କି, ସେମାନେ ଯେଉଁ ଦିନ ଏଠାରେ ଏକତ୍ରିତ ହୁଅନ୍ତି ସେଦିନ କୌଣସି—ଚୋରି ବା ଡକାୟତି ହୋଇଛି କି ? ପଚାରିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ।

ନାଁ—ସେ ଦିନ କୌଣସି, ପ୍ରକାର କିଛି ହେବାର ମୋ ଜ୍ଞାନକୁ ଆସିନି ।

ତାପର ଦିନ ? ପଚାରିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ··· ତା ପର ଦିନ ବି ନୁହେଁ ··· ଚୋରି ପାଞ୍ଚଦିନ ପରେ କହିଲେ, ବିନୋଦବାବୁ ।

"ଅଚ୍ଛା, ଯେଉଁ ଦିନ ଡକାୟତି ହୋଇଛି ସେ ଦିନ ସେ ଦଳର ଲୋକଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମପୁର କିମ୍ବା ଚୋରି ହୋଇଥିବା ସ୍ଥାନରେ କେହି ଦେଖିଛି କି ?

"ନାଁ, ସେମାନେ ଶନିବାର ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଦିନ ନିଜ ନିଜ କାମ ଛାଡ଼ି କୁଆଡ଼େ ଯାଆନ୍ତିନି, ଏକଥା ମୁଁ ଭଲ ଭାବରେ ଖବର ରଖିଛି ।" କହିଲେ ବିନୋଦ ବାବୁ ।

"ଠିକ୍ ଏ ଚିନ୍ତା କରି ପୁଣି ପଙ୍କଜ ବାବୁ ପଚାରିଲେ ଆଉ ଗୋଟିଏ କଥା ମୋର ବୁଝିବାର ଅଛି ।"

"ପଚାରନ୍ତୁ ! ଆପଣଙ୍କ ମନକୁ ଯାହାକିଛି ଆସୁଛି ।"

କାଲି ସରି ସବୁଦିନ ଏପ୍ରକାର ଅନ୍ଧାର ରାତିରେ ଚୋରି ହେଉଛି ନା ଅଳ୍ପ ରାତିରେ ?

"ଚନ୍ଦ୍ରରାତି ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ବୁଡ଼ିଯିବା ପରେ ଏସବୁ କାଣ୍ଡ ଘଟୁଛି କହିଲେ ବିନୋଦ ବାବୁ ।"

ବିନୋଦ ବାବୁଙ୍କ କଥାରେ, ପଙ୍କଜ ବାବୁଙ୍କ ମୁହଁରେ କ୍ଷୀଣ ହସର ରେଖାଟିଏ ଅଙ୍କି ହୋଇଗଲା । ସେ ଆବେଗଭରା କଣ୍ଠରେ କହି ଉଠିଲେ ଆପଣଙ୍କ ସନ୍ଧାନ ଅବ୍ୟର୍ଥ ବିନୋଦ ବାବୁ । ଆମେ ଏହି ବାଟରେ ଆଗେଇ ପ୍ରକୃତ ତଥ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର କରି ପାରିଲେ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇ ପାରିବା ବୋଲି ମୋର ଦୃଢ଼ବିଶ୍ୱାସ । ଆଉ··· ବର୍ତ୍ତମାନ ୯ଟା ବାଜିବା ଉପରେ । ଆମକୁ ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କେତେକ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ଆଜି ସନ୍ଧ୍ୟା ପୂର୍ବରୁ S. P. ସାହେବଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ କଥାଭାଷା କରି ଆସିବାକୁ ହେବ ।

ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାଉଛି । କଟକ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କୁ ଫୋନ୍ କରିବି । ସେ କଟକରୁ ନ ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ କୌଣସି ବିଷୟରେ ଆଗେଇ ପାରୁନି । ସେ ଆଜି ମେଲରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲେ କାଲି ଆପଣଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ମୁଁ ଯାତ୍ରା କରିବି । ଆପଣଙ୍କୁ ଅନ୍ତତଃ କିଛିଦିନ ପାଇଁ ମୋ ସହିତ ଛାଡ଼ିବାକୁ S. P. ସାହେବଙ୍କୁ ମୁଁ ଅନୁରୋଧ କରିବି ।

ଅଭିବାଦନ କରିଣ ବିନୋଦ ବାବୁ କକ୍ଷ ତ୍ୟାଗକରି ଥାନା-ଅଭିମୁଖେ ଯାତ୍ରା କଲେ ··· ପଙ୍କଜ ବାବୁ ନିତ୍ୟକର୍ମ ଶେଷ କରିବା-ପାଇଁ ବାହାରିଲେ ।

ପାଞ୍ଚ

ସ୍ପିଡ ଡାଏଲ ବାଜିବା ଉପରେ… ହାଓଡ଼ା ମାଡ୍ରାସ ମେଲ୍ ଅପେକ୍ଷାରେ ଥିବା ଯାତ୍ରୀ କେହି କେହି ନିଦ୍ରିତ ଅର୍ଦ୍ଧନିଦ୍ରିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଓ୍ୱେଟିଙ୍ଗ୍ ରୁମ୍ ଭିତରେ ବସି ଢୁଳାଉଚନ୍ତି… ଷ୍ଟେସନ ପ୍ଲାଟଫର୍ମରେଥିବା କଳାପଟା ଉପରେ ଲେଖାଯାଇଛି ହାଓଡ଼ା ମାଡ୍ରାସ ପ୍ୟାସେଞ୍ଜର ଦୁଇ ଘଣ୍ଟା ଲେଟ୍। ସେଥିପାଇଁ— ଜରୁରୀ କାମରେ ଯିବା ଯାତ୍ରୀମାନେ ମଝିରେ ମଝିରେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇପଡ଼ୁଛନ୍ତି… ଅଧିକ ବେଶୀ ବିବ୍ରତ ହୋଇପଡ଼ୁଛନ୍ତି, ମଶା ଆଉ ଓଡ଼ଶଙ୍କର ମଧୁର ଆଳାପରେ ।

ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ମଝିରେ ପଡ଼ିଥିବା ଖଣ୍ଡିଏ ସିମେଣ୍ଟ-ବେଞ୍ଚ ଉପରେ ଅର୍ଦ୍ଧଶାୟିତ ଅବସ୍ଥାରେ ରଞ୍ଜୁ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ସେଇ ଦୁର୍ଦ୍ଧର୍ଷ ଡକାୟତ-ମାନଙ୍କ ଭାବନାରେ ବ୍ୟସ୍ତ… ଦିନ ସାରା ଅକ୍ଳାନ୍ତ ପରିଶ୍ରମରେ ମଧ୍ୟ ନିଦ ଆସୁନି… ଦୀର୍ଘ ଦେଢ଼ ଘଣ୍ଟା ହେଲା ସେ ଆସି ଅପେକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି । ହାତ ଘଡ଼ିକୁ ଦେଖିଲେ ଆହୁରି ଦେଢ଼ ଘଣ୍ଟା ସମୟ ଡେରି… । ଦୀର୍ଘନିଶ୍ୱାସ ତ୍ୟାଗ କରି ପୁଣି ନୀରବରେ ସେଇପରି ଅର୍ଦ୍ଧଶାୟିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଭାବନା ରାଜ୍ୟରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଲେ… । ଦୀର୍ଘ ଏକ ଘଣ୍ଟା କାଳ ଏହିପରି ନୀରବ ଭାବରେ କଟିଗଲା… ।

ଗାଡ଼ି ଆସିବାକୁ ପ୍ରଥମ ଘଣ୍ଟା ସଂକେତ ଦେଲା···ଅର୍ଦ୍ଧ-ନିଦ୍ରିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିବା ଜନତାଙ୍କ ମନରେ ଚାଞ୍ଚଲ୍ୟ ଖେଳିଗଲା··· ସମସ୍ତେ ଯେ ଯାହାର ଜିନିଷପତ୍ର ସଜାଳି କରି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଲେ··· କେହି କେହି ଟିକଟ କରିବା ପାଇଁ ଟିକଟଘର ପାଖକୁ ଦଉଡ଼ିଲେ ଏକ ନିଶ୍ୱାସରେ ।

ଆଗରୁ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କର ଟିକଟ କିଣା ସରିଥିଲା, ତେଣୁ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବାର କୌଣସି କାରଣ ନ ଥିଲା··· ସେ ସ୍ଥିର ହୋଇ ବସି ରହିଲେ ସିମେଣ୍ଟ ବେଞ୍ଚ ଉପରେ । ଗାଡ଼ି ଆସିବାକୁ ଆଉ ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ ବାକି । ଦ୍ୱିତୀୟ ଘଣ୍ଟା ସଂକେତ ଜଣେଇ ସାରିଲାଣି; ହଠାତ୍ ଝଡ଼ପରି ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ବାହାରୁ ଜଣେ ବଳିଷ୍ଠକାୟ କଳା ପୋଷାକଧାରୀ ଯୁବକ ପ୍ରବେଶ କଲା ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ଭିତରକୁ··· ଦୂରରୁ ଦେଖିଲେ—ମନେ ହେଉଥିଲା ସେ ଯେପରି କାହାର ସଂଧାନ ନେବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଅଛି ।

ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଆଖି ଦୁଇଟି—ସେଇ ଯୁବକ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷଣ କଲା । ଯୁବକଟି ପୁଣି ଓ୍ୱେଟିଙ୍ଗ୍ ରୁମ୍ ଭିତରକୁ ଫେରିଯାଇ ଖଣ୍ଡିଏ ସେକେଣ୍ଡ୍ କ୍ଲାସ୍ ଟିକଟ କିଣି ପୁଣି ଫେରି ଆସିଲା । ଟ୍ରେନ ସେତେବେଳକୁ କଟକ ପ୍ଲାଟଫର୍ମରେ ଲାଗି ସାରିଥିଲା । ଲୋକାରଣ୍ୟ ହୋଇ ଉଠିଲା ପ୍ଲାଟଫର୍ମଟି । ଯେ ଯାହାର ଜିନିଷପତ୍ର ଧରି ଗାଡ଼ି ଭିତରେ ଚଢ଼ିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ··· କାହାର ପ୍ରତି କାହାର ଦୃଷ୍ଟି ନାହିଁ, ଦୃଷ୍ଟି ରହିଛି, କେବଳ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ-ବାବୁଙ୍କର ସେଇ ଯୁବକଟି ଉପରେ । ଯୁବକଟି ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ୍କ୍ଲାସ ଡବା ଭିତରେ ଉଠିବାର ଦେଖି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ନିଜର ବ୍ୟାଗ୍ ଖଣ୍ଡି ଧରି ସେଇ ଡବାରେ ଚଢ଼ିଲେ···ସେଇ ଡବାରେ ବି ଆଗରୁ

ଅନ୍ୟ ଦୁଇଜଣ ମାରୱାଡ଼ି ଭଦ୍ରଲୋକ ବସିଥାନ୍ତି । କଲିକତାର ଯାତ୍ରୀ ସେମାନେ । ପୁରୀଅଭିମୁଖରେ ଯାତ୍ରା କରୁଛନ୍ତି । ଟ୍ରେନ ଭିତରେ ଚଢ଼ିବାର ଦୁଇ ତିନି ମିନିଟ ଭିତରେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କର ପରିଚୟ ହୋଇଗଲା । ଯୁବକଟି ଚୁପ୍ ହୋଇ ଗୋଟିଏ କଣରେ ବସିଥାଏ ।

କଟକ ଷ୍ଟେସନରେ ମାଡ୍ରାସ ମେଲର ଷ୍ଟପେଜ ପନ୍ଦର ମିନିଟ । ପନ୍ଦର ମିନିଟ ପରେ ଟ୍ରେନ ଦୁରନ୍ତ ବେଗରେ ଛୁଟି-ଚାଲିଲା । ଆଗରେ ଖୋରଧାରୋଡ଼ଜଙ୍କସନ୍ । ତା ପୂର୍ବରୁ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଷ୍ଟେସନରେ ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ ପାଇଁ ଟ୍ରେନ ରହିବ··· । ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ସେ କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟରୁ ଓହ୍ଲାଇବାର ଯାତ୍ରୀ କେହି ନଥିଲେ; ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜର ଆସନ ଜମେଇ ବସି ରହିଲେ ।

ଯୁବକଟି ନୀରବ ରହିବା ଦେଖି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କର ସନ୍ଦେହର ମାତ୍ରା ଅଧିକ ବଢ଼ିଗଲା···ସେ ନିଦ ଆସିବା ଛଳନା କରି ଢୁଳେଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ସେ ଦରଖୋଲା ଆଖିରେ ମଝିରେ ମଝିରେ ଦେଖୁଥାନ୍ତି—ତାଙ୍କୁ ନିମିତ୍ତ ସେ ଯୁବକଟି ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଛି ।

ଟ୍ରେନ୍ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଷ୍ଟେସନରେ ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ ହଲ୍ଟ କରି ଖୋରଧାରୋଡ଼ ଜଙ୍କସନ ଅଭିମୁଖରେ ଯାତ୍ରା କଲା । ଯାତ୍ରୀଭିତରେ ମାରୁୱାଡ଼ି ଭଦ୍ରଲୋକ ଦୁଇଜଣ ଢୁଳେଇ ପଡ଼ିଥାନ୍ତି । ଯୁବକଟି କିନ୍ତୁ, ସେହିପରି ସଚେତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ଏହିପରି ଅବସ୍ଥାରେ ଅଧଘଣ୍ଟେ ସମୟ କଟିଗଲା । ଟ୍ରେନ ଖୋରଧାରୋଡ଼ ଜଙ୍କସନ୍ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଆସିବାରୁ ମାରୁୱାଡ଼ି ଭଦ୍ରଲୋକ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ଉଠାଇଦେଲେ । ମାରୁୱାଡ଼ି ଭଦ୍ରଲୋକ ଦ୍ୱୟ ଉଠି ବସି ନିଜର

ଜିନିଷପତ୍ର ସଜାଡିବାରେ ଲାଗିଲେ । ଟ୍ରେନ ଅସ ଖୋର୍ଧାରୋଡ଼ ଷ୍ଟେସନରେ ଲାଗିଲା । ମାରୁଆଡ଼ୀ ଭଦ୍ରଲୋକ ଦୁଇଜଣ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରିକରି ନିଜର ଜିନିଷପତ୍ର ଧରି ସେକେଣ୍ଡ୍‌କ୍ଲାସ ବିଶ୍ରାମାଗାର ଅଭିମୁଖରେ ଚାଲିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଯୁବକଟି ମଧ୍ୟ ନିଜର ବ୍ୟାଗ୍‌ଟି ଧରି ପଶ୍ଚାଦ୍‌ଧାବନ କଲା··· । ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ଯୁବକର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କିଛି ମାତ୍ର ବୁଝି ପାରିଲେନି···

ଖୋରଧାରୋଡ଼ ଜଙ୍କସନରୁ ଗାଡ଼ି ଅଧଘଣ୍ଟାଏ ପରେ ଛାଡିବ···ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କ ଆଖିକି ନିଦ ଜୋରରେ ଧରି ଆସୁଥାଏ··· ଚା' ବାଲାକୁ ଡାକି ଦୁଇଅଣା ପଇସା ଦେଇ କପେ ଚା ପିଇଲେ ନିଦର ଝୁଙ୍କକୁ କମେଇବାକୁ···ଚା'ର ପ୍ରଭାବରେ ନିଦର ପ୍ରକୋପ ସତକୁ ସତ କମିଗଲା । ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ଏକାକୀ ସେଇ କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟ ଭିତରେ ବସି ରହି ଯୁବକର କଥା ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ନୀରବତା ଭିତରେ ଅଧଘଣ୍ଟାଏ ବିତିଯାଇଛି । ଗାଡ଼ି ଛାଡ଼ିବାର ଘଣ୍ଟା ବାଜି ସାରିଲାଣି । ପ୍ଲାଟଫର୍ମରୁ କୋଳାହଳ କମିଗଲାଣି । ମିନିଟ୍‌କ ପରେ ଗାଡ଼ି ଚାଲିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା ମାଡ୍ରାସ ଲାଇନରେ । ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ନିର୍ଜନ କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟ ଭିତରେ ବସି ରହି ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲେ 'ସେହି ଯୁବକଟି ପୁଣି ପଛ କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ ଉଠୁଛି । ନିକଟରେ ଆଉ ମାତ୍ର ସମେଲ୍‌ର ଷ୍ଟପେଜ କୋଉଠି ନାହିଁ··· ବାରଙ୍ଗ ଷ୍ଟେସନ ପାର ହେଲେ ଦୁଇମିନିଟ ପାଇଁ ରମ୍ଭାଷ୍ଟେସନରେ ରହିବ···ସେଥିପାଇଁ ଡ୍ରାଇଭର ଗାଡିର ସ୍ପିଡ୍ ବଢାଇ ଦେଇଛି । ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ ଷ୍ଟେସନ ପାର ହୋଇ ଟ୍ରେନ୍ ଯେତେବେଳେ ଗଞ୍ଜାମ ସରହଦ ନିକଟରେ ହୁଏ ସେତେବେଳେ ଗାଡିର ଗତି କ୍ରମଶଃ କମିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା···ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ଉଠିଲେ ।

ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ କାଚ ୱିଣ୍ଡୋ ଖୋଲି ଦେଖିଲେ, ଭାଲେ
ପାହାଡ଼ ନିକଟରେ ଗାଡ଼ି ଅଟକି ଯାଇଛି । କାରଣ କଣ କିଛି ବୁଝି
ନପାରି ସାହସର ସହିତ ନିଜର ରିଭଲଭର ଟିକୁ ଭଲକରି ପରୀ
କରିନେଇ ତଳକୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲେ···ସେତେବେଳକୁ ଗାଡ଼ି
ଗୁଲକ ଗାର୍ଡ଼ ପ୍ରଭୃତି ଅଲ୍‌ଅ ଜଳେଇ ଦଉଡ଼ି ଆସୁଛନ୍ତି
ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଅଡ଼ୁର କେତେଜଣ ସାହସୀ ଯାତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ଯୋ
ଦେଇଛନ୍ତି । ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇ କାରଣ ପଚାରି
ବ୍ୟଗ୍ରହୋଇ । ଗାର୍ଡ଼, କେହି ଚେନ୍ ଟାଣି ଗା
ଅଟେକେଇଛି ବୋଲି ଜଣାଇଲେ । ଗାର୍ଡ଼ଙ୍କ ସହିତ ଗୋଟି
ପରେ ଗୋଟାଏ କମ୍ପାର୍ଟ୍‌ମେଣ୍ଟ ତନଖ କରି ଶେଷରେ ଗୋଟି
ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ କମ୍ପାର୍ଟ୍‌ମେଣ୍ଟରେ ଦେଖିଲେ ଚେନ୍ ଟଣା ହୋଇଛି, ଏ
ଜଣେ ଯୁବକ ମୃତ ଅବସ୍ଥାରେ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଯୁବତୀ ଅଚେତ
ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ିଚନ୍ତି··· । ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କର ସନ୍ଦେହର ମାତ୍ରା ଅ
ରହିଲା ନି । ସେ ପ୍ରକୃତ ହତ୍ୟାକାରୀ କିଏ ଜାଣିପାରିଥିଲେ ।
ଗାର୍ଡ଼କୁ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଇ ଏ ବିପଦସଙ୍କୁଳ ନିର୍ଜନ ଜଙ୍ଗ
ଜାଗାରୁ ଗାଡ଼ିକୁ ଶୀଘ୍ର ଚଳେଇ ନେବାକୁ ଉପଦେଶ ଦେଇଥିଲେ

ଗାର୍ଡ଼ ଆଉ ସମୟ ଡେରି ନ କରି ଯୁବକ ଯୁବତୀ ଦୁହିଁ
ପ୍ରାଥମିକ ଚିକିତ୍ସା ନିମନ୍ତେ ତାଙ୍କ କମ୍ପାର୍ଟ୍‌ମେଣ୍ଟକୁ ନେଇ ଆସିଲେ·
ଟ୍ରେନ୍ ପୁଣି ଗୁଲିଲା ଦୁରନ୍ତ ଗତିରେ ।

୫

ବ୍ରହ୍ମପୁର ଜେନେରଲ ହସ୍ପିଟାଲର ସ୍ପେସାଲ୍ ୱାର୍ଡ଼ର ଚାର ନମ୍ବର ରୁମ୍‌ରେ ଆହତ ଯୁବତୀଟି ଅଚେତନ ଅବସ୍ଥାରେ ଡ଼ି ରହିଥିଲା । ସିଭିଲ୍ ସର୍ଜନ ମିଶ୍ରବାବୁ ଚିକିତ୍ସାର ସୁବ୍ୟବସ୍ଥା ରିଦେଇ ଅଉଟ୍ ଡୋରକୁ ଜରୁରୀ କାମରେ ଯାଇଛନ୍ତି । ଏହି ବସରରେ ପଙ୍କଜବାବୁ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କ ସହିତ ସିଭିଲ୍ ସର୍ଜନ ମିଶ୍ର ବାବୁଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବା ପାଇଁ ହସ୍ପିଟାଲ୍ ଭିତରକୁ ଶିଆସିଲେ । ମିଶ୍ରବାବୁ ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖି ସାରି କାର୍ଯ୍ୟବ୍ୟସ୍ତତା ତରେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରଥମେ ବୈଠକ ରୁମ୍ ଭିତରକୁ ଲିଗଲେ ।

ସିଭିଲ୍ ସର୍ଜନଙ୍କ ବୈଠକ ରୁମ୍ ଭିତରକୁ ସାଧାରଣ ଲୋକ କେହି ଅନୁମତି ନ ନେଇ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି ନି । ସେଥିଲାଗି ଲୋଚନା କରିବାକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ସ୍ଥାନ ମନେକରି ତିନୋଟି ଚଉକି ଣି ଆଣି ତିନିଜଣଯାକ ବସି ପଡ଼ିଲେ ।

………ଗମ୍ଭୀର ଆଲୋଚନା ଚାଲିଲା । ପଙ୍କଜବାବୁ ଖୁବ୍ ଦ୍‌ବିଗ୍ନ ହୋଇ ପଚାରିଲେ—"ଆପଣଙ୍କର ସେ ଯୁବତୀ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କି ଧାରଣା ଡାକ୍ତର ବାବୁ ?

ଟେଷ୍ଟଗ ଠକରେଇବା ଛଡ଼ା ମଣିଷ ଚିହ୍ନିବାରେ ମୋର ଅଭିଜ୍ଞତା ନିହାତି କମ୍ ମି:ଦାସ କହିଲେ ! 'ସିଭିଲ୍ ସର୍ଜନ ମିଶ୍ରବାବୁ'

ଅଚ୍ଛା, ଆଉ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରିବେ ?

"ପଚ୍ଚାରନ୍ତୁ, ପାରିବି ଯଦି ଉତ୍ତର ଦେବି ।"

ଯୁବତୀଠାରୁ ବହୁମୂଲ୍ୟ ଅଳଙ୍କାର ଦସ୍ୟୁ ନ ନେଇ ଏପରି ସଂଜ୍ଞାହୀନ ଅବସ୍ଥାରେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଚାଲିଯିବାର କାରଣ ଏବଂ ଯୁବକଟିକୁ ଏପରି ନୃଶଂସଭାବରେ ହତ୍ୟାକରିବାର କାରଣ କଣ ?

ମୋର ଯାହା ଅନୁମାନ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଗୁପ୍ତରହସ୍ୟ ଧାମା ଘୋଡ଼ାଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏହା କରାଯାଇଛି କହିଲେ ଡାକ୍ତର ।

ଆପଣଙ୍କର ଉତ୍ତରରେ ଅନେକଟା ବାସ୍ତବତା ଅଛିବୋଲି ମୋର ମଧ୍ୟ ଧାରଣା ହେଉଛି । ତେବେ ସ୍ପଷ୍ଟ ସବୁକଥା ବୁଝିହେବ ଯୁବତୀଟିର ସଂଜ୍ଞା ଆସିବା ପରେ ।

ନିଶ୍ଚୟ ତାଙ୍କଠାରୁ ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଶୁଣିବାପରେ ଆପଣ ସବୁକଥା ବୁଝି ପାରିବେ, ଏ ବିଶ୍ୱାସ ମୋର ରହିଛି ।

ତେବେ ଚାଲନ୍ତୁ ଟିକିଏ ହେଠିକି ଯିବା । ଅବସ୍ଥାଟା କେଉଁ ଆଡ଼କୁ ଗତି କରୁଛି ଦେଖି ସାରିଲେ ପରେ ଯାହା କିଛି ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବାକୁ ହେବ ।

ସିଭିଲସର୍ଜନ ହାତବନ୍ଧା ଘଡ଼ିକି ଦେଖି କହିଲେ, "ଆପଣ ଆଗରେ ସେଠିକି ଚାଲନ୍ତୁ" ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଗୋଟିଏ କଟିଲ କେଶୀର ବ୍ୟବସ୍ଥା ବୁଝିନେଇ ଦଶମିନିଟ ଭିତରେ ଯାଉଛି ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ଆଉ ଆପତ୍ତି ନକରି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କ ସହିତ ସ୍ପେଶାଲ ଓ୍ୱାର୍ଡ଼କୁ ଚାଲିଲେ ।

ସିଭିଲସର୍ଜନ ମିଶ୍ରବାବୁ ମଧ୍ୟ ଦ୍ରୁତଗତିରେ କକ୍ଷ ତ୍ୟାଗକରି ନିଜ କାମରେ ଚାଲିଗଲେ ।

ହସପିଟାଲ ର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ଲୋକାରଣ୍ୟ । ସେ ଯାହାର କର୍ମ-କୋଳାହଳ ଭିତରେ ବ୍ୟସ୍ତ । କାହାର ପ୍ରତି କାହାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ନାହିଁ । ହତାଭିତରେ ଗୋଟିଏ ଟଂକା ଅମ୍ବ ଗଛମୂଳେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି ଗୋଟିଏ ଭିକାରୀ । ମଳିନ ବେଶ—ମୁଣ୍ଡରେ କୋଉ ଯୁଗରୁ ତେଲ ଲାଗିଛି କି ନା ସନ୍ଦେହ । ଅତି ରୁଗ୍ଣ । ଦେଖିଲେ ମନେହୁଏ ଯେ ଏଇ ଚାରି ପାଞ୍ଚ ଦିନ ଭିତରେ ତାର ପ୍ରାଣବାୟୁ ଉଡ଼ି ଶୂନ୍ୟରେ ମିଶିଯିବ । କାହାର ପ୍ରତି ତାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ନାହିଁ, କେବଳ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରହିଛି ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କ ଉପରେ ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ଓ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ଦୁହେଁ ସେଇ ବାଟ ଦେଇ ଚାଲିଯିବା ସମୟରେ ଭିକାରୀଟି ବଡ଼ କରୁଣ କଣ୍ଠରେ ଡାକିଲା ବାବୁ !

ପଙ୍କଜବାବୁ ଫେରି ଚାହିଁଲେ ତାରଆଡ଼କୁ । ପୁଣି ଭିକାରୀଟି ଡାକିଲା ସେଇ କଣ୍ଠରେ ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କ ସହିତ ଅଗେଇଲେ ତାର ନିକଟକୁ ।

ଭିକାରୀଟି ଗୋଟିଏ ଭକ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ନମସ୍କାର ପକେଇ ଖଣ୍ଡିଏ ଲଫାପା ବଢ଼ାଇଦେଲା ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ଉଠିଲେ ଭିକାରୀର ଏତାଦୃଶ ଅଭିନୟରେ । ସେ ଅଳ୍ପ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ଡେ଼ରି ନକରି ଲଫାପାଟି ଚିରି ପଢ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ସେ ଦୁଇ ମିନିଟ ଭିତରେ ଚିଠିଟିକୁ ପଢ଼ିସାରି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ କହିଲେ—ପଢ଼ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ, ଜୀବନର ପ୍ରଥମ ଅନୁଭୂତି ଏ ।

ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଅଶ୍ରୁପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଚିଠିଟିକୁ ମନୋଯୋଗ ସହକାରେ ପଢିବାରେ ଲାଗିଲେ । ପଙ୍କଜବାବୁ ଚଳଚିତ୍ର ଦେଖିଲାପରି ସେହି ବୃଦ୍ଧ ଭିକାରୀଟିକୁ ଅନାଇ ରହିଥାନ୍ତି । ଭିକାରୀଟି ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ନିର୍ବିକାର ଭାବରେ ଠିଆହୋଇ ରହିଥାଏ । କାହାରି ମୁହଁରେ ଭାଷା ନାହିଁ ।

ଦୀର୍ଘ ଦଶମିନିଟ କାଳ ଏହିପରି ନୀରବରେ ଝନିଙ୍କଣ-ଯାକଙ୍କର କଟିଗଲା ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ଭିକାରୀ ନିକଟକୁ ଯାଇ ସ୍ନେହବୋଳା କଣ୍ଠରେ ପଚାରିଲେ, "ହଇରେ ବୁଢ଼ା, ତୁ ଏ ଚିଠିଟି କେଉଁଠୁ ପାଇଲୁ ?"

ଆପଣ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ଜଣେ ବାବୁ ମୋତେ ଏଇଟାକୁ ଦେଇଗଲେ ।

—ତୁ ଏଇଟାକୁ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ନଦେଇ ଆମକୁ କାହିଁକି ଦେଲୁ ?

'ସେ ବାବୁ ପତ୍ର ଆପଣଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ମୋତେ ଦେଇଗଲେ ଆଉ କାହାକୁ ଦଅନ୍ତି କେମିତି ?"

ତୁ କଣ ଆମକୁ ଚିହ୍ନିଥିଲୁ ?

ବାବୁ ! ଆପଣଙ୍କୁ ଯିଏ ନ ଚିହ୍ନେ, ସେ କଣ ମଣିଷ ? ଆପଣ କଣ ମୋତେ ଚିହ୍ନି ପାରୁନାହାନ୍ତି ବାବୁ ?

"ନାଁ ତ, ବଡ଼ ବିସ୍ମିତ ହୋଇ କହିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ।

ବଡ଼ଲୋକ ଆପଣ, ଅନେକଦିନର କଥା କାହିଁକି ଆପଣଙ୍କର ମନେ ଥିବ । ତେବେ ମୋ ନାଁଟା ବୋଧେ ଆପଣଙ୍କ ଡାଇରି ଖାତାରେ ଥିବ । ମୋ ନାଁ, ପଣ୍ଡୁଆ ।

‘‘ଏଁ, ପାଣୁ ନାହାକ ତୁ ?

— ହଁ ଅଜ୍ଞା, ମୁଁ ପାଣୁ ନାହାକ । ଅପଣଙ୍କ ଆଖିରେ ଗ୍ଲେର, ଓକାଯୃତ, ପାଜ, ସଇତ ନ, କହିଲା ବଡ଼ ବ୍ୟଥିତ କଣ୍ଠରେ ।

‟ତୁ ଏଠି, ଇମିତ ଅବସ୍ଥାରେ ? ପଚ୍ଚରିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ।

ଅବତ ସେ ବଳ ବୟସ ନାହିଁ । ଦୀର୍ଘ ବାରବର୍ଷ ଜେଲର ହାଡ଼ଭଙ୍ଗା ଖାଟିଣି ଭିତରେ ମୋର ସବୁ ବଳ ଚୂନା ହୋଇ ଯାଇଚି । ଯାହା ବି ଥିଲା ସେତକ ଜନ୍ମମାଟିକି ଫେରିଲା ପରେ ଯାଇଚି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାରବୁଲା ଫକିର ମୁଁ । ଗଛମୂଳ ଦୁଆର କନାର ମୋର ବସା ।

ଶୁଣିଚ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ! ପାଣୁଅର କଥା ? ଯା ପାଣୁଅ ନାଁ ପଡ଼ିଲେ ଗାଁ ଗହଳର ଲୋକଙ୍କର ଛାତି ଥରିଉଠେ ଆଜି ତାର ଏ ଦୁରବସ୍ଥା ।

ମଣିଷର ସବୁଦିନ ସମାନ ଯାଏନା ସାର୍ । ଦିନ ପରେ ରାତି —ରାତିପରେ ଦିନ ଏ ସୃଷ୍ଟିର ଧରାବନ୍ଧା ନିୟମ ।

ତୁ କଣ ଖାଇଚୁ ପାଣୁଅ ? ପଚ୍ଚରିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ।

ଖାଇଚି ବାବୁ, ଆଜି ରାତିକ ପାଇଁ ସେ ବାବୁଙ୍କଠୁଁ ଟଙ୍କାଟିଏ ରୋଜଗାର କରି ନେଇଚି ।

ସେ ବାବୁଙ୍କୁ ତା ହେଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଚିହ୍ନିଚୁ ?

ହଁ, ‘ବଣିଅ’ ମୁଁ ସୁନା ନ ଚିହ୍ନି କାରବାର କରୁଥିଲି ?

‟ତୋତେ ମଧ୍ୟ ସେ ଚିହ୍ନିଥିବେ ?”

‟ନିଶ୍ଚୟ ଚିହ୍ନିଥିବେ, ନଇଲେ ରାସ୍ତାରେ ତାଙ୍କୁ ଆଉ କେହି ଲୋକ କଣ ମିଳି ନଥାନ୍ତେ ଏ ଚିଠି ଅପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇ ଦେବାକୁ ? ମୁହଁରେ ହସ ଖେଳେଇ କହିଲା ପାଣୁଅ ।”

ତୁ ତେବେ ତାଙ୍କର ସନ୍ଧାନ ଦେଇ ପାରିବୁ ?

“ତା ମୁଁ ପାରିବିନି ବାବୁ ! କହିଲା ପାଣୁଆ ।”

“କାହିଁକି ?”

“ମୁଁ ପଛ ସିନ୍ଧକାଠି ଚୋର, ସେମାନେ ପକ୍କା ଡାକୁ ସରଦାର ଡାକି ହାକି ଚୋରି କରନ୍ତି ।”

ଆମେ ନିରବୁଧିଆ ବୋଲି ଆପଣମାନଙ୍କ କବଳରେ ପଡ଼ିଥିଲୁ । ସେମାନେ କହୁ କି ପଡ଼ିବେ । ଯାଆନ୍ତୁ ବାବୁ ଶିକାର ହାତରୁ ଖସିଯିବ । ଅଯଥା ମୋ ସହିତ ଜମାନବନ୍ଦୀରେ ଆପଣଙ୍କର କିଛିମାତ୍ର ଲାଭ ହେବ ନାଁ ।

ପାଣୁଆର କଥାକୁ ପଙ୍କଜବାବୁ ଅବିଶ୍ୱାସ ମଣିଲେନି । କାରଣ ପାଣୁଆର ରୂପଭେଦ ଦେଖି ତାଙ୍କର ସଂଦେହୀ ଆଖି ଦୂରରୁ ଦୂରରେ ରହିଥିଲା । ସେ ସେଠାରେ ଆଉ ବିଳମ୍ବ ନକରି ପାଣୁଆକୁ ଟଙ୍କାଟିଏ ବକ୍ସିସ୍ ବଢ଼ାଇଦେଇ ଆଗେଇ ଚାଲିଲେ ସ୍ପେଶାଲ ୱାର୍ଡର ଏଗାର ନମ୍ବର ରୁମ୍ ଅଡ଼କୁ ।

ପାଣୁଆ ମନେମନେ ହସି ତା ଭଲି ବାଟରେ ଆଗେଇ ଚାଲିଲା ।

ସାତ

ଡାକ୍ତରଖାନାର ସ୍ପେଶାଲ ୱାର୍ଡ଼ ଏଗାରନମ୍ବର ରୁମ୍‌ରେ ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କୁ ସର୍ଜନ ମିଶ୍ର ଅପେକ୍ଷା କରି ଦଶମିନିଟ ହେଲା ଆସି ବସିଲେଣି । ଯୁବତୀର ପୂର୍ଣ୍ଣମାତ୍ରାରେ ସଂଜ୍ଞା ଫେରିଆସିଛି । ଠିକ୍ ଏତିକିବେଳେ, ରୁମ୍ ଭିତରକୁ ପଶିଆସିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ।

ସର୍ଜନ ମିଶ୍ର, ପଙ୍କଜବାବୁ ଓ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଜଣେଇ ପାଖରେ ପଡ଼ିଥିବା ଚଉକି ଦୁଇଟିରେ ବସିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ । ପଙ୍କଜବାବୁ ଆସନ ଗ୍ରହଣ କରି ପଚାରିଲେ, "ରୋଗୀର ଅବସ୍ଥା କିପରି ଅଛି ?"

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁସ୍ଥ । ଉତ୍କଟ ମାରାତ୍ମକ ବିଷର ପ୍ରଭାବ ପୂରାମାତ୍ରାରେ କମିଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆପଣ ଯାହାକିଛି କଥାଭାଷା କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି କରିପାରନ୍ତି, କହିଲେ ସର୍ଜନ ମିଶ୍ର ।

ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣେଇଁ, ପଙ୍କଜବାବୁ ଶଯ୍ୟାଶାୟୀ ଯୁବତୀଟିର ଆପାଦମସ୍ତକ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ପଚାରିଲେ, "କିପରି ଅଛନ୍ତି ?"

—ଭଲ ଅଛି ଆଜ୍ଞା, ଯୁବତୀଟି କ୍ଷୀଣକଣ୍ଠରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ମୃଦୁଭାଷରେ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଆପଣ ମୋ ସହିତ କଥାଭାଷା କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ତ ?

ଆପଣଙ୍କର ପରିଚୟ ?

ମୁଁ ଜଣେ ପୋଲିସ ବିଭାଗର କର୍ମଚାରୀ···ଆପଣଙ୍କର ଏ କେସ୍‌ର ତଦନ୍ତର ଭାର ମୋ ଭାଗରେ ପଡ଼ିଛି । ସେଥିପାଇଁ ଆସିଛି, ଆପଣଙ୍କ ନିକଟରୁ କେତୋଟି ପ୍ରଶ୍ନର ସମର୍ଥିତ ଉତ୍ତର ପାଇବା ଆଶାରେ ।

ଯୁବତୀ ଅଭିବାଦନ ଜଣେଇଁ ନରମ କଣ୍ଠରେ କହିଲା, 'ପଚାରନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା , ଘଟିଥିବା ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଠିକ୍‌ଠାକ୍ କରି କହିବି ।'

ପଙ୍କଜବାବୁ ଚେୟାରଟିକୁ ଯୁବତୀର ଶଯ୍ୟା ନିକଟକୁ ଟାଣିଆଣି ବସି ପଚାରିଲେ···"ଆପଣଙ୍କର ପରିଚୟ ?"

ମୋର ପରିଚୟ, ମୁଁ ଜଣେ କଲିକତାର ବଣିକ୍ ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ; ଯାହାଙ୍କୁ କି ଗତ ରାତିରେ ଚଳନ୍ତା ଟ୍ରେନ ଭିତରେ ହତ୍ୟା କରିଯାଇଛି ବଡ଼ ବ୍ୟଥିତ କଣ୍ଠରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ଯୁବତୀ ।

ଆପଣଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ନାମ ଓ ପୂରା ଠିକଣା, ପଚାରିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ।

ମୋ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ନାଁ ରମନାଥ ଅଗରୱାଲ । ଘର ଶ୍ୟାମବଜାର ନିକଟରୁ ଟିକେ ବାଇସ୍କୋପ ନିକଟରେ ।

ଟିକିଏ ଚିନ୍ତାକରି ପୁଣି ପଙ୍କଜବାବୁ ପଚାରିଲେ—"ଆପଣମାନେ କଲିକତା ଛାଡ଼ି କୁଆଡ଼କୁ ଯାଉଥିଲେ ଏବଂ କାହିଁକି ?"

ମୋ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଭାରତର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସହର ସହିତ ବ୍ୟବସାୟ ସଂପର୍କ ଥିଲା । ମୋର ଅନେକ ଦିନରୁ ମାନ୍ଦ୍ରାଜ ସହର

ଦେଖିବାର ଅଭିଳାଷ ଥିଲା । ତେଣୁ, ସେ ଆସିବା ସମୟରେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ସହିତ ସୁହୃଦାନୀ ହୋଇଥିଲି କହିଲା ଯୁବତୀ ।

ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ଅନ୍ୟ କେହି ସେଇ କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ ହାଓଡ଼ାଠାରୁ ଉଠିଥିଲେ କି ?

ହଁ, ଦୁଇଜଣ ଭଦ୍ରଲୋକ ଆମ ସହିତ କଟକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଇ କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ ବସି ଆସିଥିଲେ ।

ତା ପର ?

ସେମାନେ କଟକ ଷ୍ଟେସନରେ ଓହ୍ଲାଇ ଚାଲିଗଲେ । କଟକଠାରୁ ଆମେ ଦୁହେଁ ସେଇ କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ ଆସୁଛୁ ।

"ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଆପଣଙ୍କର ବା ଆପଣଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର କେହି ଜଣାଶୁଣା ଥିଲେ ?" ପଚାରିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ···

ବୋଧେ ନୁହେଁ···କାରଣ, ଯଦି ମୋ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହିତ ତାଙ୍କର ଜଣାଶୁଣା ଥାନ୍ତା ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଟ୍ରେନ ପାଖରେ ଦେଖିଲା-ବେଳୁ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ କଥାଭାଷା ଆରମ୍ଭ କରିଥାନ୍ତେ ନିଶ୍ଚୟ ।

ତା' ତ ନିଶ୍ଚୟ । ତେବେ, ବ୍ୟବସାୟୀ ଲୋକ ବ୍ୟବସାୟ ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ଯିବାବେଳେ ଅନ୍ୟ ସହିତ ଜାଣିଶୁଣି କମ୍ କଥାଭାଷା କରନ୍ତି—ଆଉ ଯାହା ବା କରନ୍ତି ଖୁବ୍ କମ୍ । କାରଣ ନିଜର କ୍ଲୁ କାଲେ କିଏ ଜାଣି ଫାଇଦା ଉଠେଇ ନେବ ଏଇ ଭୟରେ । ସେଥିପାଇଁ ଆପଣଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ବୋଧେ ନୀରବ ଥିବେ । ଆଉ ତା ଛଡ଼ା, ଆପଣ ସେ ସାଙ୍ଗରେ ଥିଲେ···ପରିଚିତ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ କଥାଭାଷା କରିବାକୁ ସୁବିଧା ପାଇ ନଥିବେ ।

ଏପ୍ରକାର ପ୍ରଶ୍ନରେ ଯୁବତୀ ଅସ୍ଥିରତା ଅନୁଭବ କଲାଭଳି ପଙ୍କଜବାବୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିପାରି ପଚାରିଲେ, ଅଚ୍ଛା କହନ୍ତୁ—

ଆପଣଙ୍କର ବା ଆପଣଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଶତ୍ରୁ କଲିକତାରେ କେହି ଥିଲେ କି ?

ଥାଇ ପାରନ୍ତି, ଅସମ୍ଭବ କଣ ? ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ଭିତରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ରହିଛି । ସେଇ କାରଣରୁ କୌଣସି ଲୋକ ମୋ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଶତ୍ରୁ ହୋଇ ପାରିଥାନ୍ତି । ଅନ୍ୟ, ମୋ ବିଷୟରେ ଆପଣ ନିଃସନ୍ଦେହ ରହିବା ଉଚିତ । କାରଣ ମୋତେ ଘର ଛାଡ଼ି ଏକା ବାହାରକୁ ଯିବାକୁ ମୋ ସ୍ୱାମୀ ସୁଯୋଗ ଦେଉନ୍ତିନି । ତେଣୁ, ବାହାରର ଅନ୍ୟ ଲୋକ ସହିତ ମୋର କୌଣସି ସଂପର୍କ ନଥାଏ ।

ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ କାହା ସହିତ ଆପଣଙ୍କର ସଂପର୍କ ଥିଲା କି ?

ଯାହା ବା ଥିଲା ସେ ସବୁ କିଛି ନୁହେଁ, ଆଉ ସେ ସବୁ ଆପଣଙ୍କର ଜାଣିବା କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ଯୁବତୀର କଥା ଶୁଣି ମନେ ମନ ହସିଉଠି କହିଲେ, "ଅଚ୍ଛା, ଏଥର କହନ୍ତୁ, ଆପଣଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ କିପରି ହତ୍ୟା କରାଗଲା ?

ଯୁବତୀ ବଡ଼ କରୁଣସ୍ୱରରେ କହିବାକୁ ଆରମ୍ଭକଲା··· ଖୋରଧାରୋଡ଼ ଜଙ୍କସନ ପାରହେବ ଯେତେବେଳେ ମାଡ୍ରାସମେଲ ଦୁରନ୍ତ ବେଗରେ ଛୁଟିଚାଲିଥିଲା ସେତେବେଳେ ଆମେ ଗୋଟାଏ ଉତ୍କଟ ଗନ୍ଧ ଅନୁଭବ କଲୁ । ଆମର ଧାରଣା ହେଲା ଏହା ପାଇଖାନାର ଗଂଧ । କ୍ରମେ ଗଂଧ ଉତ୍କଟତର ହେଲା । ଆମେ ସେଇ

ଜଳନ୍ତ ଗଂଧର ଆଘ୍ରାଣରେ ଅଥୟ ହୋଇପଡ଼ିଲି । ବିଶ୍ରାମ ନେବାପାଇଁ ଆମେ ଦୁହେଁ ଆଗରୁ କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟର ଲାଇଟ୍ ଲିଭାଇ ଦେଇଥିଲୁ । ମୋର ଅସ୍ଥିରତା ଦେଖି ସେ ନିଜ ସିଟ୍‌ରୁ ଉଠି ସୁଇଚ୍ ଟିପି ଆଲୋକ ଜଳାଇବାକୁ ସୁଇଚ୍ ନିକଟକୁ ଗଲେ । କିନ୍ତୁ, ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା, ଆଗରୁ ଇଲେକ୍‌ଟ୍ରିକ ତାର କେହି କାଟି ଦେଇଥିଲା । ସ୍ୱାମୀ ମୋର ଉପସ୍ଥାନ ହୋଇ ଟ୍ରଙ୍କ ଖୋଲି ନିଜର ଟର୍ଚ୍ଚ ବାହାର କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ହଠାତ୍ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲେ ଆମ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ମୁଖ ପିନ୍ଧା ଦୁଇଜଣ ବଳିଷ୍ଠକାୟ ଯୁବକ ପିସ୍ତଲ ହାତରେ ଦୃଢ଼କଣ୍ଠରେ କହୁଚନ୍ତି, "ହାଣ୍ଡ୍‌ସଅପ୍", ବୃଥା ଚେଷ୍ଟା କରନା । ସ୍ୱାମୀ ମୋର ସାହସୀ ଲୋକ । ସେ ସେମାନଙ୍କ କଥା ପ୍ରତି ଭ୍ରୂକ୍ଷେପ ନକରି ଟ୍ରେନରେ ଥିବା ବିପଦ ଚେନ୍ ଟାଣିଦେବା ସମୟେ ଦସ୍ୟୁ ପିସ୍ତଲର ଗୁଳି ତାଙ୍କର ବକ୍ଷ ଭେଦ-କଲା । ସେ ଚିତ୍କାର କରି ତଳେପଡ଼ିଲେ । ତାଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ମୁଁ ଚିତ୍କାର କରି ପ୍ରାଣ ଭୟରେ ମୂର୍ଚ୍ଛିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲି । ତା'ପରେ କଣ ଘଟିଛି ମୁଁ ଜାଣେନା । ସଂଜ୍ଞା ଫେରିପାଇବା ପରେ ଦେଖୁଛି, ମୁଁ ଏଠି ବ୍ରହ୍ମପୁର ହାସ୍‌ପିଟାଲ୍‌ରେ ଚିକିତ୍ସିତ ହେଉଛି ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଶୁଣିବାପରେ ସହାନୁଭୂତି ଦେଖାଇ କହିଲେ, 'ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରତି ଅଦୃଷ୍ଟର ଅଭିଶାପ ।' ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ ସେ ସବୁ ଭାବି କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ । ଏ ଜନ୍ମରେ ଆଉ ଆପଣଙ୍କର ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଫେରି ପାଇବେ ନି । ବର୍ତ୍ତମାନ କଣ କଲେ ସୁଖରେ ଅବଶିଷ୍ଟ ଜୀବନ କଟାଇ ପାରିବେ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତୁ ।

ମଥାର ସିନ୍ଦୁର ଯେତେବେଳେ ଲିଭିଛି ଆଉ ଏ ଜୀବନରେ ସୁଖ କେଉଁଠୁ ଆସିବ ? ଖାଲି ଜଳିପୋଡ଼ି ମରିବା ସାର ହେବ ।

ବର୍ତ୍ତିମାନ ଆପଣ କଣ କରିବାକୁ ଗୃହାନ୍ତି କହନ୍ତୁ, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବି, କହିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ।

ମୋତେ କଲିକତାକୁ ନିରାପଦରେ ପଠେଇଦେଇ ପାରିଲେ ସୁଖୀ ହେବି ସାର୍ । ଦୟାକରି ମୋତେ ଏତିକି ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତୁ ।

ନିଶ୍ଚୟ କରିବି । ଆପଣ ସେଥିଲାଗି ଚିନ୍ତା କରନ୍ତୁ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏ ସବୁ ଅନ୍ତତଃ ଗୁରୁ ଛଅଦିନ ପରେ । ମୁଁ ବର୍ତ୍ତିମାନ ପୋଲିସ୍‌ଭ୍ୟାନ୍ ପଠେଇ ଥାନାକୁ ନେଇ ଯାଉଛି । ସେଠି ଆପଣ ନିରାପଦରେ ରହି ବିଶ୍ରାମ ନିଅନ୍ତୁ । ମୁଁ ଆଉ କିଛି ଅପଣଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ବିଷୟରେ ତଦନ୍ତ ଶେଷ କରି ଆପଣଙ୍କୁ ନିଜେ ନେଇ କଲିକତାରେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଆସିବି । ଆସୁଚି ମୁଁ—ପୋଲିସ୍ ଲରି ଆସିଲେ ଆପଣଙ୍କୁ ଡାକ୍ତରବାବୁ ସମସ୍ତ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରି ପଠେଇ ଦେବେ । ଉତ୍ତରରେ ନିଜକୁ ଲୁଚେଇ ରଖିବା ଲାଗି କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଇଲା ଯୁବତୀ ।

—ଡାକ୍ତରବାବୁ, ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ଓ ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କ ସହିତ ବାହାରକୁ ଆସି ପଚାରିଲେ 'କଣ ଲକ୍ଷସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି ?'

ଲକ୍ଷ୍ୟ ଯେ ମୋର ଅବ୍ୟର୍ଥ ଡାକ୍ତରବାବୁ । ଦେଖନ୍ତୁ, ସାବଧାନସହକାରେ ଯୁବତୀ ପ୍ରତି କଡ଼ା ଜଗୁଆ ରଖନ୍ତୁ । ଅନ୍ତତଃ ଏଠୁ ଆମ ପାଖକୁ ପଠେଇବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ; ନହେଲେ ନିଜ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ପଡ଼ିବ ।

ଶୀଘ୍ର ଆପଣ ନେଇଯିବାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତକରନ୍ତୁ । ମୁଁ ଏ ହିଙ୍ଗୀଙ୍ଗମେଳା ଭିତରେ ପଡ଼ି କେତେବେଳେ ବା ତା ପ୍ରତି ନଜର ଦେବି, କହିଲେ ସର୍ଜନ ମିଶ୍ର ।

ଚିନ୍ତା କରନ୍ତୁନି । ମୁଁ ଶୀଘ୍ର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରୁଛି । ପୋଲିସ୍-ସାହେବ ଆସିଗଲେ ଲିଷ୍ଟଟାକୁ ଲଗାଇଦେବେ, ନମସ୍କାର ଜଣାଇ ବିଦାୟ ନେଲେ ।

ଆଠ

ଗତ ସପ୍ତାହର ଘଟଣା ସହରର ଗୁରୁଅଡ୍ଡା ବଦୁ୍ୟଭାଷର ଖେଳି ଯାଉଛି । ଯା ମୁହଁରେ ଶୁଣିବ ସେଇ କଥା । ପୋଲିସବାଲାଙ୍କ ଅପାରଗତା ଫଳରେ ଲୋକଙ୍କ ଆଖିରେ ସମସ୍ତ ପୋଲିସ ହେଇ-ଉଠିଛନ୍ତି ଚକ୍ଷୁଶୂଳ । ଯେଉଁଠି କୌଣସି ପୋଲିସ୍‌ବାଲା ଆସି ପହଞ୍ଚି ଯାଉଛନ୍ତି ସେଇଠି ଶୁଣିବାକୁ ପାଉଛନ୍ତି ବିଦ୍ରୂପର ଅସହ୍ୟ ଲାଞ୍ଛନା ତିରସ୍କାର ।

ଆଗରୁ ଗୋଟାକ ପରେ ଗୋଟାଏ ଡକାୟତି ହେବା ଫଳରେ ସର୍ବସାଧାରଣ ଧନ ଜୀବନ ଉପରେ ବିପଦ ଗଣୁଛନ୍ତି । ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନର ପତ୍ରପତ୍ରିକାରେ ନାନାଭାବରେ ସମ୍ବାଦ ପ୍ରକାଶ ପାଇବା ସତ୍ତ୍ୱେ ସରକାର ତା ପ୍ରତି ବିଶେଷ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରୁ ନଥିଲେ ବୋଲି ଜନସାଧାରଣ ମନେ କରୁଚନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ତା’ନୁହେଁ । ସରକାରଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଦସ୍ୟୁଦଳକୁ ଧରିବାପାଇଁ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହେଇଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ କୌଣସିଟା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ପାରୁ ନଥିବାରୁ ପୋଲିସ୍ ଡିପାର୍ଟମେଣ୍ଟ ଓ ସରକାରଙ୍କ ପ୍ରତି ଲୋକଙ୍କର ବିତୃଷ୍ଣା ଜନ୍ମିଛି ।

ବ୍ରହ୍ମପୁର ଟାଉନ୍ ଥାନାରେ ପୋଲିସ୍ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କ ସହିତ ଓଡ଼ିଶାର ବିଖ୍ୟାତ ଗୁଇନ୍ଦା ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କର ଗମ୍ଭୀର ଆଲୋଚନା ଚାଲିଛି । ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ଯାଗାରେ ଏହିପରି କେତେଟିସ ଡକା ଚୋରି, ବିଶେଷତଃ ବ୍ରହ୍ମପୁର ପରି ସହରରେ ଏକାଦିକ୍ରମେ ଦୁଇ ତିନୋଟି ଏକପ୍ରକାର ଚୋରି ହୋଇ ଜନସାଧାରଣଙ୍କୁ ଆତଙ୍କିତ କରି ସାରିଲାଣି । ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କ ଆଖିରେ ଧୂଳିଦେଇ, ଦସ୍ୟୁ ଅତି ସାହସର ସହିତ ଚାଲିଯାଇ ପାରିଥିବାରୁ ପୋଲିସ୍ ଅଫିସରମାନେ ଦସ୍ୟୁଦଳଙ୍କ ପଛରେ ଲାଗିବାକୁ ସାହସ କରିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ପୋଲିସ୍ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଏସମ୍ପର୍କରେ ନାନା କଥା ପଚାରି ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କୁ ମଝିରେ ମଝିରେ ବିବ୍ରତ କରି ପକାଉଚନ୍ତି । ଠିକ୍ ଏତିକିବେଳେ ଜଣେ ସଙ୍ଗୀନଧାରୀ ସିପାହି ପ୍ରବେଶ କରି ସାମରିକ କାଇଦାରେ ସଲାମ କରି ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେଲା ।

ପୋଲିସ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ପଚାରିଲେ—“କଣ ଖବର ?”

“ବଡ଼ ଡାକ୍ତରଖାନାରୁ ଆସାମୀକୁ ଆଣି ଥାନାହାଜତରେ ରଖିଛୁ ।”

“ଅସାମୀ ? ପୋଲିସ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କ ମୁହଁରେ ପ୍ରଶ୍ନବାଚକ ।

“ହଁ, ସାର, ସେଇ ଯୁବତୀଟି । ଯା’ କଥା ବର୍ତ୍ତମାନ ଆପଣଙ୍କୁ କହୁଥିଲି, କହିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ।”

ଓ, ହଁ, ମୁଁ ଅନ୍ୟ ଆଲୋଚନା ଭିତରେ ବ୍ୟସ୍ତରହି ସେ କଥା ଭୁଲି ଯାଇଥିଲି । ଅଚ୍ଛା, ବେଶ୍ କଲ । ତାକୁ ଖୁବ୍ କଡ଼ା ନଜରରେ ରଖ । ଟିକିଏ ପରେ ମୁଁ ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କ ସହିତ ଯାଉଛି ।

ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଭାଇଡାରେ ସଲାମ ଠୁଂକି ସିପାହିଟି ଚାଲିଗଲା । ପୁଣି ଆଲୋଚନାରେ ଉଭୟେ ଭାଗ ନେଲେ ।

ପୋଲିସ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ପଚାରିଲେ, "ଆଚ୍ଛା, ମିଷ୍ଟର ଦାସ ! ମୋର କାହିଁକି ଯେପରି ମନେହେଉଛି ଏ ସବୁ ରହସ୍ୟଭିତରେ ଆମ ଏଠିକାର ଲୋକ ସଂପୃକ୍ତ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ?"

ତା'ତ ନିଶ୍ଚୟ କଥା । କାରଣ—ମୃତବ୍ୟକ୍ତି ମାରୱାଡ଼ିପରି ମାଲୁମ ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟି ଯେ ଓଡ଼ିଆ ଘରର ଝିଅ ଏକଥା ସ୍ପଷ୍ଟ ।

କିମିତି ଆପଣ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଏଇ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିପାରିଲେ ? ବଡ଼ ବିସ୍ମୟକର ଭଂଗିରେ ପଚାରିଲେ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସାହେବ ।

ସେ ଯଦି ଓଡ଼ିଆ ନହୋଇ ମାରୱାଡ଼ି ହୋଇଥାନ୍ତା ତେବେ ଏତେ ସୁନ୍ଦର ଓଡ଼ିଆ କେବେଁ କହି ପାରନ୍ତାନି; ନିଶ୍ଚୟ ନାଁ ନିଶ୍ଚୟ ହିନ୍ଦୀ କିମ୍ବା ବଙ୍ଗଳା ମିଶ୍ରିତ ଓଡ଼ିଆଭାଷା ତା ତୁଣ୍ଡରୁ ବାହାରି ପଡ଼ନ୍ତା । ମୁଁ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ତା ସହିତ କଥାଭାଷା କରିସାରିବା ପର ମୋର ଧାରଣା ବଦ୍ଧମୂଳ ହୋଇଯାଇଛି । ଆଉ, ସେଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କଥା ମଧ୍ୟ ରହିଛି ।

କଣ ? ବଡ଼ ଆଗ୍ରହଭରାକଣ୍ଠରେ ପଚାରିଲେ, ପୋଲିସ-ସାହେବ ।

ଶୁଣନ୍ତୁ, ଏ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟି ମୋ ଆଗରେ କହିଥିଲା, ସେମାନେ ମାଡ୍ରାସ ଅଭିମୁଖରେ ଯାତ୍ରା କରୁଥିଲେ ବୋଲି । କିନ୍ତୁ, ପ୍ରକୃତରେ ତା'ନୁହେଁ—ତା ପଛରେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ବେଡିଂ ଭିତରୁ ସର୍ଚ୍ଚ କରି

ଦେଖିଛି ଦୁଇଟି ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ଟିକେଟ ହାଓଡ଼ା'ରୁ ବ୍ରହ୍ମପୁରକୁ କଟା-ଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ମାଡ୍ରାସ ନଯାଇ ବ୍ରହ୍ମପୁର ଆସୁଥିଲେ । ବାଟରେ ତାଙ୍କରି ଦଳର କେହି ଲୋକ କୌଣସି ନା କୌଣସି କାରଣରୁ ନିଜର ସ୍ୱାର୍ଥ ସିଦ୍ଧି ଆଶାରେ ପୁରୁଷଟିକୁ ହତ୍ୟା କରି ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟିକୁ ବିଷଦ୍ୱାରା ଅଚେତନ କରିଦେଇ ପଳାଇଛି ।

ହତ୍ୟାକାରୀ ଏପରିଭାବରେ କିଛି ଜିନିଷପତ୍ର ନନେଇ ଶୂନ୍ୟ ହସ୍ତରେ ପଳାଇବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ? ପଚାରିଲେ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସାହେବ ।

ହତ୍ୟାକାରୀର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ଏମାନଙ୍କୁ ଧରାପକାଇବା, କହିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ।

ଠିକ୍ ଠଉରେଇଛନ୍ତି ଆପଣ । ଅଉ ଯାହାଛଡ଼ା, ହତ୍ୟାକାରୀର ଚିଠି ମଧ୍ୟ ଯା'ର ଜ୍ୱଳନ୍ତ ପ୍ରମାଣ ଦେଉଛି ।

ତାହେଲେ ପ୍ରଥମେ ଅପଣା ସ୍ୱାମୀର ହୋଟେଲ ଉପରେ ତୀବ୍ର ଦୃଷ୍ଟି ଦିଅନ୍ତୁ, କହିଲେ ପୋଲିସ୍ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ।

ହଁ ସାର ! ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସେଇଆ ଅଗରୁ ଠିକ୍ କରିଛି । ଆଜି ରାତି ସିନେମା ଭାଙ୍ଗିବା ପରେ ସଦଳବଳେ ଯାଇ ତାର ହୋଟେଲ ଖାନ୍ତଲାସ କରିବୁ ।

ହଁ, ଠିକ୍ ତାହାହିଁ କରନ୍ତୁ । ଅଉ ତା' ଛଡ଼ା ନିକଟରେ ଥିବା ବେଶ୍ୟାପଡ଼ା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ତୀବ୍ର ନଜର ଦିଅନ୍ତୁ । ସେଠି ମଧ୍ୟ ଦସ୍ୟୁ-ଦଳ ଛଦ୍ମବେଶରେ ଅତ୍ମଗୋପନ କରିପାରନ୍ତି । ଯାହାପରେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ନୀରବ ହୋଇ ବସୁନି । ଆଜି ମୁଁ ମଧ୍ୟ କଲିକତା ସି. ଅଇ. ଡି. ବିଭାଗର ଉଚ୍ଚ ଅଫିସରଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗୋରାବଜାରରେ ଥିବା ଏହି ମହିଳାର

ସ୍ୱାମୀ ସଂପର୍କରେ ସଠିକ ଖବର ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି । ତେଣୁ ଯାହା ଉତ୍ତର ଆସିବ ମୁଁ ଶୀଘ୍ର ଆପଣଙ୍କୁ ଜଣାଇବି ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସାହେବଙ୍କ ଆଦେଶ ପ୍ରମାଣରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରି ପୁର ବିଶଦ୍‌ ବିବରଣୀ ଶୀଘ୍ର ଜଣାଇବେ ବୋଲି କହିଲେ ।

ପୋଲିସ୍ ସାହେବ ପରିଶେଷରେ ସେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଙ୍କୁ କଡ଼ା ନଜର ଉପରେ ରଖିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଇ ଯିବାକୁ ବାହାରିଲେ ।

ନଅ

ସେଦିନ ରାତି ଦଶଟା ବାଜି ସାରିଥାଏ । ବସାରେ ରାତି ଖିଆ ପିଆ ସାରି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ବାବୁଙ୍କ ସହିତ ପଙ୍କଜବାବୁ ନିଜର ଛଦ୍ମବେଶ ପରିଧାନକରି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ଆଗରୁ ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କ କଡ଼ା ଆଦେଶରେ ପୋଲିସ ବାହିନୀ ଖୁବ୍ ତତ୍ପର ହୋଇ ଗଳିକନ୍ଦି ଭିତରେ ଟହଲ ମାରୁଥାନ୍ତି । ପଙ୍କଜବାବୁ ଫୋନ୍ ଯୋଗେ ଟାଉନ୍‌ଥାନା ଅଫିସରଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଗୁପ୍ତଯାତ୍ରା ଜଣେଇ ଦେଇ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ-ବାବୁଙ୍କ ସହିତ ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ ।

ଅମାବାସ୍ୟା ପର ଗାଢ଼ ଅନ୍ଧକାର ରାତି, ମୁହଁକୁ ମୁହଁ ଦିଶୁନି । ସେଇ ଅନ୍ଧକାର ରାତିରେ ନିଶାଚର ବେଶରେ ଦୁଇଜଣ ଗୁଇନ୍ଦା ଅଫିସର ଚାଲିଲେ ମେନ୍ ରୋଡ଼ ଉପରକୁ । ଉଭୟଙ୍କର ବେଶ ଏପରି ଅଦ୍ଭୁତ ଧରଣର ହୋଇଥିଲା ଯେ ବାହାରର ଯେ କୌଣସି ଲୋକ ଦେଖିଲେ ମନେକରିବ—ଏମାନଙ୍କୁ ପଂଜାବୀ

ଗେଲ ବୋଲି । ଦୁହେଁ ସଂଳାପୀ ଭଙ୍ଗୀରେ କଥାଭାଷା ହୋଇ ଆଗେଇ ଚାଲିଲେ ବାସ୍‌ଷ୍ଟପ୍ ଆଡ଼କୁ । ବାସ୍‌ଷ୍ଟପ୍ ଆଉ ଅଳ୍ପ ବାଟ । ରାସ୍ତା କଡ଼ରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଝଙ୍କାଗଛ ମୂଳେ ଠିଆ ହୋଇଛି ପାଣୁଆ । ଦୁହିଁଙ୍କର ନଜର ପଡ଼ିଲା ପାଣୁଆ ଉପରେ । ଏମାନେ ଭାବିଲେ ପାଣୁଆ ଯୁଙ୍କୁ ଦେଖିନାହିଁ । କିନ୍ତୁ, ପାଣୁଆର ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଯେ ଏମାନେ ଅବ୍ୟାହତ ପାଇ ନାହାନ୍ତି ଏକଥା ଭାବି ପାରି ନଥିଲେ । ପାଣୁଆ ଅଗପରୁ ବଡ଼ କରୁଣ କଣ୍ଠରେ ଡାକିଲା, ବାବୁ !

ଦୁହେଁ ଚମକି ପଡ଼ି ଫେରି ଚାହିଁଲେ ପଛକୁ— ଦେଖିଲେ ପାଣୁଆ ଡାକୁଛି । ଆଉ ଏମାନଙ୍କର ନ ଫେରିବାର ସାଧ୍ୟ ନାହିଁ । ସେ ଦୁହେଁ ପାଣୁଆ ପାଖକୁ ଆଗେଇଲେ । ପାଣୁଆ ଭକ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ନମସ୍କାରଟିଏ ପକାଇ ପଚାରିଲା—କୁଆଡ଼କୁ ବସ୍ଵଜମାନ କରୁଛନ୍ତି ବାବୁ ?

କିରେ ତୁ ପାଣୁଆ କିରେ ? ହଁ, ବାବୁ, ମୁଁ ପାଣୁଆ—ପାଜି, ବଦମାସ, ଚୋର ଆପଣଙ୍କ ସାଥିରେ ।

ଆମକୁ ଚିହ୍ନି ପାରିଲୁ ? ହସିହସି ପଚାରିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ।

ବୟସ ବଳ ସିନା କମିଯାଉଛି—ଆଖି ଶକ୍ତି କମିଯାଇନି ବାବୁ । ଆପଣ ମାନଙ୍କ ପିଣ୍ଡ ଧରି ଧରି ଏଇ ଦୀର୍ଘ ଚାଳିଶ ବର୍ଷ କଟେଇ ଦେଇଛି ? ଚିହ୍ନି ନ ପାରିବି କିମିତି ? ହସି ଉଠିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ।

କଥାଟା କଣ ମନକୁ ପାଇଲାନି —ବାବୁ ? ପଚାରିଲା ପାଣୁଆ ।

—ବେଶ୍ ପାଇଛି । କଣ ଖବର କହ ? କାହିଁକି ଆମ ଅନୁକୂଳ ଖୋଜିଲୁ ?

ଅନୁକୂଳତ ଅପରୁ ସ୍ୱର୍ଗ ଯାଇଛି ବାବୁ... । ମିଛରେ ସ୍ୱତସାର ମଣ୍ଡା ଦାବରେ ଛଟପଟ ହେବେ କାହିଁକି ? ଶୀତ ରାତି ଅପରୁ ଖସିଗଲଣି, ବସାକୁ ଫେରନ୍ତୁ ।

କଣ କହୁଚୁ ତୁ ?

ସତ କହୁଚି ବାବୁ ! ଆପଣ ଆପଣାସ୍ୱାମୀ ହୋଟେଲକୁ ଯାଉଚନ୍ତି ପରା ? ଯାଆନ୍ତୁ—ମୋ କଥା ସତକି ମିଛ ପରଖି ବୁଝିବେ, କହିଲା ପାଣୁଆଁ ।

ପାଣୁଆଁର କଥାରେ ପଙ୍କଜ ବାବୁ ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ-ବାବୁଙ୍କ ଅଡ଼କୁ ଅନାଇଁ ରହିଲେ ।

ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କର ଭାବାନ୍ତର ଉପସ୍ଥିତ ହେବା ଦେଖି କହିଲେ, ଆଉ ଭାବୁଛନ୍ତି କଣ ସାର୍—ବର୍ତ୍ତମାନ ଶୀକାର କେଉଁ ଦଗକୁ ଯାଇଛି ପାଣୁଆକୁ ପଚାରି ବୁଝନ୍ତୁ । ପାଣୁଆଁକୁ ଅମର ଗୁରୁ ନକଲେ କାର୍ଯ୍ୟୋଦ୍ଧାର ଅସମ୍ଭବ । ପାଣୁଆଁ ହସି ଉଠିଲା ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ପାଣୁଆଁକୁ ପଚାରିଲେ, "ଅଚ୍ଛା ପାଣୁଆଁ, ଶୀକାର କେଉଁ ଦଗକୁ ଏବଂ କେଉଁଠିକି ଯାଇଛି କହିପାରିବୁ ?

କହିପାରିବି ସେ ବାବୁ—ହେଲେ ଆପଣଙ୍କୁ ମୋତେ ଅଗ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ହଉ କର, କହିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ।

ପେଟର ଜାଲା ଟ୍ରି ପଥର ଘର ଗୁଡ଼ିବା ଦନ୍ତ ? ଗଲ କାଲି ଟଙ୍କାଟିଏ ରୋଜଗାର କରିଥିଲି । ଅଜି ଅଉ କିଛୁ ମିଳନି । ମାଗିବାକୁ ଯାଇଥିଲି ସେଇ ମାନଙ୍କ ପାଖକୁ; ହେଲେ, କେଜାଣି କାହିଁକି ସେମାନେ ସନ୍ଦେହ କରି ମାଡ଼ ଦେଇ ତଡ଼ିଦେଲେ ।

ଦେଖୁନାହାନ୍ତି ମୋ ପିଠି କମିତି ଫାଟି ଯାଇଛି । କହୁ କହୁ କାନ୍ଦ ପକେଇଲା ପାଣୁଆ ।

ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କ କଠିନ ମନ ଦୟାରେ ତରଳି ଗଲା । ସେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ପାଣୁଆଁର ହାତଧରି ଟାଣି ନେଇ ଗଲେ ହୋଟେଲ୍ ଅଡ଼କୁ ।

ଦଶ

ରାତି ଏଗାରଟା ବେଳାର । ବ୍ରହ୍ମପୁର ସହରର ପ୍ରଧାନ ରାସ୍ତା ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ ରାସ୍ତାଗୁଡ଼ିକ ସୁନ୍ ସାନ୍ ହୋଇଗଲାଣି । ଅକଣ୍ଡ-ଭୋଜନପର, ପ୍ରଧାନ ରାସ୍ତା ଛାଡ଼ି ଅଂଧାରୁଆ ଗଳି ରାସ୍ତା ଦେଇ ଆଗରେ ବାଟ କଢେଇ ଗଲା ପାଣୁଆଁ । ବଡ଼ ବଜାର ପାର ହେଲେ ମଙ୍ଗଳବାର ପେଠା, ବେଶ୍ୟାପଡ଼ା, ଗଳି କନ୍ଦି ଭିତରେ ବୁଲେଇ ବଙ୍କେଇ ପାଣୁଆଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଜାଗାରେ ନେଇ ପଙ୍କଜବାବୁ ଓ ତାଙ୍କ ସହକର୍ମୀ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କୁ—ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଇ ପଚାରିଲା, "ଏ ଜାଗା ବୋଧେ ଆପଣଙ୍କର ଅଚିହ୍ନା ନଥିବ ବାବୁ ?

"କାହିଁକି, କଣ ହେଲାକି ?" ପଚାରିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ । ପାଣୁଆଁ ମୁରୁକି ହସା ଦେଇ କହିଲା, "ଏତେ ବଡ଼ କାଚିବର ଲୋକଙ୍କୁ ମୋତେ ପୁଣି ବୁଝାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ? ହଁ, ବୁଝିଲେ ବାବୁ; ଏଇ ଯୁଁ ବଡ଼ ଦୋମହଲା କୋଠାଘରଟା ଦିଶୁଛି, ସେଇଟା ହଉଛି —ସହରର ନାମକରା ବେଶ୍ୟା ମେନକାର ଘର । ଅନ୍ଧଲା ସ୍ୱାମୀର

ଗୁପ୍ତନିବାସ ଏଠି । ଘଣ୍ଟା ବାରଟା ପରେ ଅପନ୍ଥାସ୍ୱାମୀର ଆସ୍ଥାନ ଏଇଠି ପଡ଼େ । ଅଜ୍ଞ ଅପନ୍ଥାସ୍ୱାମୀ ଏଠାରେ ନାହାନ୍ତି ଜାଣି, ଆପଣ-ମାନଙ୍କୁ ଡାକି ଆଣିଛି । ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଇଠୁ ବିଦାୟ ନେଇ ମୋଡ଼ ଛକ ଉପରେ ଯୁଁ ବରଗଛ ମୂଳେ ଚଉତରା ଅଛି ସେଇଠି ଦେହ ଶୋଇ ପହରା ଦେଉଥିବି । ଆପଣ ଯାଆନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା, ଏଇ ମାତ୍ର ଠିକ୍ ସମୟ··· ତା'ଦୁଅର ମୁହଁରେ ଏପଟ ସେପଟ କିଛି ସମୟ ହେବାପରେ ଦେଖିବେ ଆପଣଙ୍କୁ ନେବାକୁ କେହି ଜଣେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଯିବ । କିଛି ନଭାବି ତା ଆଗରେ ରସିକତା ଦେଖାଇ ମନକଥା ଖୋଲି କହିବେ । ସେ ଆପଣଙ୍କର ସବୁ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିଦେବ । ହଁ, କହିବାକୁ ଭୁଲି ଯାଉଛି, ମେନକା ଆଗରେ ଲକ୍ଷପତି ହୋଇ ନିଜକୁ ପରିଚୟ ଦେବେ । ସେ ଭାରି ଟଙ୍କାର ପିଆସୀ । ଟଙ୍କା ପାଇଲେ ମଣିଷକୁ ମାରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ସେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯିବ । ଟଙ୍କା ପଇସା, ବେଶୀକରି ଆଣିଛନ୍ତି ନା । ପୁଣି ଯାଇ ଯେ ଗାଡ଼ି କରି ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ ?

ପଙ୍କଜବାବୁ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଅନାଇଲେ ଉତ୍ତର ପାଇବା ଆଶାରେ·····

ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କ ମନର ଭାବ ବୁଝିପାରି କହିଲେ, 'ଚିନ୍ତା କରନ୍ତୁନି ସାର୍ । କାଲେ ଏଠିକି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏଇ ଆଶାରେ ମୁଁ ଦୁଇଖଣ୍ଡ ଶହେଟଙ୍କିଆ ନୋଟ ଓ ମୋର ବ୍ୟାଙ୍କ ଚେକ୍ ଖାତାଟା ନେଇ ଆସିଛି । ପଙ୍କଜବାବୁ ଆନନ୍ଦରେ ବିହ୍ୱଳ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ।

ଏତିକି ବେଳେ ଜଣେ ଯୁବକ ସେଇ ଘର ଭିତରୁ କବାଟ ଖୋଲି ବାହାରକୁ ଆସିବାର ଦେଖାଗଲା···ପାଖୁଆଁ ବ୍ୟାଗ୍‌କଣ୍ଠରେ,

କହୁ ଉଠିଲା, "ଶୀଘ୍ର ଏଠୁ ଯାଆନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା, ଶୁଭବେଳା ଗଡ଼ି-ଯାଉଚି ।

—ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କ ସହିତ ପଙ୍କଜବାବୁ ଆଉ ଡେରି ନକରି ଆଗେଇଲେ । ପାଣ୍ଡୁଆ ଫେରିଲା ତା' ଜାଗାକୁ । ପଙ୍କଜବାବୁ ଓ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କୁ ଆଗନ୍ତୁକଟି ଦେଖିପାରି ପାଖକୁ ଆସି ପଚାରିଲେ, "କାହାକୁ ଖୋଜୁଚନ୍ତି" ?

—ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ହିନ୍ଦୀଭାଷାରେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ରାତିଟା କେଉଁଠି ବିଶ୍ରାମ ନେବାକୁ ଗୃହକୁ ଯଦି କୌଣସି ସୁବିଧା ମିଳେ—

ଆଗନ୍ତୁକ ଯୁବକଟି ଏମାନଙ୍କର ମନର ଭାବ ବୁଝିପାରି ହିନ୍ଦୀ ଭାଷାରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା, ଆସନ୍ତୁ ସେଠଜୀ, ଆପଣଙ୍କ ଲାଗି ସୁନ୍ଦର ଜାଗା ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିଦେବି ।

"ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ଆଗନ୍ତୁକ ଯୁବକକୁ ଖୁସିକରିବା ଲାଗି ସାଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପକେଟରୁ ଦଶଟଙ୍କିଆ ନୋଟଟିଏ ବାହାର କରି ତା ହାତରେ ଗୁଞ୍ଜି ଦେଇ କହିଲେ, "ଦେଖ, ଆମେମାନେ ପଞ୍ଜାବର ବାସିନ୍ଦା ଏଠିକାର ହାଲଚାଲ କିଛି ଜାଣୁନା । ଆସିଥିଲୁ ଏ ଅଂଚଳରୁ କୁଲି ଯୋଗାଡ଼ କରି ଆମ ଅଂଚଳକୁ ନେବାପାଇଁ । ମନ ଖୁସି କରିବା ପାଇଁ ଏ ଆଡ଼କୁ ଚାଲି ଆସିଲୁ । ମନ ମୁତାବକ ଜିନିଷ ଯିମିତି ଆଣି ହାଜର କରିବ । ଟଙ୍କାପାଇଁ ଭାବନା କରିବନି ।

ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କ କଥାରେ ଯୁବକର ମନ ଆନନ୍ଦରେ ନାଚି ଉଠିଲା । ସେ ହସି ହସି କହିଲା, "କିଛି ଚିନ୍ତା କରନ୍ତୁନା ସେଠଜୀ । ଆପଣଙ୍କର ମନ ଖୁସିକଲା ଭଳିଆ ପକ୍କା ଜିନିଷ ଆଣି ଦେବି ।

ଗୋଟାଏ ମିନିଟ୍ ଏଠି ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତୁ—ମୁଁ ଆସୁଚି କହି, ପୁଣି ଘର ଭିତରକୁ ପଶିଗଲା । ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ଓ ପଙ୍କଜବାବୁ ମନେ ମନେ ହସି ଉଠିଲେ ।

ଗୋଟାଏ ମିନିଟ୍‌ର ବ୍ୟବଧାନ ଭିତରେ ପୁଣି ଯୁବକଟି ଫେରି ଆସି ସମାଦର ଦେଖାଇ ଦୁହିଙ୍କୁ ପାଛୋଟି ନେଇଗଲା । ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ଓ ପଙ୍କଜବାବୁ ନିଜର ପ୍ରକୃତ ରୂପକୁ ଲୁଚାଇ ଦେଇ ତ ସହିତ ପାଦ ମିଳେଇ ଆଗେଇ ଚାଲିଥିଲେ ଘର ଭିତରକୁ । ଘରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ମାତ୍ରେ ଦୁହିଙ୍କର ଆଖି ଝଲସି ଗଲା । ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ ରୁମ୍ ପାର ହୋଇ ମେନକା ବେଶ୍ୟାର ବିଳାସଭବନ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ।

କକ୍ଷଟି ଅତ୍ୟାଧୁନିକ ଧରଣରେ ସୁସଜ୍ଜିତ । ସବୁବେଳେ ନୂତନତ୍ୱର ପରିଚୟ ଦେଉଚି । ଘରର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଗାନ୍ଧୀ ଜବାହାରଲାଲଙ୍କ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ନଗ୍ନ ଚିତ୍ରତାରକା ମାନଙ୍କର ଛବି ମଧ୍ୟ ରଖା ଯାଇଛି । ଆଗନ୍ତୁକ ମାନଙ୍କ ମନୋରଞ୍ଜନ ଲାଗି ଏକମାତ୍ର ଲୀଳାକ୍ଷେତ୍ର ସେ । କକ୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ପଡ଼ିଥିବା କୁସନ ଦିଆ ଚେୟାରରେ ବସି ଘରର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗର ଶୋଭାକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ମଦବୋତଲ ଠାରୁ ଗୁଁ ପିଆଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁଥିରେ ଭରି ରହିଚି ଅସୀମ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ । ମନେ ମନେ ମେନକାର ବୁଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ଅଭ୍ୟର୍ଥନା ଜଣାଇଁ ଯୁବକଟି ଆଗନ୍ତୁକ ମାନଙ୍କୁ ବସାଇ ପ୍ରାଥମିକ କକ୍ଷ ଭିତରୁ ଚାଲିଗଲା । ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ପଙ୍କଜବାବୁ ଦୁହେଁଯାକ ବସିରହିଲେ ନିର୍ଜନ କୋଠରୀ ଭିତରେ । ଅନ୍ତରାଳରୁ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲେ ନାରୀ କଣ୍ଠର ସୁଲଲିତ ସଂଗୀତ, ବାଦ୍ୟଯନ୍ତ୍ରର

ମଧୁର ଆଳାପ । ନାରୀ କଣ୍ଠର ମଧୁର ସଙ୍ଗୀତ ତାଙ୍କର କଠିନ ମନକୁ ବଦଳାଇ ପାରିଲାନି । ସେ ତାଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନ ପଥରେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ନିରୀକ୍ଷଣ କରିବାରେ ଲାଗିଲେ ।

ସୌଭାଗ୍ୟ, କୁରକୁ ଦେଖି ପାରିଲେ—ବିଭିନ୍ନ ଶବବାହକଙ୍କ ଭିତରେ ଅହତ ଯୁବତୀର ଶବ । ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ଉଠିଲେ, କଳ୍ପନାରେ ବି ଆଣିପାରିଲେନି ସେ ଛବିଟି ତାର ବୋଲି । ପଙ୍କଜବାବୁ ଫୁସ୍ ଫୁସ୍ କରି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କ କାନରେ କହିଲେ, "ଥରେ ପାଖକୁ ଯାଇ ଭଲକରି ଦେଖତ—ଆମର ଧାରଣା ଭ୍ରମ ନା ସ୍ପଷ୍ଟ ।

ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଶଙ୍କା ନପଡ଼ିଲାପରି ଯାଇ ଭଲଭାବରେ ଫଟୋଟିକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ଫେରି ଆସି କହିଲେ, 'ଆମର ଧାରଣା ଭ୍ରମ ନୁହେଁ ସାର୍ । ଆମେ ଠିକ୍ ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛେ' । ମନେ ମନେ ପାଣୁଆଁର ବୁଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରଶଂସା କଲେ ଦୁହେଁ ।

ଦୀର୍ଘ ପନ୍ଦରମିନିଟ କଟିଗଲା ପର ଲୀଳାୟିତ ଭଙ୍ଗିରେ, ଅତି ଆଧୁନିକ ବେଶ ପରିପାଟୀରେ ସୁସଜ୍ଜିତ ହୋଇ ରୂପସୀ ମେନକା କକ୍ଷଭିତରକୁ ଧୀର ପଦକ୍ଷେପରେ ପଶିଆସି ଦୁହିଙ୍କୁ ଅଭିବାଦନ ଜଣେଇଁ, ବିଳମ୍ବଜନିତ ତ୍ରୁଟିଲାଗି କ୍ଷମାଭିକ୍ଷା କଲା ।

ଦୁହେଁ ତାର ମଧୁର ସମ୍ଭାଷଣରେ ଆପ୍ୟାୟିତ ହେଲାପରି ଅଭିନୟ କରି ତାର ଚିତ୍ତ ଜୟକରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲେ । ମେନକା, ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ପଡ଼ିଥିବା ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ଚେୟାର ଉପରେ ବସି ପରିଚୟ ଲାଗି ଅନୁରୋଧ କଲା । ପଙ୍କଜବାବୁ ଅତି ସତର୍କତା ସହିତ ସମସ୍ତ ପରିଚୟ ଦେଲେ । ମେନକା ପରିଚୟ ପାଇବା ପର

ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖା ଯାଇଥିବା କଲିଙ୍ଗ୍ ବେଲ୍‌ଟିକୁ ଟିପିଦେଲା । କଲିଙ୍ଗ୍‌ବେଲଟି ବାଜଉଠିବା ମାତ୍ରେ ଅନ୍ତରାଳରୁ ଭାସିଆସିଲା ନାରୀକଣ୍ଠ ଧ୍ୱନିତ ଅତିଥିଙ୍କର ସ୍ୱାଗତ ସଙ୍ଗୀତ । କକ୍ଷଟି ପ୍ରତିଧ୍ୱନିତ ହୋଇ ଉଠିଲା । କଣ୍ଠସମ୍ଭୂ ସ୍ୱର ଧୀରେ ଧୀରେ ସଙ୍ଗୀତର ସ୍ରୋତ ମିଳେଇଗଲା···ପଶିଆସିଲା ଅତିଥିସତ୍କାରିତ ଖାଦ୍ୟସାମଗ୍ରୀ ହସ୍ତରେ ଗେ ଟିଏ ଅନିନ୍ଦ୍ୟ ସୁନ୍ଦରୀ ତରୁଣୀ । ବୟସ ଷୋଳରୁ ଝିପିନା । ଯୌବନର ପ୍ରଥମ ସୋପାନରେ ପାଦ ଦେଇଛି ସେ । ଖାଦ୍ୟସାମଗ୍ରୀ ସମ୍ମୁଖସ୍ଥ ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖିଦେଇ ଅଭିବାଦନ ଜଣେଇଁ ପୁଣି ଫେରିଗଲା କକ୍ଷଭିତରକୁ ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ଆଗନ୍ତୁକାଙ୍କର ରୂପରେ ମୁଗ୍ଧହୋଇ ତାଙ୍କ ପରିଚୟ ମେନକାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ । ଅଗନ୍ତୁକା ତାର ପରିଚାରିକା ବୋଲି ମେନକା ହସି ହସି କହିଲା । ପଙ୍କଜବାବୁ ମେନକାର କଥାରେ ମୁଗ୍ଧ ହେଲାପରି ଛଳନାକରି ତାର ଖ୍ୟାତି, ଗୁଣକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିବାରେ ଲାଗିଲେ ।

ମେନକା ବିଭିନ୍ନପ୍ରକାର ଲୋକଙ୍କ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସି ହୃଦୀଭାଷାକୁ ଅନୁଭବ କରିପାରି ଥିଲା, ତେଣୁ ଏମାନଙ୍କର ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଇ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ଆଳାପ ପରିଚୟ ଭିତରେ ରାତି ଗୋଟାଏ ବାଜିବାର କାନ୍ଥ-ଘଡ଼ି ସଙ୍କେତ ଦେଲା । ମେନକା, ଖାଇବାଜିନିଷ ଥଣ୍ଡା ହୋଇ ଯାଉଛି କହି ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଖାଇବା ସକାଶେ ଅନୁରୋଧ କଲା ।

ଦୁହେଁ ଅନିଚ୍ଛାସତ୍ତ୍ୱେ ବାଧ୍ୟହୋଇ ଅନୁରୋଧ ରକ୍ଷାକରିବାକୁ ଗଲେ । ମେନକା ନିକଟରେ ବସି ନିଜର ବଡ଼ିମା ଶୁଣାଉଁ ଥାଏ ।

ଦୁହେଁ ମନଯୋଗସହକାରେ ସବୁ କଥା ଶୁଣି ନାନାପ୍ରକାର ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରୁଥାନ୍ତି । ମେନକା ଉପଯୁକ୍ତ ଉତ୍ତର ଦେଇ ସେମାନଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଆପ୍ରାଣ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଏ । କହୁବ ଭିତରେ ସେ ଭାବପ୍ରବଣ ହୋଇ ଅନେକ କଥା କହୁ ଦେଉଥିଲା ଯାହାକି ତା'ର କହିବାର କଥା ନୁହେଁ । ଖିଆପିଆ ଶେଷ ହେଲା । ଦୁହେଁ ଯାଇ ନିଜ ନିଜ ଆସନ ମାଡ଼ି ବସିଲେ । ମେନକା ନିଜ ହାତରେ ପାନ ସିଗାରେଟ ପରିବେଷଣ କଲା । ପଙ୍କଜବାବୁ ତା'ର ବ୍ୟବହାରରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଆଜିଠାରୁ ଚିରଦିନପାଇଁ ବନ୍ଧା ହୋଇ ରହିବାକୁ ଜଣାଇଲେ । ଆଗନ୍ତୁକମାନଙ୍କର କଥା ଶୁଣି ମେନକାର ଚିତ୍ତ ଆନନ୍ଦରେ ପୂରି ଉଠୁଥାଏ । ସେ ଆହୁରି ସେମାନଙ୍କୁ ନିକଟକୁ ଟାଣି ଆଣିବାକୁ, ନିଜକୁ ସେମାନଙ୍କ ତୁଳନାରେ ନଗଣ୍ୟ ବୋଲି ଛଳନା କରି କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଇଲା ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ମେନକା କଥାର ଭାବ ବେଶ୍ ଭଲରେ ବୁଝି ପାରିଥିଲେ । ସେ ମେନକା ସହିତ ଏକୁଟିଆ କିଛି ସମୟ କଥାଭାଷା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶକଲେ । ମେନକା ଆଗ୍ରହସହକାରେ, ତାଙ୍କୁ ନେଇ ଅନ୍ୟ ଏକ କକ୍ଷକୁ ଚାଲିଗଲା । ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଅତି ଉତ୍କଣ୍ଠା ସହିତ ଅପେକ୍ଷା କରି ବସିରହିଲେ ନିର୍ଜନ କକ୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ।

ଘରର ଅତି ନିକଟରେ ଆଉ କକ୍ଷଟି, ଦୁହେଁ ଯାଇଁ ସେ ଘର ଭିତରେ ବସି ଖୁସି ଗପ ଆରମ୍ଭ କଲେ । କହୁବ'ଭିତରେ ରହସ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିକରି ପଙ୍କଜବାବୁ ପଚାରିଲେ, "ଆଜ ଏଠାରେ କେହି ସୁନ୍ଦରୀ ତରୁଣୀ ଅଛନ୍ତି ନା ?"

ମେନକା ଅପାଙ୍ଗ ଢାଳି ହସି ହସି କହିଲା, କେଉଁ ପ୍ରକାରର ଚାହାନ୍ତି ଆପଣ ? ଆପଣ ଯାହାଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ସେ ହେବକି ତୃପ୍ତ

ଶ୍ରେଣୀର । ସବୁ ପ୍ରକାର ଗରାଖଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବାପାଇଁ ଏଠାରେ ସମସ୍ତ ଉପାଦାନ ଭରି ରହିଛି ।'

Is it ? ରସିକତା ସୃଷ୍ଟିକରି ଦରଦଭରା କଣ୍ଠରେ କହିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ।

ହଁ ସେଠଜୀ, ଅଙ୍କଳା ବଜାରରେ ବିଶେଷ ଓଡ଼ିଶା ପରି ଦେଶର ଏଇ ବ୍ରହ୍ମପୁରପରି ଛୋଟିଆ ସହରରେ ଆମମାନଙ୍କୁ ଚଳିବାକୁ ହେଲେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ବେଉସା ଧରିବାକୁ ହୁଏ । ମୋର ଏଠିକାର ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ସଂପର୍କ କମ୍ । କେବଳ ପ୍ରଚ୍ଛଦନର ଗୁଞ୍ଜରିଣ ମେଣ୍ଟାଇବା ଲାଗି ଅନ୍ୟ କେତେଜଣ ଧରିବନ୍ଧା ଗ୍ରାହକଙ୍କୁ ହାତମୁଠାରେ ରଖିବାକୁ ହୁଏ ।

ଆପଣଙ୍କର ଏଠିକା ବାସିନ୍ଦାଙ୍କଭିତରେ ବେଶି ନିକଟ ସଂପର୍କୀୟ କିଏ ? କାହାକୁ ଆପଣ ହୃଦୟ ଦେଇ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ?

ଆପଣ ତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ପାରିବେ ନା ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ସେ ଏଠାରେ ନାହାନ୍ତି । ବାହାରକୁ ଯାଇଛନ୍ତି ।

କିଏ କି ? ପଚାରିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ.....

ବ୍ୟବସାୟ ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ଜଣ ଇଚ୍ଛୁକ ଦରକାର ଅଛି, କହିଲା ମେନକା ।

ସେ ଏଠାରେ କି ବ୍ୟବସାୟ କରନ୍ତି ?

ତାଙ୍କର ଏଠାରେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ହୋଟେଲ ଅଛି ଆଉ ତା' ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବାହାର ବ୍ୟବସାୟ ଅଛି, ବଡ଼ ସରଳଭାବରେ କହିଲା ମେନକା ।

ହୋଟେଲ ? କସ୍ ହୋଟେଲ ନାଁ କଣ ? ଏଠିତ ଏକମାତ୍ର ବଡ଼ ହୋଟେଲ ଭାରତ ହୋଟେଲ ?

ହଁ ସେଇ ଭାରତ ହୋଟେଲର ମାଲିକ୍ ସେ··· ଆଉ ତା ଛଡ଼ା, ଗୋପାଳପୁର ସମୁଦ୍ରରେ ଥିବା ଗ୍ରେଟ୍ ଇଷ୍ଟର୍ନ ହୋଟେଲରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ସେୟାର ଅଛି ।

ଓ୍ୱ, ତାହେଲେ ମିଷ୍ଟର ଅପର୍ଣ୍ଣସ୍ୱାମୀ ? କହିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ । ଚମକି ପଡ଼ିଲା ମେନକା ଆଗନ୍ତୁକଙ୍କର କଥାରେ ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ମେନକାର ମନର ଭାବ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ପଚାରିଲେ, ସେଇ ଭଦ୍ରଲୋକ ତ ?

ହଁ ଅପଣ ତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନନ୍ତି ? କହିଲା କୌତୁହଳୀ ହୋଇ ମେନକା । ଖାଲି ଜାଣେନାହିଁ ତାଙ୍କୁ ସେ ଯେ ମୋର ପରମ ବନ୍ଧୁ । ମୁଁ ଯେତେଥର ବ୍ରହ୍ମପୁର ବୁଲି ନେବାକୁ ଆସିଛି, ତାଙ୍କର ହୋଟେଲରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଛି । ଆଜି ତାଙ୍କୁ ହୋଟେଲରେ ନଦେଖି ଇଆଡ଼କୁ ବୁଲି ଆସିଲି ।

ମେନକା ଆଉ ସେ ସବୁ କଥା ନ ପକାଇବାକୁ ଛଳନା କରି କହିଲା—ଆଜି ମୋର ଗୋଟାଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦିନ ଅଙ୍କା, ମନଟା ଆଦୌ ଭଲ ଲାଗୁନି । ଚାଲନ୍ତୁ ବିଶ୍ରାମ କରିବେ । ଅନେକ ଡେରି ହୋଇ ଗଲାଣି ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ମେନକାର ଭାବ ଭଙ୍ଗୀ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିପାରି ବିସ୍ମିତ ହେଲାପରି ପଚାରିଲେ, ଦୁର୍ଦ୍ଦିନ ? କଣ ଘଟିଛି ଆପଣଙ୍କର ?

'ସେସବୁ କାଲି କହିବି ଆଜି ଆଉ ମୋତେ ବ୍ୟସ୍ତ କରନ୍ତୁନି,' କହିଲା ବ୍ୟସ୍ତ କଣ୍ଠରେ ମେନକା ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ଏତିକିରେ ଛାଡ଼ିବାର ଲୋକ ନୁହନ୍ତି । ସେ କୃତଜ୍ଞତା ପ୍ରକାଶ କରି ପୁଣି କହିଲେ, ଆପଣଙ୍କର ଦୁର୍ଦ୍ଦିନ କଥା ଶୁଣି ମୁଁ ଯାହା ଅନୁଭବ କରୁଛି ତା' ଆପଣ ବୁଝି ପାରିବେନି । ମୁଁ ଯିମିତି ଅନୁଭବ କରୁଛି ଆପଣଙ୍କ ଠାରୁ ସଠିକ୍ ଘଟଣା ନଶୁଣିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଖିକି ମୋର ନିଦ ଆସିବନି ।

ବଡ଼ ଅଡୁଆରେ ପଡ଼ିଲା ମେନକା । ନକହିବାକୁ ଆଉ ଗତ୍ୟନାହିଁ । କଥା ଭୁଲେଇ କହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା, ସେ ସବୁ ମୋର ଘରୋଇ କଥା । ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ଆପଣଙ୍କର କିଛି ମାନ ଲାଭ ହେବନି । ଆଉ ଯଦିବା କହେ, ପଦେ ପଦେ ବିପଦ ବି ରହିଛି ।

ବିପଦ ? ବିପଦ ଗୋଟାଏ କଣ ମେନକା ଦେବି ? ମୁଁ ଯାହା ଦେଖୁଛି ଆପଣ ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁନାହାନ୍ତି, ପରଲୋକ ବୋଲି ଜ୍ଞାନ କରୁଛନ୍ତି ।

ନା, ନା, ତା' ନୁହେଁ ସେଠିକି । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଅଦୌ ସିମିତ ଭାବୁନି । ମୋର ଆଜି ମନ ଭଲ ନାହିଁ । କାଲି ନିଶ୍ଚୟ କହିବି । ଆପଣ ମୋତେ ଭୁଲ ବୁଝନ୍ତୁନି

ପଙ୍କଜବାବୁ ଏତିକି କଥାରେ ଛାଡ଼ିବାର ପାତ୍ର ନୁହନ୍ତି । ସେ ପୁଣି କହି ଉଠିଲେ, ନାଁ, ନାଁ, ମେନକା ! ମୁଁ ତମର ଏ ମନଭୁଲାଣିଆ କଥାରେ ଭୁଲିଯିବା ଲୋକ ନୁହେଁ । ମୋତେ ଯଦି ଆଜି ତମର ଦୁର୍ଦ୍ଦିନର କଥା ନ କହିବ ତେବେ ବିଦାୟ ଦିଅ । ମୁଁ ଯାଏଁ ଉଠିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲେ ।

ଶୁଣି ଅଧିକ ଅଡୁଆରେ ପଡ଼ିଲା ମେନକା । ଭବିଷ୍ୟତ ଆଶାରେ ଛଳନା କରି କହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା—ତାହେଲେ ଶୁଣନ୍ତୁ

କାହିଁକି ଆପଣଙ୍କ ମନରେ ଅଯଥା କଷ୍ଟ ଦେବ । ଶୁଣିସାରିବା ପରେ ଆପଣ ଯାହା କରିବେ କରନ୍ତୁ ।

ଚିନ୍ତା କରନ୍ତୁନି ମେନକା ଦେବୀ ! ଟଙ୍କାରେ ଯଦି ପକେଟ ଭର୍ତ୍ତି ଅଛି ତେବେ କୌଣସି କଥାକୁ ପରବାୱ ନାହିଁ । ମୋର ଟଙ୍କାର ଅଭାବ ନାହିଁ । ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ଫାଶି କାଠିରୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଖସାଇ ଆଣିବି । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ସବୁକିଛି କରିପାରେ । ଆନନ୍ଦରେ ମେନକାର ପେଟ ପୂରିଗଲା । ସେ ଆଗପଛ ଭାବି ନପାରି କହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା ।

ଆଜି ମୋର ଜନ୍ମଦିନ ଉତ୍ସବ ପାଳିତ ହୋଇଥିଲା । ତା'ର ଉପଲକ୍ଷେ ବିଭିନ୍ନ ଜାଗାରୁ ମୋର ଆତ୍ମୀୟ ଲୋକଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲି । ହଠାତ୍ ଖବର ପାଇଲି ଗତକାଲି ରାତିରେ ଚଳନ୍ତା ଟ୍ରେନରେ ମୋର ଅତି ଆତ୍ମୀୟଙ୍କୁ କେହି ହତ୍ୟା କରିଛି । ସେଥିଲାଗି, ମୋର ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ବନ୍ଦ ରହିଲା । ଆଗନ୍ତୁକ ଅତିଥିମାନଙ୍କୁ ବିଦାୟ ଦେଇ ମୁଁ ଦୁଃଖରେ ବିଛଣା ଧରିବାକୁ ଯାଉଥିଲି । ହଠାତ୍, ଆପଣଙ୍କ ପଦାର୍ପଣରେ ମୁଁ ଉଠିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲି ।

—ବଡ଼ ଦୁଃଖର କଥା, ହଠାତ୍ ଯେ କାହିଁକି ଭଗବାନ ଆପଣଙ୍କୁ ଏ ପ୍ରକାର ବିପଦ ଦେଲେ କିଛିମାନେ ବୁଝି ପାରୁନି ।

—ବିଧାତା ଉପରେ କାହାର ହାତ ଅଛି ସେଠିକି ? ମୋ ଲାଗି ଆଜି କେତେ ଯେ ଭଦ୍ର ଲୋକ ଦୁଃଖ ମନରେ ଫେରିଗଲେ ସେଥିଲାଗି ବେଶି କଷ୍ଟ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି ।

ଅନେକ ଦୂରରୁ ବୋଧେ ନିମନ୍ତ୍ରିତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଆସିଥିଲେ ?

"ହଁ, କେତେକ ଦୂରରୁ ଆସିଥିଲେ ।"

ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିଶିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି କେଉଁମାନେ ଥିଲେ ?

କ୍ଷମା କରିବେ—ସେ ସବୁ କଥା କହିବାକୁ ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅକ୍ଷମ । ଆପଣ ଧନିକର ଅତିଥି । ଆପଣ ଯେତେବେଳେ, ସବୁ ଧନାଢ୍ୟ ହୋଇ ଏଠିକା ସହିତ ସଂପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରିବେ, ସେତେବେଳେ, ସବୁ କଥା ଧୀରେ ଧୀରେ ବୁଝିପାରିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ କିନ୍ତୁ ନୁହେଁ ।

ମେନକାର ଏ ପ୍ରକାର କଥାରେ ପଙ୍କଜବାବୁ ଜୋରରେ ହସିଉଠିଲେ । ପ୍ରକୋଷ୍ଠଟି ପ୍ରତିଧ୍ୱନିତ ହୋଇଉଠିଲା ।

ମେନକା ଏ ପ୍ରହସନ କିଛିମାତ୍ର ବୁଝି ପାରିଲାନି । ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଚାହିଁ ରହିଲା ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କୁ ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ନିଜ ପକେଟ ଭିତରୁ ଲେଡ଼ିଜ୍ ରିଭଲ୍‌ଭରଟାକୁ ବାହାର କରି ମେନକାର ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ଗର୍ଜିଉଠି କହିଲେ, "ମେନକା ଦେଖିପାରୁଛୁ ଏଟା କଣ ? ଆଉ, ମୁଁ କିଏ ? କହି ନିଜର ଛଦ୍ମବେଶଟାକୁ ମୁହଁରୁ ଖୋଲିଦେଲେ ।

ମେନକା ଏ ସବୁରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବାପାଇଁ ଆଗରୁ ଆଦୌ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥିଲା । ତେଣୁ ସେ ଉପାୟ ଶୂନ୍ୟହୋଇ ଚିତ୍କାର କରିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲା ।

ତାର ମନର ଭାବ ପଙ୍କଜବାବୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିସାରି ସଙ୍ଗରେ କହି ଉଠିଲେ, "ସାବଧାନ ! ଚିତ୍କାର କରିବ କିଛିମାତ୍ର ଲାଭ ନାହିଁ ।" ଅବିଚଳିତ ଚିତ୍ତରେ ମୋତେ କେତେଟି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦିଅ—

ନଇଲେ ଦେଖୁଚୁ ଏଇ ପ୍ରାଣନାଶୀ ଅସ୍ତ୍ର । ଗୋଟାଏ ସେକେଣ୍ଡ୍ ?" ଭିତରେ ତୋ ର ଜୀବନଦୀପ ଲିଭିଯିବ ।

ନିରୁପାୟ ହୋଇ ମେନକା କମ୍ପିତ କଣ୍ଠରେ କହିଲା, 'ପଚାରନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା, ଯାହା ଜାଣିଥିବି କହିବି ?'

ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ, ପଙ୍କଜବାବୁ ଆସିବାପରେ ବାହାର ଦରଜା ପାଖରେ ଆସି ଗୁଳିଭରା ପିସ୍ତଲ ହସ୍ତରେ ଜଗି ରହିଥିଲେ ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ଦୃଢକଣ୍ଠରେ ପଚାରିଲେ, ଏଇ ଯୁ' କାନ୍ଥରେ ଫଟୋଟି ଟଙ୍ଗାହୋଇଚି ସେ ଫଟୋଟି କା ର ?

ସେ ଗୋଟିଏ ଚଳଚିତ୍ର ଅଭିନେତ୍ରୀର ।

—ତାର ନାଁ ?

"ଜାଣେ ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା ।"

ଜାଣିନୁ ? ତେବେ ଏଠି ଟାଙ୍ଗିଚୁ କାହିଁକି ?

ଘରର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ବଢ଼େଇବା ପାଇଁ ।

ତଥାପି ମିଛ କହିବାକୁ ସାହସ କରୁଚୁ ?

କେବେ ବି ମିଛ କହୁନି ଆଜ୍ଞା ! ବଡ଼ କରୁଣ କଣ୍ଠରେ କହିଲା ମେନକା ।

ସେ କାକୁତି ମିନତିରେ ମୁଁ ତରଳିବା ଲୋକ ନୁହେ ମେନକା । ମୁଁ ଆସିଚି ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସାଧନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ । ତା ପୂରଣ ନହେଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ତୋତେ ଛାଡ଼ୁନି । ଗୋଟାଏ ଦିଗରେ ମୃତ୍ୟୁ ? ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ମୁକ୍ତି ? କେଉଁଟାକୁ ତୁ ପସନ୍ଦ କରୁ । କହ, ଶୀଘ୍ର କହ ? ମୁଁ ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଶେଷକରି ଫେରିବି । ବଡ଼ ଉତ୍ତ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ କହିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ।

କହୁଚ ଅଜ୍ଞା ! ମୋର ପ୍ରାଣ ବଂଶୁନୁ । ସେ ମୋର ଦୂର ସଂପର୍କୀୟ ଭଉଣୀ ହେବ ।

ସେ ଅଜି ଆମ ପାଖରେ ପହୁଞ୍ଚିବାର ଖବର ବୋଧେ ତୋ କାନରେ ବାଜିଥିବ ?

—ପାଇଛି ଅଜ୍ଞା !

ସେ କାହିଁକି ଅଜି ଏଠିକି ଅସୁଥିଲା ?

ମୋତେ ଦେଖା କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ।

ତା ସାଙ୍ଗରେ ଯୁଁ ଲୋକ ଅସିଥିଲା ଏବ—ମଲା ?

ସେ କିଏ ତା' ମୁଁ ଜାଣେନି ଅଜ୍ଞା ।

କାହିଁକି ଜାଣିବୁ ? ନେଉଳପରି ସାପର ମଥିଆଖାଇ ଲାଞ୍ଜି ମୁଣ୍ଡ ଯୋଡ଼ିବାରେ ତୁ ସିଦ୍ଧହସ୍ତ । କହ, ସନ୍ଦେହ—ସେ କିଏ ? ଜୀବନକୁ ଯଦି ପ୍ରକୃତରେ ଲୋଭ ଅଛି ?

ପ୍ରାଣଭୟରେ କମ୍ପିତ କଣ୍ଠରେ କହିଲା ମେନକା, "ସେ ହେଉଚି ମୋ ଭଉଣୀର ପ୍ରେମିକ ।"

—ଅଚ୍ଛା, ତୋ ଭଉଣୀର ପ୍ରକୃତ ନାଁ କଣ ?

ତାର ଡାକ ନାଁ ଗୁଛି—ପ୍ରକୃତ ନାଁ କମଳା— ।

ବେଶ୍ ଏଥର ଅଉ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଲେ ତୋତେ ମୁକ୍ତ ଦିଆଯିବ ।

—ତୋ ଭଉଣୀର ପ୍ରେମିକ ଅସିଲେ ରହନ୍ତି କେଉଁଠି ?

ତା ମୁଁ ଜାଣେନି ଅଜ୍ଞା ! ତେବେ ଯାହା ଶୁଣିଚି ତାଙ୍କର କେଉଁଜଣେ ବନ୍ଧୁ ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ବସାରେ ସେ ରହନ୍ତି ।

ଏତେ ଅସ୍ଥିରତା ତୋର ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଅଛୁ ତୁ ତାଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ଚିହ୍ନିଥିବୁ ।

ଚିହ୍ନିଥିଲେ ଯଦିଓ କହିପାରିବିନି ! ବର୍ତ୍ତମାନ ଆପଣ ଯେଉଁ ଗୁଳିଭରା ବନ୍ଧୁକ ଧରିଛନ୍ତି ତାଠାରୁ ସେ ଅଧିକ ଭୟଙ୍କର । ସେ ଯଦି ଜାଣନ୍ତି ଆପଣଙ୍କ ଆଗରେ ସମସ୍ତ କଥା ପ୍ରକାଶ କରିଚି ତେବେ ସେ ମୋର ଆଉ ଜୀବନ ରଖିବେନି ।

ଚିନ୍ତା କରନା ମେନକା । ତୋ ଜୀବନର ଦାୟିତ୍ୱ ମୁଁ ନେଲି । ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କର । ତୋର ସେ କିଛିମାନ କରି ପାରିବେନି । ମୋତେ ସ୍ପଷ୍ଟ କହ । ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୋର ମଙ୍ଗଳ ହେବ ।

ଗୋଡ଼ ଧରି ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରି କହୁଚି ଆଜ୍ଞା, ସେ କଥା ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ କଥା ମୋତେ ପଚାରନ୍ତୁ, ମୁଁ ସବୁ କହିବି । କିନ୍ତୁ ସେ କଥା କହି ପାରିବିନି ।

ଅଲ୍‌ବତ କହିବାକୁ ହେବ । ମୋ କଥାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରୁନୁ ?

ବିଶ୍ୱା କଲେବି ମଧ୍ୟ ମୋର ମୁକ୍ତି ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା । ଆପଣ ତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ନାହାନ୍ତି । ଏ ମାଣି ପବନରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଅନୁଚର ମାନେ ଖୋଜି ବୁଲୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେ ଆପଣ ଏଠିକି ଆସିଛନ୍ତି ସେ ଏକଥା ନଜାଣି ଥିବେ ଏ କଳ୍ପନା ବି କରନ୍ତୁ ନି ।

ତୁଣ୍ଟରୁ କଥା ସରିନି ଘରର ଆଲୁଅ ଲିଭିଗଲା । ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କ ହାତର ଗୁଳିଭରା ପିସ୍ତଲ ଫୁଟି ଉଠିଲା ଗୁଡ଼ୁମ୍ କରି । ଅନ୍ତରାଳରୁ କାହାର ହୁଇସିଲ୍ ବାଜି ଉଠିଲା ଜୋରରେ ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ଅଳ୍ପ ଅଂଧକାର ଭିତରେ କାହାରିକି ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲେ ନି । ଗୁଳି ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ବାହାରେ ପହରା ଦେଉଥିବା ପୋଲିସ ଅସି ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ପୁଣି ଆଲୋକ ଜଳି ଉଠିଲା । ପଙ୍କଜବାବୁ ଦେଖିଲେ ମେନକା-ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଛି । ଘର ଭିତର ଗୁହଅନ୍ଧ୍ର ସୁନ୍‌ସାନ । ଏତେ ଲୋକବାକ ଥିବାସତ୍ତ୍ୱେ କାହାରି କଣ୍ଠକର ପତ୍ତା ମିଳୁନି ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ବାହାରକୁ କବାଟ ଖୋଲି ଆସି କେତେଜଣ ପୋଲିସ୍‌ଙ୍କୁ ସେଠାରେ ଜଗାଇ ଥାନା ଅଭିମୁଖେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କ ସହିତ ଅସିଲେ ।

ବାଟରେ ଦେଖିଲେ,'ପାଣୁଆ' ଠିକ୍ ପୂର୍ବପରି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଯାଗାରେ ତାଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ବସିଛି ।'

ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କ ନଜର ପାଣୁଆଁ ଉପରେ ପଡ଼ିଗଲା । ହଠାତ୍ କହି ଉଠିଲ, "କିରେ ପାଣୁଆ ?"

"ହଁ ବାବୁ ! ଅପଣଙ୍କ ଅପେକ୍ଷାରେ ପରା ବସିଛି । କଅଣ କିଛି ଦେଖିଲେ ଦେଖିଲେ ?"

ନଦେଖିଲରେ ପାଣୁ, କିନ୍ତୁ ସବୁ ଠିକକରେ ଖରାପ ହୋଇଗଲା ।

କିଛି ଖରାପ ହୋଇନି ବାବୁ, ଏକା ଦିନକରେ କଣ ସବୁ ବୁଝିଯାନ୍ତେ ।

ଯାଆନ୍ତୁ, କାଲି ପୁଣି ଦେଖା କରିବ ।

ତୁ, ଅସୁନୁ ମୋ ବସାକୁ ?

ଦାଗିଟାକୁ ଆଗ ସଙ୍ଗରେ ବାନ୍ଧନ୍ତୁନି । ଅପଣଙ୍କର କାମ କିଛି ହେବ ନି ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ହସି ହସି ଅଗେଇଲେ ଥାନା ଅଭିମୁଖରେ ।

ଏଗାର

ଟାଉନ୍ ଥାନା କାନ୍ଥଘଣ୍ଟା ତିନିଟା ବାଜିବାର ସଂକେତ ଦେଲା । ବିନୋଦବାବୁଙ୍କ ଆଖିରେ ନିଦ ନାହିଁ । ସମ୍ବାଦ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଉତ୍କଣ୍ଠିତ ହୋଇ ଅଫିସ ରୁମରେ ବସି ରହିଛନ୍ତି । ଏତିକି ବେଳେ ଥାନା ଭିତରକୁ ପଶିଆସିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ଓ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ।

ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଏକ ସଙ୍ଗରେ ଦେଖିପାରି ବ୍ୟଗ୍ରତା ପ୍ରକାଶକରି ବିନୋଦବାବୁ ପଚାରିଲେ, ଖବର କ'ଣ ସାର୍ ?

ପୃଷ୍ଠଭଂଗଦେଇ ଶତ୍ରୁବ୍ୟୂହରୁ ପଳାଇ ଅସୁଚ ଏଇମାନ ଖବର । ବ୍ୟାଡ୍‌ଲକ୍, କହି ବସି ପଡ଼ିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ଓ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ଏକ ସଙ୍ଗରେ ।

ବିନୋଦବାବୁ ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କ କଥା କିଛି ବୁଝି ନପାରି ଅହୁରି ବ୍ୟଗ୍ରତା ପ୍ରକାଶ କରି ପଚାରିଲେ, "କଣ ହେଲା ଆଜ୍ଞା" ?

ଶିକାରକୁ ନିକଟରେ ପାଇ ମଧ୍ୟ ଧରିପାରିଲୁ ନା — ବଡ଼ ହତାଶ ଗଳାରେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ।

ବିନୋଦବାବୁ ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ଲକ୍ଷ୍ୟକରି କହିଲେ, ଆଗେ କିଛି ସମୟ ରେଷ୍ଟ ନିଅନ୍ତୁ, ପରେ ଅନ୍ୟକଥା ।

ଏ ଜୀବନରେ ଅବସରର ସୁଯୋଗ କାହିଁ, ବିନୋଦବାବୁ ? ଜୀବନର ଶେଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଂଗ୍ରାମ ଯାହାର ପଣ, ତା'ର ଅବସର ନେବାର ସୁଯୋଗ କେଉଁଠି ? କହ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ, ସବୁକଥା ଆମୂଳଚୂଳ ବିନୋଦବାବୁଙ୍କ ଆଗରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କର । ଶୀଘ୍ର ଦଳବଳ ଏହି ପୁଣି ଅଭିଯାନ ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କ ଏହି ପ୍ରକାର କଥାଶୁଣି ବିନୋଦ ଅବାକ୍ ହୋଇ ଚାହିଁଲେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ଘଟଣା ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ବିନୋଦ ବାବୁ ଚୁପଚାପ ବସି ମନଯୋଗ ସହକାରେ ସବୁକଥା ଶୁଣୁଥାନ୍ତି । ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କର କହିବାର ଶେଷ ହେଲା । ବିନୋଦବାବୁ ଆଗରେ ଜଣକଟି କହିଲେ ଚାଲନ୍ତୁ ଯାଅ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାଇଁ ସେଇ ଦୁର୍ଦ୍ଧର୍ଷ ଡକାୟତ ଦଳଙ୍କ ବ୍ୟୂହ ଭେଦକରି ଗୋଟି ଗୋଟି ବାନ୍ଧି ଆଣିବା ।

ବାନ୍ଧି ଆଣିବା ଏତେ ସହଜ ମନେ କରନା ବିନୋଦ ବାବୁ... । ଏ ସଂପର୍କରେ ଗଭୀର ଚିନ୍ତା ଦରକାର । କଣ କରିବାକୁ ହେବ ସେ ବିଷୟରେ ମୁଁ ଚିନ୍ତା କରୁଛି । ତମେ ସକାଳୁ ଛତ୍ରପୁର ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କ ପାଖୁ ଫୋନ୍ କର । ସେ ଆସନ୍ତୁ, ସବୁକଥା ଭାବିଚିନ୍ତି କରିବା ।

ବେଶି ଡେରି ହୋଇଯିବ ସାର ! ଦସ୍ୟୁ ଦଳ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ବିଳମ୍ବତାର ଅବକାଶରେ ବ୍ୟୂହଭିତରୁ ଚାଲିଯାଇ ପାରିବେ, କହିଲେ ବିନୋଦବାବୁ......... ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ଟୁପାହସ ହସି କହିଲେ, ଦସ୍ୟୁଦଳ ଯେ, ସେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରୁ ପଳାଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଏ କଥା ଚିନ୍ତାକରୁନା... ।

ସେମାନେ ଅମଠାରୁ ଅଧିକ ଧୂର୍ତ୍ତ, ଅଧିକ ଗୁଣିଆ ଏକଥା ମନେରଖ ବିନୋଦ ବାବୁ ।

ମୁହଁ ତଳକୁ ପୋତି ବିନୋଦବାବୁ କହିଲେ ବଡ଼ ଲଜ୍ଜାର କଥା ସାର । ଲୋକଙ୍କ ଆଗରେ ଆଉ ମୁହଁ ଦେଖେଇ ବାଟ ଚାଲିବାର ପ୍ରୁ ନାହିଁ । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ବାରମ୍ବାର ଏ ପ୍ରକାର ଶୋଚନୀୟ ପରାଜୟରେ ଲୋକେ ଆମକୁ ଭୀରୁ କାପୁରୁଷ ଆଖ୍ୟା ଦେଇ ସାରିଲେଣି ।

ଦେବାର କଥା, ଦଅନ୍ତୁ । ନୀରବରେ ସହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଦୁଃଖ କାହିଁକି ? ଅନୁତାପ କାହିଁକି ?

ଆମେ ଜନ ସାଧାରଣଙ୍କର ସେବକ—ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ତ୍ରୁଟି ଘଟିଲେ ଆଉ ବରଦାସ୍ତ କରିବ କିଏ ?

ବିନୋଦବାବୁ ନୀରବ ହେଲେ—ପଙ୍କଜବାବୁ ଟିକିଏ ଚିନ୍ତା କରି ପୁଣି କହିଲେ,ଦେଖ ବିନୋଦ ବାବୁ ! ଭାରତ ସ୍ୱାଧୀନ ହେବାପରେ ସାଧାରଣ ନାଗରିକଙ୍କ ପ୍ରାଣରେ ଜାଗି ଉଠିଛି ଚେତନା । ଆଉ ଆଗବେଳ ନାହିଁ ଯେ ଲାଲପଗଡ଼ିଅଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ଲୋକଙ୍କର ପ୍ରାଣ ଥରିଉଠିବ । ଯେ କୌଣସି ଲୋକ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ତ୍ରୁଟି ଦେଖିଲେ ସମାଲୋଚନା କରୁଥିବ । ଏଥିପାଇଁ ଅନୁଶୋଚନା କରିବା ଆଦୌ ଉଚିତନୁହେ; ବରଂ ସେହିବୁ କଥାକୁ ଉପଦେଶ ମନେକରି ସୁନାମ ଫେରେଇ ଆଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

—"ବର୍ତ୍ତମାନ କ୍ଷେତ୍ରରେ କଣ କରାଯିବ କହନ୍ତୁ, ପଚାରିଲେ ବିନୋଦବାବୁ ।"

—"ମୁଁ ଯାହା କହିଲି ଆଗେ ତାହାହିଁ କରାଯିବ । ତା ପର ଅନ୍ୟକଥା ।"

"ମୁଁ ଟିକିଏ ଅନ୍ୟକଥା ଭାବୁଛି ସାର୍ !

"କଣ କହନ୍ତୁ; ଠିକ୍ ମନେହେଲେ କରାଯିବ କହିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ।"

ପ୍ରଥମେ ରମା ନିକଟରୁ ମେନକା ବିଷୟରେ କିଛି ତଥ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରାଯିବା ଉଚିତ, କାରଣ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ଉଦ୍ଧ୍ବା ଭିତରେ କେଉଁଠି ଉପାର ରହୁଚି ଜଣାଯିବ ।

ଭଲ ସୂତ୍ରଟିଏ ବାହାର କରିଚନ୍ତି । ବାସ୍ତବିକ୍ ତାଙ୍କଠାରୁ କଥା ଆଦାୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

—ତେବେ, ଆଉ ବିଳମ୍ବ କରୁଚନ୍ତି କାହିଁକି ସାର୍ ? ଚାଲନ୍ତୁ, ରାତି ଶେଷ ହୋଇ ଆସିଲାଣି । ସାହେବ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ଏ କାମଟା ସରିଯାଇ ଥାଉ, କହିଲେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ।

ହଁ, ଚାଲ । ମୋର କୌଣସି ଆପତ୍ତି ନାହିଁ, ଉତ୍ତର ଦେଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ।

ସେତେବେଳକୁ କୁଆଁତରା ରାତି ପାହିଆସିବାର ସଂକେତ ଦେଲାଣି । ଉଭୟେ ଅଫିସ୍ ରୁମ୍ ରୁ ଉଠି ହାଜତ ଘର ଆଡ଼କୁ ଚାଲିଲେ ।

ବାଆର

ଟାଉନ୍ ପୋଲିସ୍ ଷ୍ଟେସନ । ଦୁଇଜଣ ସଂଗୀନଧାରୀ ସିପାହୀ ହାଜତ ଖାନାର ଦ୍ୱାରଦେଶରେ ସତର୍କ ଭାବରେ କଡ଼ା ପହରାରେ ନିଯୁକ୍ତ ଅଛନ୍ତି । ରାତି ଗୋଟାଏ ବାଜିସାରିଲାଣି । ଚାରିଆଡ଼ ସୁନ୍‌ସାନ୍ । ବିନୋଦବାବୁ, ପଙ୍କଜବାବୁ ଓ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁଙ୍କୁ ସଙ୍ଗରେ ଧରି ହାଜତ-ଖାନା ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ସିପାହୀ ଦୁଇ ଜଣ ବିନୋଦବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖି ସାଲ୍ୟୁଟ୍ ଦେଇ ରାସ୍ତା ଛାଡ଼ିଦେଲେ । ସମସ୍ତେ ଲୁହା ରେଲିଙ୍ଗ୍ ଦିଆ କବାଟ ପାଖରେ ଠିଆହୋଇ ଦେଖିଲେ—ଯୁବତୀଟି ଅନିଦ୍ରା ଅବସ୍ଥାରେ କାହାର ଆଗମନକୁ ଯେପରି ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରି ବସିଛି । ପଙ୍କଜବାବୁ ଅବାକ୍ ହୋଇଉଠିଲେ ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ଯୁବତୀର ଦୁଃଖରେ ଦୁଃଖିତ ହେଲାପରି ଛଳନା କରି କହିଲେ—'ମିଛରେ ରାତି ଅନିଦ୍ରା ହୋଇ ସୁକୁମାର ଅଙ୍ଗକୁ କଷ୍ଟ ଦେଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ? ଟିକିଏ ଶୋଇପଡ଼ନ୍ତୁ···? ଦୁଃଖ କଲେ କଣ ଆଉ ପୂର୍ବ କଥା ଫେରି ଆସିବ ?

'ଯୁବତୀ ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କ କଥା ଶୁଣି କୌଣସି ଉତ୍ତର ଦେଲାନି । ଠିକ ପୂର୍ବପରି ମୂକହୋଇ ବସି ରହିଲା ।'

ପଙ୍କଜବାବୁ ମନେ ମନେ ଠିକ୍ କଲେ, ଏ ବାଟରେ ଯୁବତୀଠାରୁ କୌଣସି କଥା ଆଦାୟ କରିହେବନି । ସିଧା ଅଙ୍ଗୁଠିରେ କେବେଁ ଘିଅ ବାହାରେ ନାହିଁ କି ବାହାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଅଙ୍ଗୁଳିଟି ନିଶ୍ଚୟ ବଙ୍କେଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ଭାବି ଥଟ୍ଟାଳିଆ ସ୍ୱରରେ କହିଲେ, ବୃଥାରେ ଏ ମୂକ ଅଭିନୟ କାହିଁକି ? ତମ ହୃଦୟବ୍ୟଥା ଦୂର କରିବାପାଇଁ, ସଜଳ ଆଖିରୁ ଲୁହ ପୋଛି ଦେବାପାଇଁ ଏଠିକି କେହି ଆସିବେନି ରୂପସୀ ?

ଯଦି ମୁକ୍ତ ରୁହ, ତେବେ ତମ ସ୍ୱରୂପଟାକୁ ଚିହ୍ନିବାକୁ ଆମକୁ ସୁଯୋଗ ଦିଅ ?

'ତଥାପି ଯୁବତୀ ନୀରବ ରହିଲା । ପଙ୍କଜବାବୁ ଦେଖିଲେ ଏପ୍ରକାର ପ୍ରଶ୍ନରେ ବି ତାଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହାସଲ ହେବନି । ସେ ରୂଢ଼କଣ୍ଠରେ କହିଲେ, "କ'ଣ—ମୋ ପ୍ରଶ୍ନର ସମାଧିତ ଉତ୍ତର ଦେବୁ ନାଁ, ମୃତ୍ୟୁକୁ ଜାଣି ଜାଣି ବରଣ କରିବୁ ? ଦେଖି ପାରୁଚୁ, ଗୁଳିଭରା ବନ୍ଧୁକ କିପରି ଉତ୍ତୃଷ୍ଣ ନୟନରେ ଗୁହିଁ ରହିଛି ତୋର ଆଡ଼କୁ ? ପକେଟରୁ ରିଭଲଭରଟାକୁ କାଢ଼ି ଦେଖାଇଲେ ଯୁବତୀକୁ ।

ଯୁବତୀ ଆଉ ସମ୍ଭାଳି ନପାରି ହସି ଉଠିଲା ଜୋରରେ । ସେ ହସର ଆଘାତରେ ମନେ ହେଲା ରୁଦ୍ଧ କୋଠରୀଟି ଯେପରି ଫାଟି-ଯିବ । ସମସ୍ତେ ଅବାକ୍ ହୋଇ ଗୁହିଁ ରହିଲେ ଯୁବତୀ ଆଡ଼କୁ । ଯୁବତୀ ଗୁରୁଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଠରେ କହିଉଠିଲା, "ଗୁଇନ୍ଦା ମହାଶୟ, ମୁଁ ଜାଣେ, ଏଠିକି ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ମୋର ପରିଣାମ କ'ଣ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଆସିଚି । ମନେ ରଖନ୍ତୁ, ସିଂହୀ କଦାପି ଶୃଗାଳର ଦାସତ୍ୱ ସ୍ୱୀକାର କରିବନି—ମରିବ ପଛେ ବାଣୁଆର ଗୁଳିମୁହଁରେ । ମୋଠାରୁ

ଆପଣ ଅନ୍ୟ କିଛି ଆଶା କରନ୍ତୁ ନା । ଅଧିକ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବା ଅନୁଚିତ ।

ପଙ୍କଜବାବୁ, ଯୁବତୀର ବାକ୍ୟବାଣରେ ଜର୍ଜରିତ ହୋଇ—କ୍ଷିପ୍ର ସିଂହପରି ଗର୍ଜିଉଠି କହିଲେ, "ଏତେ ଦୂର ସାହାସ ? ଅଚ୍ଛା, ସିପାହୀ ! ଗୁଳିକ—......

ଯୁବତୀ ଅତିବ ଜୋରରେ ହସିଉଠି କହିଲା, 'ଗୁଇନ୍ଦା ମହାଶୟ; ଆପଣ ଭାବୁଥିବେ ଗୁଳିକର ଧମକରେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ କିଛି କହି ପକାଇବି ? ତା' ଭୁଲି ଯାଆନ୍ତୁ ! ଜୀବନର ଶେଷ ରକ୍ତବିନ୍ଦୁ ପ୍ରବାହିତ ହେଉଥିବା ଯାଏଁ ଆପଣ ମୋ ଠୁ କଥା ଆଦାୟ କରିବା ସମ୍ଭବପର ନୁହେଁ । ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ଅତିରି ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀହେଲେ ଲୋକ, ଯୁଁ ମାନେକି ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଓ କିହ କି ସବୁ—କଥା ଜଣେଇ ଆଖିରେ ଧୂଳିଦେଇ ସେ ଠାକୁପରେ ଗୋଟାଏ ଭୀଷଣ କାଣ୍ଡ ଘଟେଇ ଚାଲିଯାଇପାରୁଚନ୍ତି - ସେଇମାନଙ୍କ ପରି ଚତୁର ଲୋକ ଆମ ଦଳର ଟେର ପାଇପାରି ନାହାନ୍ତି । ଆପଣମାନେତ ଅତି ନଗଣ୍ୟ । ବାରମ୍ବାର ପରାଜିତ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଲଜ୍ଜା ଅନୁଭବ କରୁ ନାହାନ୍ତି—ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ! କହି ହସି ଉଠିଲା ଜୋରରେ ।

ଯୁବତୀର ଶାଣିଆ କଥା—ବିନୋଦବାବୁଙ୍କର ଗାତରେ ଜଳଜଳପରି ଲାଗିଲା । ସେ କ୍ରୋଧରେ ଉନ୍ମତ୍ତହୋଇ କହିଉଠିଲେ, "ସିପାହୀ, କ୍ୟା ଦେଖତା ହେ, ଚଲାଅ ।

ସିପାହୀ, ହୁକୁମ ତାଲିମ କରିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେବା ସମୟେ ପୁଣି ବଦ୍ରୂପରି ହସ ହସି ଯୁବତୀ କହି ଉଠିଲା, "ଜୀବିତ ଅବସ୍ଥାରେ ସ୍ପର୍ଶ କରିବାର ଅଧିକାର କା'ର ନାହିଁ ଗୁଇନ୍ଦାମହାଶୟେ ! ବୃଥାଚେଷ୍ଟା । ଦୁଃଖ ରହିଗଲା, ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଶିକ୍ଷା ଦେବାର ସୁଯୋଗ

ପାଇଲନି କହୁ—ହାତରେ ଧରି ଥିବା କଣ ଗୋଟଏ ଜିନିଷ ପାଟିରେ ଦେଇ ଚଟ୍‌ଣି ଉପରେ ଢଳି ପଡ଼ିଲା । ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କ ସହିତ ସମସ୍ତେ କବାଟ ଖୋଲି, ଦଉଡ଼ି ଯାଇ ଦେଖିଲେ ଯୁବତୀର ଅବସ୍ଥା ସାଂଘାତିକ । ପଙ୍କଜବାବୁ ଭଲ ଭାବରେ ପରୀକ୍ଷା କରି ଦେଖି କହିଲେ, ସବୁଶେଷ । ହାତମୁଠାରେ ପାଇ ମଧ୍ୟ କାମ ହାସଲ କରି ପାରିଲେନି ।

ବିନୋଦବାବୁ କହିଲେ, ସବୁ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ସାର୍ ! ଆଉ ଏ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରି ଲାଭ ନାହିଁ, ଆସନ୍ତୁ. ସମସ୍ତେ ବ୍ୟର୍ଥ ମନୋରଥରେ ଚାଲିଲେ ଅଫିସ ରୁମ୍ ଭିତରକୁ । ଲାସ୍‌ଟା ସକାଳ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ—ପଡ଼ିରହିଲା ପୋଷ୍ଟମର୍ଟମ୍ ପାଇଁ ।

—o—

ତେର

ପୂର୍ବ ଦିଗ୍‌ବଳୟରେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଆଲୋକ ଦେଖାଦେଲା । ଥାନା ଅଫିସ ରୁମ୍ ଭିତରେ ପଙ୍କଜବାବୁ, ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ଓ ବିନୋଦବାବୁ କେତେବେଳେ ଯେ ଚୌକିଉପରେ ଢୁଲେଇ ପଡ଼ିଗଲେ ସେମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ହଠାତ୍, ଜଣେ ସିପାହୀ ଆସି ଡାକିଲା, ବାବୁ ! ଉଠନ୍ତୁ, ଭ୍ୟାନ ଆସିଗଲାଣି, ଲାସ୍‌ଟାକୁ ହସ୍ପିଟାଲକୁ ପଠାଯିବ ପରା ?

ସିପାହୀର ଡାକରେ ସମସ୍ତେ ଧଡ଼ପଡ଼ ହୋଇ ଉଠିପଡ଼ି ଆଖି ମଳି ମଳି ହାଜତ ଘର ପାଖକୁ ଚାଲିଲେ । ଲାସ୍‌ଟି ସେହିପରି

ପଡ଼ି ରହିଥିଲା । ତାଲା ଖୋଲି ଲାସ୍‌ଟିକୁ ଚାରିଜଣ ସିପାହୀଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟରେ ଉଠାଇ ଭ୍ୟାନରେ ଲଦାଗଲା । ଭ୍ୟାନ୍ ଚାଲିଲା ଡାକ୍ତରଖାନା ଅଭିମୁଖରେ । ପଙ୍କଜବାବୁ ଓ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ବିନୋଦବାବୁଙ୍କଠାରୁ ବିଦାୟ ନେଇ ନିଜ ବସାକୁ ଫେରିଲେ । ବିନୋଦବାବୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର କାମଧନ୍ଦା ତୁଟାଇବା ପାଇଁ ଫେରିଲେ କ୍ୱାର୍ଟରକୁ ।

ବିନୋଦବାବୁଙ୍କ କ୍ୱାର୍ଟର ଥାନା ହତା ଭିତରେ । ଦୁଇ ମିନିଟ୍ ଯା ଆସ କରିବାକୁ ଲାଗିବ । ବିନୋଦବାବୁ ଘର ଭିତରେ ପାଦ ଦେଇ ଦେଇ ସୀତା ଦେବୀ ଦେଖିପାରି ଥଣ୍ଡାଳିଆ ସ୍ୱରରେ କହିଲେ, "କଣ କଲ ତମେ ? ଜାଣି ଜାଣି ଗୋଟାଏ ନାରୀହତ୍ୟା ମହାପାପରେ ଭାଗି ହେଲ ?

ବିନୋଦବାବୁଙ୍କ ମନ ବଡ଼ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ଉଠିଥିଲା, ସେ ବିରକ୍ତିଭାବ ଦେଖାଇ ଚଡ଼ାଗଳାରେ କହିଲେ; 'ଯା ଭାର ସେ ବୋହିବ, ଶୁଣିଲା ଲୋକଙ୍କୁ କାହିଁକି ଗରୁ ଲାଗୁଚି ?'

ସୀତା ଦେବୀ, ବିନୋଦବାବୁଙ୍କ ମନର ଅବସ୍ଥା ବୁଝିପାରି ଆହୁରି ଚିଡ଼େଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହିଲେ; "ଲାଗିବନି ? କାହିଁକି ଲାଗିବନି ? ହଉ, ପଇସା ଖରଚ କରି ଯଦି ବେଦୀ ଉପରେ ମୋ ବାପା ତମ ହାତକୁ ମୋ ହାତ ଛନ୍ଦି ଦେଇଛନ୍ତି ସେ ଅଧିକାରରୁ ତ ତମେ ବଞ୍ଚିତ କରି ପାରିବନି ।

ବିନୋଦବାବୁ ଆଉ ହସ ସମ୍ଭାଳି ପାରିଲେନି । ଠୋ ଠୋ ହସିଉଠି କହିଲେ, "ଓ, ସେକଥା ମୋର ଖିଆଲ ନ ଥିଲା··· । ରିଅଲି, ଅଇ ଯ୍ୟାମ୍ ସରି ।

ବିନୋଦବାବୁଙ୍କ ତୁଣ୍ଡରୁ କଥା ଶେଷ ହୋଇନି ଜଣେ ସିପାହୀ ଦୁଆରେ ଠିଆହୋଇ ଡାକିଲା, ବାବୁ !

—ବିନୋଦବାବୁ ଭିତରୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ; କିଏ ?

—ମୁଁ ଜବର ଅଜ୍ଞା ।

—ଓ ଜବର ? କ'ଣ ଖବର···କହୁ କହୁ ଭିତରୁ ବାହାରକୁ ଆସିଲେ ।

'ଆପଣଙ୍କୁ କିଏ ଫୋନ୍‌ରେ ଡାକୁଛନ୍ତି ବାବୁ ! ବଡ଼ ଅର୍ଜେଣ୍ଟ ଦରକାର···କହିଲା ଜବର ।

ଅର୍ଜେଣ୍ଟ ? ଭଲ ଚାକିରି ମଣିଷ କଲ····ମୁଁ ଯାହା ଦେଖୁଛି, ଝାଡ଼ା ମାଡ଼ୁଥିଲେ ବି ଟେକିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅଚ୍ଛା, ଚାଲ, ମୁଁ ଯାଉଛି—ବ୍ୟସ୍ତଭାବରେ କହିଲେ ବିନୋଦବାବୁ ।

ଜବର ଚାଲିଗଲା, ସୀତା ଦେବୀ କବାଟ କୋଣରେ ଠିଆହୋଇ ସବୁ କଥା ଶୁଣୁଥିଲେ । ଆଉ ସମ୍ଭାଳି ନପାରି ହସି ହସି କହିଲେ, ଏଥର ସିଓରଲି ପ୍ରମସନ । ନୋ ଡାଉଟ୍ । ବିନୋଦବାବୁ ହସି ହସି ଚାଲିଲେ ଥାନାକୁ ।

ଫୋନଟା ବାରମ୍ବାର ବାଜି ଉଠୁଥାଏ କିଂ କିଂ ହୋଇ । ବିନୋଦବାବୁ ବ୍ୟସ୍ତଭାବରେ ଥାନା ଅଫିସ ରୁମ୍ ଭିତରେ ପହଞ୍ଚି ରିସିଭରଟାକୁ ଟେକି ଧରି ପଚାରିଲେ, "ହେଲୋ, କିଏ ଆପଣ ? କଣ କହୁଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର ଆସିଲା, ଆପଣ ବିନୋଦବାବୁ—ଥାନା ଇନ୍‌ଚାର୍ଜ ଅଫିସର ?

"ଅଜ୍ଞା ହଁ, ଉତ୍ତର ଦେଲେ ବିନୋଦବାବୁ ।"

ନମସ୍କାର, ମୁଁ ଜଣେ ଆପଣଙ୍କର ଅପରିଚିତ କହୁଛି ।

କଣ କହୁଛନ୍ତି ? କଣ ଦରକାର ମୋତେ କହନ୍ତୁ ?

—ଆପଣମାନେ ଦସ୍ୟୁଦଳଙ୍କୁ ଗିରଫ୍ କରିବା ଲାଗି ଆପ୍ରାଣ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି ନା ?

—ହଁ, କାହିଁକି, ଆପଣଙ୍କର ସେ ବିଷୟରେ କଣ ଦରକାର ? ବିରକ୍ତିକରକଣ୍ଠରେ କହିଲେ ବିନୋଦବାବୁ ।

ଉତ୍ତର ଆସିଲା, ବିରକ୍ତିକର ଲାଗୁଛି ବୋଧେ ମୋର ପ୍ରଶ୍ନ ଆପଣଙ୍କୁ ?

ଅଧିକ ବିରକ୍ତିକରକଣ୍ଠରେ କହିଲେ ବିନୋଦବାବୁ, ହଁ ଅଯଥା ବାଜେ ପ୍ରଶ୍ନ କରନ୍ତୁନି—କଣ ଦରକାର କହନ୍ତୁ ।

ବାଜେ ପ୍ରଶ୍ନ କରୁନି ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ବାବୁ···ଆପଣ ଏବେ ଧନ୍ଦାହାବ୍ଦ ଯୁ'ଥିପାଇଁ ଘୁରି ମରୁଛନ୍ତି ତା'ର ସନ୍ଧାନ ମୁଁ ଦେବାପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଡାକଛି । ଶୁଣନ୍ତୁ—

ଏ ପ୍ରକାର ଉତ୍ତରରେ ବିନୋଦବାବୁ ଚମକି ପଡ଼ି କହିଲେ, କିଏ ଆପଣ ?

--ଉତ୍ତର ଆସିଲା ଉଚ୍ଛୁଳ ହସ ଭିତରେ 'ଯାଦୁଘରର ସର୍ଦ୍ଦାର ।'

ଅଜାଣତରେ ବିନୋଦବାବୁଙ୍କ କଣ୍ଠରୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା ଦସ୍ୟୁ ? ସିପାହୀ, ସିପାହୀ, କହି ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲେ ଜୋରରେ—

ବିନୋଦବାବୁଙ୍କ ଚିତ୍କାରରେ ପୁଣି ଅଧିକ ଜୋରରେ ଉଚ୍ଚ ହସ ଭାସି ଆସିଲା । ବିନୋଦବାବୁ ସେହିପରି ରିସିଭରଟାକୁ କାନ ପାଖରେ ଧରି ଶୁଣୁଥାନ୍ତି । କିଛି ସମୟ ପରେ ହସ ବନ୍ଦ ହୋଇ ପୁଣି ଶୁଭିଲା, ମୋ ନାଁ ଶୁଣି ବିଚଳିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେଣି ଦେଖୁଛି । ଆଉ ଆପଣଙ୍କୁ ବେଶି ସମୟ ବ୍ୟସ୍ତ କରିବାକୁ ଦେବନି । ମୋର ମଧ୍ୟ ସମୟ କମ୍ । ଶୁଣନ୍ତୁ—

ବିନୋଦବାବୁ ମନଯୋଗ ସହକାରେ ଶୁଣିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ମୁଁ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର ସତର୍କ କରାଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମୋର କୌଣସି ଅନୁରୋଧ ଗ୍ରହଣ କଲେନି । ଆପଣମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ପୋଲିସ୍ ଚାକିରି କରିବାକୁ ଅଯୋଗ୍ୟ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଶେଷଥର ପାଇଁ ମୁଁ କଣ କହିବାକୁ ଆସିଛି ଦୟାକରି ଶୁଣି ସମାଜର କଲ୍ୟାଣ ସାଧନ କରିବାରେ ବ୍ରତୀ ହୁଅନ୍ତୁ; ଅନ୍ୟଥା ମାୟାମୃଗ ପଛରେ ଘୂରି ଶକ୍ତି ନଷ୍ଟ କରନ୍ତୁନି ।

ଆଗରୁ କହି ସାରିଛି ଯେ, ଆମ ମାନଙ୍କଠାରୁ ଭଦ୍ରଖୋଳ ପିନ୍ଧିଥିବା ଲୋକେ ଆପଣଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ଶତ୍ରୁ । ସେ ଶତ୍ରୁଙ୍କୁ ସାଧନ-କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା ନକରି ଆମ ପଛରେ ଘୂରୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ? ଆପଣ କହନ୍ତି—ଯୁ ମାନଙ୍କର ଆମେ ସର୍ବନାଶ କରୁଛୁ ସେମାନେ କି ଧରଣ ଲୋକ ? ସେମାନେ ଆମଠାରୁ ଲକ୍ଷଗୁଣରେ ସଇତାନ । ଆପଣ ମାନଙ୍କ ଆଖିରେ ଅନ୍ଧପଟଳ ବାନ୍ଧି ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ନିରୀହଙ୍କର ତଣ୍ଟି ଚିପି ରକ୍ତ ଶୋଷଣ କରି ଗଢ଼ୁଛନ୍ତି ସାଈତାଲି କୋଠା । ବିସ୍ତାର କରୁଛନ୍ତି ଏକାଧିପତ୍ୟ । ଏଇପରି ଭାବରେ ଯଦି ଆମେମାନେ କିଛିଦିନ ନୀରବ ରହିବୁ—ଶେଷକୁ ଆମେ ଆମର ଦେଶକୁ ବି ହରେଇ ବସିବୁ । ଯୁ ଜାତି ଦିନେ ଗଙ୍ଗାଠାରୁ ଗୋଦାବରୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଧିକାର କରି ବସିଥିଲା ସେ ଜାତିର ଆଜି ଅବସ୍ଥା ହୋଇଛି କଣ ଆପଣ ଜାଣନ୍ତିନି ? ଅବସ୍ଥାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇ ଓଡ଼ିଆ ଘରର ଝିଅ ଦେଶ ବିଦେଶରେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇ କିପରି ଭାବରେ ନିର୍ଯ୍ୟାତିତା ହେଉଛନ୍ତି ଯୁ ସବୁ ଦଲାଲମାନେ ଏସବୁ ମୂଳରେ ରହି ଜାତିର ମେରୁଦଣ୍ଡ ଉପରେ ଆଘାତ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଆପଣ-ମାନେ ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରୁ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ କି ? କଣ

କରୁଚନ୍ତି ଆପଣମାନେ ? ମିଛରେ କାହିଁକି ଆମ ପଛରେ ଘୂରୁଛନ୍ତି ? ଅମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ଦସ୍ୟୁ ନୋହୁ—ଦସ୍ୟୁ ହେଉଛନ୍ତି ସେଇମାନେ । ଅମେମାନେ ଦେଶର ସେବକ । ଅମେମାନେ ଲୁଟ୍ କରୁନା, ଦସ୍ୟୁଶୀଳ ଲୋକର···କରୁ, ଯିଏ ଭିକାରୀକୁ ଭିକ ମୁଠେ ନଦେଇ ଦୁଆରୁ ତଡ଼ିଦିଏ—ପରର ଭଣ୍ଡି ଚପି ଅମାର ଭର୍ତ୍ତି କରେ ଅମେ ହତ୍ୟାକରୁ—ଦେଶଦ୍ରୋହୀ, ଜାତିଦ୍ରୋହୀ, ଠକ, ଯୁଆଚୋର ମାନଙ୍କୁ । ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତୁ ମୋ କଥାକୁ । ମୁଁ ଯାହା କହୁଚି ନିପଟ ସତ୍ୟ । ଚଳନ୍ତା ଟ୍ରେନ ଭିତରେ ପାନ୍ନାଲାଲକୁ ହତ୍ୟାକରିଛନ୍ତି ଅମଦଳର ଲୋକେ ବିଷାକ୍ତ ବାଷ୍ପ ପ୍ରୟୋଗ କରି ଅଚେତ ଅବସ୍ଥାରେ ଆପଣଙ୍କ ହାତରେ ଧରେଇ ଦେଇଥିଲୁ ପାନ୍ନାଲାଲର ରକ୍ଷିତା ସ୍ତ୍ରୀ ରମାକୁ । ଭାବିଥିଲୁ ଆପଣମାନେ ତାଠୁଁ ସମସ୍ତ କଥା ଆଦାୟ କରି ଦୋଷୀକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଶାସ୍ତି ଦେବେବୋଲି । କିନ୍ତୁ, ଆପଣମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ବୁଦ୍ଧି ବୃତ୍ତି ତା ନିକଟରେ ହାର ମାନିଲା । ସେ ଦିନ ସିଙ୍ଗ ସାର୍ଥଠୁ ପଚିଶହଜାର ଟଙ୍କାର ଗହଣା ଠକି ନେଇଚୁ ଅମେ । ଆପଣଙ୍କୁ ସତର୍କ ଚିଠି ଦେଇ ଆସିଥିଲି ନିଜେ ମୁଁ । ତା ସତ୍ତ୍ୱେ, ଆପଣମାନେ କିଛି ବି କଲେନି; ବରଂ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରରୋଚନାରେ ପଡ଼ି ଅମର ପଛରେ ଘୂରିଲେ । କଣ ବା ଲାଭ ହେଲା କହିଲେ ?

ବିନୋଦବାବୁ ମନଯୋଗ ସହକାରେ ସବୁ ଶୁଣି ପଚାରିଲେ, ମୋର କେତୋଟି କଥାର ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରିବେକି ?

ପଚାରନ୍ତୁ, ନିର୍ଭିକ ଭାବରେ କହିଲା ସର୍ଦ୍ଦାର । ଆପଣ ବର୍ତ୍ତମାନ-ଯୁ ସବୁ କଥା ଗୋଟାଏ ଝୁଙ୍କରେ କହିଗଲେ ସେ ସବୁ, ଯେ କେହି ଶୁଣିଲେ ଆପଣଙ୍କୁ ଜଣେ ମହତ୍ତ୍ୱ ଲୋକ ବୋଲି ମନେକରିବ,

କିନ୍ତୁ, ମୁଁ କହୁଚି; ଆପଣମାନେ ଯୁ ନୀତି ନେଇ ଚାଲିଚନ୍ତି ସେ ନୀତିରେ କଣ ଦେଶର ପରିସ୍ଥିତି ବଦଳି ପାରିବ ? ଜାଲ୍, କୁଆଗ୍ରେସ୍ ଧର୍ଷଣ ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ ଭିତରେ କଣ ଶାନ୍ତି ଫେରି ଆସିପାରେ, ପଚାରିଲେ ବିନୋଦବାବୁ—

—ନାଁ, କଦାପି ନୁହେଁ··· । ସାମୟିକ ବେଦନାର ଉପଶମ ମାତ୍ର ।

ତେବେ, କାହିଁକି ଆପଣମାନେ ଶାନ୍ତି ଯୁଦ୍ଧ ନକରି ଦେଶ ଭିତରେ ଆତଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି କରୁଚନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର ଆସିଲା । ଆପଣମାନଙ୍କ ଶିଥିଳତା ଭାଙ୍ଗିଦେବା ନିମନ୍ତେ ଆପଣମାନେ ଆମ ପଛରେ ଘୁହୁଘୁହୁ ପ୍ରକୃତବାଦ ଅବସ୍ଥାର କରି ପାରିବେ—ବିସ୍ମିତ ହେଲେ ବିନୋଦବାବୁ ଏପ୍ରକାର ଉତ୍ତରରେ ।

ନିଜେ ଖୁସି ହେଲାପରି ଛଳନା କରି—ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଇ ପଚାରିଲେ, ମୋର ଆଶା ଆପଣମାନେ ଆମମାନଙ୍କ ଏ ଦିଗରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ ନିଶ୍ଚୟ ?

ଉତ୍ତର ଆସିଲା ନିଶ୍ଚୟ, କରିବୁ···ଆପଣମାନେ ଯଦି ସାହାଯ୍ୟ ଚାହାନ୍ତି ।

ଅଉ ଥରେ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣେଇଁ କହିଲେ, ବିନୋଦବାବୁ—କେତୋଟି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେବେକି ?

ଉତ୍ତର ଆସିଲା, ପଚାରନ୍ତୁ—କହିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲେ କହିବି ।

ବିନୋଦବାବୁ ପଚାରିଲେ, ଅଚ୍ଛା 'କହନ୍ତୁ ତ, ରମା କିଏ ? ତା'ର ପ୍ରେମିକକୁ କାହିଁକି ଆପଣମାନେ ହତ୍ୟା କଲେ ? ତା'କୁ ଆମ ହାତରେ ଛାଡ଼ି ଦେବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କଣ ?

ଉତ୍ତର ଅସିଲା, ସେ ଅନେକ କଥା । କେବଳ ଏତକ ମାନ ଜାଣି ରଖନ୍ତୁ—ସେ ହେଉଛି ଏଇ ବ୍ରହ୍ମପୁର ସହରର ସ୍ୱନାମଧନ୍ୟ ବେଶ୍ୟା ମେନକାର ଭଉଣୀ । କଲିକତାର ପାଲାଲାଲ ସହିତ ସଂପୃକ୍ତ ରହି ଏଠାରୁ ବାଳିକା ଯୁବତୀ ମାନଙ୍କୁ ନେଇ ସେଠାରେ ବେଶ୍ୟାଳୟରେ ବିକ୍ରୀ କରିବା ତାର ବେଉସା । ପାନାଲାଲ ହେଉଛି ବେଶ୍ୟାଳୟ ମାନଙ୍କର ବଡ଼ ଦଲାଲ ।

ଖୁସିହୋଇ ପୁଣି ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ବିନୋଦବାବୁ ଏଠି ତା ସହିତ କେଉଁମାନେ ସଂପୃକ୍ତ ଅଛନ୍ତି—ତାକୁ ଏ ଦିଗରେ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି ?

ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଏଠିକର ଇଣ୍ଡିଆ ହୋଟେଲର ମାଲିକ ଅପଲାସ୍ୱାମୀ ଓ ରମାର ଭଉଣୀ ମେନକା ସଂପୃକ୍ତ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ସିଙ୍ଗାସିଂଓ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଠିକାର ବଶିଷ୍ଟ ସୁନା ବ୍ୟବସାୟୀ ।

ଏଥିରେ ସିଙ୍ଗାସିଂଓର ସ୍ୱାର୍ଥ ? ପଚାରିଲେ—ବିନୋଦବାବୁ···

—ସିଙ୍ଗାସିଂଓ, ଲମ୍ପଟ । ଉଡ଼ଖେଳ ଚିଜ ସେ ମେନକାର ସାହାଯ୍ୟରେ ନବ୍ୟ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ଆଗନ୍ତୁକା ଯୁବତୀମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ଉପଭୋଗ କରିବାରେ ସୁଯୋଗ ପାଏ । ସେତିକି ତ ର ସ୍ୱାର୍ଥ··· ।

—ଆପଣମାନେ ଏସବୁ ଖବର ଜାଣିଲେ କିମିତି ?

ଦୁନିଆଁର କୌଣସି ଖବର ନାହିଁ ଯାହାକି ଆମମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଅସି ନ ପହୁଞ୍ଚେ···ହସ ହସ କଣ୍ଠରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

—ବିନୋଦବାବୁ ପଚାରିଲେ ଆପଣମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ଧରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ ?

ଆପଣମାନେ ଯଦି ଅକ୍ଷମ ହୁଅନ୍ତି···ଉତ୍ତର ଦେଲା ସନ୍ଧ୍ୟା ।

ତେବେ କୁହନ୍ତୁ ଅପଲା ସ୍ୱାମୀ ବର୍ତ୍ତମାନ କେଉଁଠି ?

ଯେତେଦୂର ବୁଝୁଛି ସମ୍ଭବ ଆପଣମାନଙ୍କ ଭୟରେ ସେ ଆତ୍ମଗୋପନ କରିଛି କମଳକୁ ନେଇ ।

"ଯ୍ଵାର ପ୍ରମାଣ ? ପଚାରିଲେ ବିନୋଦବାବୁ····

ସାଙ୍ଗାରାଓଙ୍କ ଅଫିସ୍ ରୁମ୍ ଖାନ୍ତଲାସ କଲେ ଯ୍ଵା'ର ପ୍ରମାଣ ପ ଇପାରିବେ ନିଶ୍ଚୟ ।

'ଧନ୍ୟବାଦ ! କେବେ ପୁଣି ଆପଣଙ୍କ ସହିତ କଥାଭାଷା ହେବ ।'

—'ଆପଣଙ୍କୁ ସେ ବିଷୟରେ ଧନ୍ଦହେବାକୁ ପଡ଼ିବନି । ଆମେ ସମୟ ଜାଣି ଆପଣଙ୍କୁ ଖବର ଜଣାଇବୁ । ବ୍ୟସ୍ତ ହେବେନି । ନମସ୍କାର କହି କହିବା ବନ୍ଦକଲା ।'

ବିନୋଦବାବୁ, ରିସିଭରଟାକୁ ରଖିଦେଇ ଅବାକ୍ ହୋଇ ଚଉକି ଉପରେ ବସିପଡ଼ିଲେ । ବିନୋଦବାବୁଙ୍କର ଏ ପ୍ରକାର ଅବସ୍ଥା ଦେଖି, ଜବର ଆସି ପଚାରିଲା, "କଣ ହେଲା ବାବୁ ?

କିଛି ନା ହୁଁ । A.S.I ଙ୍କୁ କହିଦେ ଶୀଘ୍ର ପୁଲିସ ସାହେବଙ୍କ ପାଖକୁ ଫୋନ୍ କରିବେ ଏଠିକି ଆସିବାକୁ । ଆଉ ତା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ଓ ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଖବର ପଠାଇବେ ଶୀଘ୍ର ଆସିବା ପାଇଁ ।

ଜବର ହଁ ଆଜ୍ଞା, କହି ଚାଲିଗଲା । ବିନୋଦବାବୁ ଖ୍ୟାଲକୁ ଫେରିଲେ ।

ଚଉଦ

ସାଢେ ଛଅଟା ବାଜିବ···ପୋଲିସ ସାହେବ ଶୋଇରୁ ଉଠି ମୁହଁ ହାତ ଧୋଇ ବୈଠକଖାନାରେ ବେଡ଼୍‌ଟି ଖାଇ ବସିଥିଲେ, ହଠାତ୍ କଲିଙ୍ଗ୍ ବେଲଟା ବାଜିଉଠିଲା କ୍ରୀଂ—କ୍ରୀଂ—କ୍ରୀଂ ।

ପୋଲିସ ସାହେବ ତରତରରେ ଗୁ'ଡାକୁ ପିଇଦେଇ ରିସିଭରଟାକୁ ଟେକିଧରି ପଚାରିଲେ ''ହଲୋ, କିଏ କହୁଚନ୍ତି ?

''ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମପୁର ଥାନା A.S.I. କହୁଚି ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇ ଉତ୍ତର ଦେଲା······

'କଣ ଖବର ? ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ହୋଇ ପଚାରିଲେ, 'ପୋଲିସ ସାହେବ ।'

ଯୁବତୀଟି ଧର୍ଷଣହେବା ଉପରେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କଲା । ପୋଷ୍ଟମର୍ଟମ ପାଇଁ ହସପିଟାଲ ପଠାଇ ଦେଇଚୁ··· । ଆପଣ ଶୀଘ୍ର ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ଅଫିସର ଇନ୍‌ଚାର୍ଜ ଅନୁରୋଧ କରୁଚନ୍ତି ।

ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କ ମନରେ ଚମକ ଲାଗିଗଲା·····ସେ ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସ ତ୍ୟାଗ କରି ଉତ୍ତର ଦେଲେ; ଅଚ୍ଛା ତମେ ଅଫିସର ଇନ୍‌ଚାର୍ଜଙ୍କୁ କହିଦିଅ । ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ବାହାରୁଚି ଅଧଘଣ୍ଟେ ଭିତରେ ପହଞ୍ଚିବି । A.S.I ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇ କହିବା ବନ୍ଦ କଲା ।

ପୁଲିସ ସାହେବ ଅଜ ମୂହୁର୍ତ୍ତି ମାତ୍ର ଡେରି ନ କରି ଯିବାପାଇଁ ଉଦ୍ୟତ ହେଉଛନ୍ତି ଚପରାସି ପ୍ରବେଶ କରି ସାଲ୍ୟୁଟ ଦେଇ ଗୋଟିଏ ଏକ୍ସପ୍ରେସ ଚିଠି ଆଣି ବଢ଼ାଇ ଦେଲା । ପୋଲିସ୍ ସାହେବ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଟେଲିଗ୍ରାମର ଲଫାପାଟିକୁ ଚିରି ଏକ ନିଶ୍ୱାସରେ ପଢ଼ିସାରି ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ଉଠିଲେ । ଅଜ ମୁହୂର୍ତ୍ତିମାତ୍ର ଡେରି ନ କରି ଡ୍ରାଇଭରକୁ ଡାକିଲେ କାର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ । ଡ୍ରାଇଭର ସାଲ୍ୟୁଟ୍ ଦେଇ ଗ୍ୟାରେଜକୁ ଗାଡ଼ି ଆଣିବାକୁ ଚାଲିଗଲା । ପୋଲିସ୍ ସାହେବ ଡ୍ରେସିଙ୍ଗ ରୁମ ଭିତରକୁ ଚାଲିଯାଇ ପୋଷାକଟା ତରତରରେ ପିନ୍ଧି ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ । ସାହେବଙ୍କ ଏକ ପ୍ରକାର ଅସ୍ଥିରତା ଦେଖି— ମେମ୍ ସାହେବ ପଚାରିଲେ ଏତେ ଅସ୍ଥିରତା କାହିଁକି ? ଏତେ ସକାଳୁ ଅଖିଆ ଅପିଆ କୁଆଡ଼କୁ ବାହାରୁଛ ?

ଆସିଲେ କହିବି—କହିବାକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ବେଳ ନାହିଁ ··· ବହୁ ବ୍ୟସ୍ତ ଭାବରେ ଯିବାକୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ । ସେତେବେଳକୁ କାରଟି ଆଣି ଡ୍ରାଇଭର ଗେଟ୍‌ପାଟକ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଇ ସାରିଥିଲା । ପୋଲିସ ସାହେବ ବସିବା ମାତ୍ରେ କାରଟି ଦୁରନ୍ତ ଗତିରେ ଛୁଟି ଚାଲିଲା ବ୍ରହ୍ମପୁର ରାସ୍ତାରେ ।

ଛତ୍ରପୁର ଠାରୁ ବ୍ରହ୍ମପୁର ମାତ୍ର ତେର ମାଇଲ । ପନ୍ଦର ମିନିଟ୍ ଭିତରେ କାର ଯାଇଁ ବ୍ରହ୍ମପୁର ଟାଉନ୍ ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନରେ ପହଞ୍ଚିଗଲା··· ସେତେବେଳକୁ ପଙ୍କଜବାବୁ, ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ ବିନୋଦ-ବାବୁ ପ୍ରଭୃତି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ସାହେବଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ବସିଥିଲେ । କାର ପହଞ୍ଚିବା ମାତ୍ରେ ଅଭିବାଦନ ଜଣେଇ ଭିତରକୁ ନେଇ ଗଲେ,

ବିଳମ୍ବ ନ କରି ପୋଲିସ ସାହେବ ଅଫିସ ରୁମ୍‌ରେ ବସି ଖବର କଣ ବୋଲି ପଚାରିବାରୁ ବିନୋଦବାବୁ ଘଟିଥିବା ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଟିକିନିଖି କରି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଗଲେ ।

ପୋଲିସ ସାହେବ ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଶୁଣିବା ପରେ କହି ଉଠିଲେ ଆଉ ବିଳମ୍ବ କରିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ଆଗେ ଚାଲ—ସଙ୍ଘାସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ କୁଆଡ଼େ—ଆମ ଆସିବା ସମ୍ବାଦ ପାଇ ଚାଲିଯାଇ ପାରେ । ଚାଲନ୍ତୁ ସାର୍, କହି ସମସ୍ତେ ଅଫିସରୁମ୍‌ରୁ ଉଠି କାର ଭିତରକୁ ଆସିଲେ । ସାହେବ ଡ୍ରାଇଭରକୁ ଗାଡ଼ି ବଡ଼ବଜାର—ଅଭିମୁଖରେ ଚଲାଇବାକୁ କହିଲେ । ସଙ୍ଘାସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଙ୍କ ଦୋକାନ ବଡ଼ବଜାର ମେନ୍ ଛକ ଉପରେ । କାର ଯାଇ ସେଇଠି ଅଟକିଲା । ସେତେବେଳକୁ ସଙ୍ଘାସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଙ୍କ ମେନେଜର ଆସି ଦୋକାନ ଖୋଲି ଜିନିଷପତ୍ର ସଜାଇ ବାରେ ଲାଗିଥାନ୍ତି । ହଠାତ୍, ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କ ଗାଡ଼ିକୁ ଦୋକାନ ସାମନାରେ ଦେଖିପାରି—ଦଉଡ଼ି ଆସି ଅଭିବାଦନ କରିଥିଲେ ।

'ପୋଲିସ ସାହେବ ପଚାରିଲେ 'ମିଷ୍ଟର, ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଅଛନ୍ତି ?

—'ଅଛନ୍ତି 'ଆଜ୍ଞା, ଅଫିସ ରୁମ୍‌ରେ ବସିଛନ୍ତି । କ'ଣ ଡାକିଦେବି ?—'ନା, ଡାକିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼ୁନି···ଚାଲନ୍ତୁ ମୁଁ ନିଜେ ସେଠାକୁ ଯାଇ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୋଇ ଆସିବି ।

ସଙ୍ଘାସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଙ୍କ ମାନେଜର ଏ ସବୁ ରହସ୍ୟ କିଛିମାତ୍ର ଜାଣି ନଥିଲେ···ତେଣୁ ବିନା ଆପତ୍ତିରେ ଅଫିସ ରୁମ୍ ପାଖକୁ ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କୁ ସମାଦରରେ ପାଛୋଟି ନେଇ ଗଲେ । ପୋଲିସ ସାହେବ ସଦଳବଳେ ସୁନାକୋଠିର ଉପର ମହଲାରେ ଥିବା ସଙ୍ଘାସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଙ୍କ ଅଫିସ ରୁମ୍‌କୁ ଚାଲିଲେ ।

ଗଙ୍ଗାସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଯଦ ଓ ଜାଣିଥିଲେ; ବିପଦ ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଅଛି ବୋଲି ତଥାପି ଏସବୁ—ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଘଟିଯିବ ଏକଥା ମନରେ ଆଦୌ ଆଣି ପାର ନଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ମିଣ୍ଟି ନ୍ତ ଭବରେ ଅଫିସ ରୁମ୍ ଭିତରେ ବସି ଉପାୟ ଚିନ୍ତା କରୁଥିଲେ । ହଠାତ୍' ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କୁ ସେଠାରେ ଦେଖି ଉପାୟ ହୀନହୋଇ ପଡ଼ି ନିଜକୁ ଲୁଗୁଇବା ପର ଅଭିନୟ କର ଅଭିବାଦନ କଣାଇଁ ସମାଦର ସହିତ ଅଫିସ ରୁମ୍ ଭିତରେ ପଡ଼ିଥିବା ମଖମଲ ଦିଅ ଅସମ୍ ଚୌକି ଉପରେ ବସାଇ କହିଲେ, ଅଜ ଏ ଗରିବ ଦୁଆରେ ପାଦ ପଡ଼ିଲା କିମିତ ଅଜ୍ଞା ? ପୋଲିସ ସାହେବ ମୁରୁକି ହସ ହସି କହି ଉଠିଲେ—ଆପଣଙ୍କ ସହିତ କେତେକ ବିଷୟ ଆଲୋଚନା କରିବା ପାଇଁ ଆସିଚୁ···?

"ଆଲୋଚନା ? ମୋ ସହିତ ଆଲୋଚନା···ଏକ ଅସମ୍ଭବ କଥା କହୁଚନ୍ତି ଅଜ୍ଞା ? ବଡ଼ ବିସ୍ମିତ ହେଲପର ପଗୁରିଲେ ଗଙ୍ଗାସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ।

ପୋଲିସ୍ ସାହେବ ହସି ହସି କହିଲେ, ବିଶ୍ୱାସ କରପାରୁ ନାହାନ୍ତି ବୋଧେ ? ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁ କଥା ଜାଣିପାରିବେ ।

ହଉ, ଏ'ତ ପରମସୌଭାଗ୍ୟ ମୋର । ବସନ୍ତୁ, ମୁଁ ଟିକଏ ବାହାରୁ ଅସୁଚ କହି ଉଠିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲେ ।

ନାଁ, ଆପଣ ଏଠୁଁ ବାହାରକୁ ଯିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ଆପଣ ବୋଧେ ଆମମାନଙ୍କୁ ଅଭ୍ୟର୍ଥନା ଜଣେଇବା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବାକୁ ଉଠୁଚନ୍ତି ? ଆମେ ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସାରିଆସିଚୁ । ଆପଣଙ୍କ ସହିତ କେତୋଟି ବିଷୟ କଥାଭାଷା ହେଲେ ଗୁଲିଯିବୁ ।

ରଙ୍ଗାସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ବଡ଼ ଅଡ଼ୁଆରେ ପଡ଼ିଲେ । କଣ କରିବେ କିଛି ସ୍ଥିର କରି ପାରିଲେନି । ସୁନାପିଲାଟି ପରି ଚୁପ୍ ହୋଇ ବସିଗଲେ ଚଉକି ଉପରେ ।

ପୋଲିସ୍ ସାହେବ ମୁରୁକିହସା ଦେଇ ପଚାରିଲେ, ଅଚ୍ଛା, ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣବାବୁ ଆପଣ ଇଣ୍ଡିଆ ହୋଟେଲର ମାଲିକ ଅପଣ୍ଣା ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଜାଣିଥିବେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହିତ ନିଶ୍ଚୟ ପରିଚୟ ଥିବ ?

—ହଁ, ଅଛି ଅଜ୍ଞା······

—ସେ କିପରି ଧରଣର ଲୋକ କହିପାରିବେ ?

—ବ୍ୟବସାୟୀ ହିସାବରେ ସେ ଭାରି ସଚ୍ଚୋଟ । ବ୍ୟବହାର ମଧ୍ୟ ସୁନ୍ଦର । ଭାରି ଭଦ୍ରବୋଲି ମୋର ଧାରଣା । ଯା'ଛଡ଼ା ମୁଁ ଏକାବେଳକେ ତାଙ୍କ ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ଲାଇଫ୍ ବିଷୟରେ ଅନଭିଜ୍ଞ ।

ତାଙ୍କ ସହିତ ଆପଣଙ୍କର କିଛି ସଂପର୍କ ଅଛି ? ପଚାରିଲେ ପୋଲିସ୍ ସାହେବ ।

'ଅଛି, ବ୍ୟବସାୟ ସଂପର୍କ । ସେ ମୋ ସହିତ ସୁନା ରୁପାର କାରବାର କରନ୍ତି ।"

କେଉଁ କେଉଁ ଦିନ ତାଙ୍କ ସହିତ ଆପଣଙ୍କର ବ୍ୟବସାୟ ହୋଇଚି ତା'ତ ନିଶ୍ଚୟ ଆପଣଙ୍କ ଖାତାରୁ ବାହାରିବ ।

'ତାଙ୍କ ସହିତ ମୋର ବିଶେଷ ବ୍ୟବସାୟ ନଥାଏ, ଅଉ ତା'ଛଡ଼ା ସବୁ ଖୁଚୁରା ବ୍ୟବସାୟ କରନ୍ତି । ଖାତାପତ୍ରରେ ସେ ସବୁ ଲେଖା ନଥିବ, କହିଲେ ରଙ୍ଗାସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ।'

ବେଶ୍, ତାପରେ ଅଉ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଅନୁରୋଧ ।

ପଚାରନ୍ତୁ ଅଜ୍ଞା, ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ମୋର ଲୁଚାଇବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ ;···ମୁହଁରେ କୃତ୍ରିମ ହସ ଖେଳେଇ କହିଲେ ରଙ୍ଗାସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ।

ଅଚ୍ଛା, ବ୍ରହ୍ମପୁରରେ ଥିବା ବେଶ୍ୟାମାନଙ୍କ ସହିତ ଅପଣା ସ୍ୱାମୀର ସମ୍ପର୍କ ଅଛି କି ?

ଥାଇପାରେ···ହୋଟେଲ ମାଲିକଙ୍କ···ପାଖରେ ସାଧାରଣତଃ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଲୋକ ଆସି ଥାନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କ ମନୋରଂଜନ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏମାନେ କରିବାର ମୁଁ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଛି। ତେଣୁ ଅସମ୍ଭବ କଣ ?

ଟିକିଏ ଭାବି ପୁଣି ପୋଲିସ୍ ସାହେବ ପଚାରିଲେ, ଅଚ୍ଛା, ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣବାବୁ···ଏ ସହରରେ ଥିବା ସୁନାମଧନ୍ୟା ବେଶ୍ୟା ମାନଙ୍କର ସହିତ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣାର୍ଣ୍ଣଙ୍କର କି ପ୍ରକାର ସମ୍ପର୍କ ?

ସେ ବିଷୟରେ ମୁଁ କିଛି କହିପାରିବିନି ଆଜ୍ଞା। କାରଣ—

'ହସିଉଠିଲେ ପୋଲିସ୍ ସାହେବ ଜୋରରେ। ସେଇ ହସର ଧ୍ୱନିରେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣାର୍ଣ୍ଣଙ୍କର ହୃଦୟତନ୍ତ୍ରୀ ଥରି ଉଠିଲା···। ସେ ବହୁ ଡରିଲାପରି ଦେଖାଗଲେ। ପୋଲିସ୍ ସାହେବ ବିଦ୍ରୂପର ହସ ମୁହଁରେ ଖେଳେଇ କହିଲେ, "ମିଷ୍ଟର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ, ଆମମାନଙ୍କର ଏପରି ସମୟରେ ଏଠିକି ଆସିବାର କାରଣ କିଛି ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିପାରିଛନ୍ତି ?

ନାଁ ଆଜ୍ଞା, କିଛିମାତ୍ର ଜାଣେନି—ବହୁ କଂପିତକଣ୍ଠରେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣାର୍ଣ୍ଣ।

ଶୁଣନ୍ତୁ ଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଠରେ କହିଲେ ପୋଲିସ ସାହେବ, ବର୍ତ୍ତମାନ କେତେକ ଅପରାଧରେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ସନ୍ଦେହ କରି ଅରେଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଆସିଛୁ। ଆଉ ତାର ପ୍ରମାଣ ଆମେ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ କେତେକାଂଶରେ ପାଇ ସାରିଲୁଣି। ଆପଣ ଚୁପ୍ ହୋଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ବସନ୍ତୁ—ଆମେ ଏଘର ସର୍ଚ୍ଚ କରିବୁ। ଆପଣଙ୍କ ସମସ୍ତ ଆଲମିରା ଓ ଟ୍ରେଙ୍କର ଚାବି ଦିଅନ୍ତୁ।

ଚାଙ୍ଗ ଚାଓଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ଅକାଳ ବଜ୍ର ପଡ଼ିଲା । ତୁଣ୍ଡରୁ ପଦେ କଥା ବି ବାହାରିଲା ନାହିଁ । ସେ କେବେ ଆଶା କରି ନଥିଲେ ଯେ ପୋଲିସ ସାହେବ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଜଣେଇବାରେ ଦିନେ ତ୍ରୁଟି କରୁ ନଥିଲେ ସେ ଆଜି ତାଙ୍କର ସର୍ବନାଶ କରିବେ ବୋଲି । ସେ ନୀରବରେ ମୁହଁ ତଳକୁ ପୋତି ବସି ରହି ଚୁବକାଠି ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ ।

ପୋଲିସ ସାହେବ ବଡ଼ ଘରେ ଥିବା ସମସ୍ତ କାଗଜପତ୍ର ତଲାସ କରିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ । ହୁକୁମ ତାଲିମ କରାଗଲା, ପ୍ରଫୁଲ୍ଲବାବୁ, ବିନୋଦବାବୁ, ପଙ୍କଜବାବୁ ସମସ୍ତ ଜିନିଷ ଟିକିନିଖି କରି ଦେଖିବା ପରେ ଅପ୍ପାସ୍ୱାମୀର ତେଲୁଗୁରେ ଲେଖା ଖଣ୍ଡିଏ ହସ୍ତାଙ୍କିତ ପତ୍ର ଜବ ମୁଦ୍ରିତ ଗୋଟିଏ ଲଫାପା ଭିତରେ ପାଇଲେ । ବିନୋଦବାବୁ ତେଲୁଗୁ ପଢ଼ିବାରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ଥିଲେ, ସେ ଲଫାପାଟିକୁ ଚିରି ଚିଠିଟିକୁ ପଢ଼ି ଆନନ୍ଦରେ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲେ ମିଳିଲା ଅଣ୍ଡା, ଏଥର ଚାଲନ୍ତୁ··· ପୋଲିସ ସାହେବ ରାଗରେ ଜଳି-ଉଠି କହିଲେ; ସଇତାନ, ମୋ ଆଗରେ ପୁଣି ଚାଲାକି ?

ଚାଲ ! ମୁଁ ତୋର କି ସର୍ବନାଶ କରିପାରେ ଦେଖିବୁ ।

—ବିନୋଦବାବୁ ହସିହସି କହିଲେ, ଚାଲ ମିଃ ଚାଓ—ନିଜର ଇଜ୍ଜତକୁ ବଞ୍ଚେଇ—ମଠର ଭିତରକୁ ଚାଲନ୍ତୁ । ନଚେତ୍ ପୋଲିସ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଆସି ହାତକଡ଼ା ଦେଇ ନେଇ ଯିବେ ।

ଚାଙ୍ଗ ଚାଓଙ୍କର ଆଉ କଥା କହିବାର ଯୁ' ନଥିଲା । ସେ ବାପର ସୁପୁତ୍ରପରି ଚାଲିଲେ ମଠର ଭିତରକୁ । ମଠର ଛୁଟି ଚାଲିଲା ମଙ୍ଗଳବାର ପେଣ୍ଠ ସାହୁ ମେନକା ବେଶ୍ୟାର ଗୃହାଭିମୁଖରେ ।

—ପନ୍ଦର—

ପୋଲିସ ଏପ୍ରକାର ଭାବରେ ଗିରଫ କରି ସଙ୍ଗାର୍ଜଙ୍କୁ ନେବା ଖବର ବିଦ୍ୟୁତ୍‌ବେଗରେ ସହରର ଚାରିଆଡ଼େ ଖେଳିଗଲା…… ଘଟଣା କଣ ସଠିକ୍ ଜାଣି ନପାରି ନାନା ଭାବରେ ନାନାପ୍ରକାର ଗୁଜବ ଉଠିଲା… ଦୋକାନ, ବଜାର, ରାସ୍ତାଘାଟ ଯୁଆଡ଼େ ଶୁଣିବ ସେଇ ଆଲୋଚନାରେ ଲୋକେ ବ୍ୟସ୍ତ ।

ତାର ଯାଇ ଦୁଇଦିନଟ୍ ଭିତରେ ମଙ୍ଗଳବାର ପୋଷ୍ଟାସ ହୁ କମଳା ବାଈର ଦୁଆର ସାମନାରେ ଅଟକି ଗଲା… ଚାରିଆଡ଼େ ସମସ୍ତ ପୋଲିସ କଡ଼ା ପହରା ଦେଉଥାନ୍ତି । ସଙ୍ଗାର୍ଜଙ୍କୁ ସଙ୍ଗରେ ଧରି ପୋଲିସ୍ ସାହେବ ଓ ପଙ୍କଜବାବୁ ପ୍ରଭୃତି ସମସ୍ତେ କମଳାର ଘର ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲେ । ଘରର ଉପର ଠାରୁ ତଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ ଜାଗା ଠିକ ଖୋଜି କରି ଅନୁସନ୍ଧାନ କରାଗଲା । ଶେଷରେ କିଛି ମାନେ ନପାଇ ପୋଲିସସାହେବ ଚଡ଼ାଗଳାରେ ପଚାରିଲେ, "ସର୍ଜ, ଏଘର ଭିତରର ଗୁପ୍ତପଥ ନିଶ୍ଚୟ ଆପଣ ଜାଣିଥିବେ ?

—ନା ଆଜ୍ଞା, 'କମ୍ପିତ ସ୍ୱରରେ କହିଲେ ସଙ୍ଗାର୍ଜ' । ପୋଲିସସାହେବ ଚଡ଼ାଗଳାରେ ପଚାରିଲେ "ମୋ ସାମନାରେ ମିଥ୍ୟା କହିବାକୁ ସାହାସ କରନି… ଜାଣି ପାରୁଛ, ତୁମେ ଆମକୁ ସବୁକଥା ଖୋଲି ନ କହିଲେ ପରିଣାମଟା କଣ ହେବ ?

ମୁଁ ଏ ବିଷୟରେ କିଛି ମାଦଜାଣେନି ଅଜ୍ଞା, ଥର ଥର ଭୟରେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ଗଙ୍ଗାସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ।

—ଜାଣେନା, ବେଶ୍ ତେବେ ମୁଁ ତୁମପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ କରି ଦେଉଛି । ସିପାହୀ, ଚାଲଅ ହଣ୍ଟର, ସବୁକଥା ଆଦାୟ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମାଡ଼ ଜମା ବନ୍ଦ କରିବନି ।

ଗଙ୍ଗାସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଦହରେ ଅଜଯାଏଁ—କେହି ଟିପ ଦେବାତ ଦୂରର କଥା ସାମନାରେ ଆସି କଥା କହିବାକୁ ସାହାସ କରୁ ନଥିଲେ । ସେଇ ଗଙ୍ଗାସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଙ୍କୁ ଅଜ ହଣ୍ଟରରେ ସିପାହୀ ମାଡ଼ଦେବ ଏଇ କଥା ଭାବି, ଭୟରେ ଅସ୍ଥିର ହୋଇ କହି ଉଠିଲେ ମୋତେ ମାଡ଼ ଦିଅନ୍ତୁ ନି ଆଜ୍ଞା, ମୁଁ ସବୁକଥା କହୁଛି ।

ପୋଲିସସାହେବ ମୁହଁରେ କୃତ୍ରିମ ହସ ଖେଳେଇ କହିଲେ, ବେଶ୍ ଅମେତ ଏଇକଥା ଅପଣଙ୍କ ଠାରୁ ଶୁଣୁଥିଲୁ —ସିଧା ସିଧା କହି ଦେଇଥିଲେ [illegible]ହେର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଥାନ୍ତା କାହିଁକି ?

—ପଙ୍କଜବାବୁ ସବୁକଥା ମନଯୋଗ ସହିତ ଶୁଣୁଥାନ୍ତି···ମଝିରେ ମଝିରେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗକୁ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରୁଥାନ୍ତି ।

—ପୋଲିସସାହେବ ପୁଣି କହିଲେ ଅଉ ଡେରି କାହିଁକି ମିଷ୍ଟର ରାଓ ! ଶୀଘ୍ର କାମ ଶେଷକରି ଅମକୁ ଫେରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।”

ଏତିକିବେଳେ ଅଗଣା ମଝିରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ପିଜୁଳି ଗଛରେ ଝୁଲିଯାଇଥିବା ଗୋଟିଏ ଲୁହାଶିକୁଳି ଉପରେ ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କର ନଜର ପଡ଼ିଲା···ସେ ସଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଗଛଉପରକୁ ଉଠିଯାଇ ଦେଖିଲେ ଶିକୁଳିଟି ଗଛ ମୂଳରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ କୋରଡ଼ ଭିତରକୁ ଝୁଲୁଛି । ସେ କୌତୁହଳତା ପ୍ରକାଶ କରି ଲୁହା ଶିକୁଳିଟିକୁ ଜୋରରେ ଟାଣିଦେଲେ । ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ସାଇରେନ୍ ବାଜିଲା ପରି

ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦ ଭିତରୁ ବାଜି ଉଠିଲା...ପୋଲିସସାହେବ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟମାନେ ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ଅନାଇଲେ ସେଇ ଆଡକୁ । ପଙ୍କଜବାବୁ ଗଛ ଉପରେ ଥାଇ କହି ଉଠିଲେ ଆଉ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତୁନି ସାର୍ ! ଆମେ ଠିକ୍ ଜାଗାରେ ଅଛି ପହଞ୍ଚିଛେ । ଆମର ଏ ଅଭିଯାନ ଶେଷ ଅଭିଯାନ ।

ସମସ୍ତ ପୋଲିସବାଲାଙ୍କ ମୁହଁରେ ହସ ଫୁଟି ଉଠିଲା ।

ପୋଲିସସାହେବ ଜଡ଼ାଗଳାରେ ପୁଣି ଦୋହରିଲେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଗୁପ୍ତ-ପଥର ସନ୍ଧାନ ଶୀଘ୍ର କୁହ—ରାଙ୍ଗାସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ...ନଚେତ୍ ତୁ ପ୍ରାଣଦଣ୍ଡ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟବାଟ ତମର କିଛି ନାହିଁ ।

ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଭୟ ବିହ୍ୱଳିତ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ ମୋ ର କଥା ଟିକିଏ ଶୁଣନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା ।

କହ, ଶୀଘ୍ର କହ । ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱରରେ ଥର ଥର କହିଲେ ଆପଣ ଜାଣନ୍ତିକି ଆଜ୍ଞା, ଆପଣା ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ପ୍ରକାର ଲୋକ । ମୁଁ ସବୁବେଳେ ତା ନିକଟରେ ଶରଣାପନ୍ନ । ସେ ବିଗୁର କଲେ ଗୋଟିଏ ମିନିଟ ଭିତରେ ମୋର ସର୍ବନାଶ କରିବ ।

—ଭୟ ନାହିଁ ମୁଁ ତମକୁ ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବି । ତମେ ନିର୍ଭୟ ମନରେ କହ । ତମର କୌଣସି କ୍ଷତି କରିବାକୁ ଦେବିନି । କହିଲେ ପୋଲିସ ସାହେବ

ସେ ଯାହାହେଉ, ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଧରାପଡ଼ିଛି—ଏ ବାଟରେ ମରିବି, ସେ ବାଟରେ ବି ମରିବି । ମରିବା ବେଳରେ ଆଉ ଭଲ ମନ୍ଦ ଭାବିବାର କଣ ଅଛି । ଅସନ୍ତୁ, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଗୁପ୍ତପଥର ସନ୍ଧାନ ଦେଉଛି କହି କାନ୍ଥରେ ଝୁଲୁଥିବା ଗୋଟିଏ ଲୁହା ଶିକୁଳିକୁ ଜୋରରେ ଟାଣିଦେଲେ । ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ କାନ୍ଥର ଗୋଟିଏ ଅଂଶ

ଖୋଲିଗଲା ଏବଂ ଭିତରକୁ ବାଟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖାଗଲା । ପଙ୍କଜବାବୁ ନିକଟକୁ ଦଉଡ଼ିଯାଇ ଦେଖିଲେ କାନ୍ଥର ଯେଉଁ ଅଂଶଟି ଖୋଲିଯାଇଛି ସେ ଅଂଶଟି ଗୋଟିଏ କାଠ ପଟାରେ ତିଆରି କବାଟ । ଘରର କାନ୍ଥ ରଙ୍ଗ ସାଙ୍ଗରେ ମିଶାଇ କୃତ୍ରିମ ଉପାୟରେ ରଙ୍ଗ ଲଗାଯାଇଛି । ଆନନ୍ଦରେ ଉତ୍ଫୁଲ୍ଲ ହୋଇ ବଡ଼ ପାଟିରେ କହୁଥିଲେ "ଦେଖନ୍ତୁ ସାର୍, କି ଉପାୟରେ ଦସ୍ୟୁ ତା'ର ଯାତାୟାତର ପଥ ପରିଷ୍କାର କରି ରଖିଛି । ଏତିକିବେଳେ ଘରର ଛାତ ଉପରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ମସ୍ତବଡ଼ ପଥର ସାର୍ଜେଣ୍ଟଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ ଖସିପଡ଼ିଲା । ସାର୍ଜେଣ୍ଟ ଚିତ୍କାର କରି ଢଳିପଡ଼ିଲେ ସିମେଣ୍ଟ ଚଟାଣ ଉପରେ ।···ପୋଲିସ୍ ସାହେବ ଓ ଅନ୍ୟମାନେ ନିଜର ପ୍ରାଣ ବଞ୍ଚାଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବାହାରକୁ ଦଉଡ଼ି ପଳାଇଲେ । ବାହାରକୁ ଆସିବାର ଦୁଇ ମିନିଟ୍ ଭିତରେ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲେ ମାଟି ଭିତରୁ ଭୀଷଣ ଶବ୍ଦ···ସମସ୍ତେ ରାସ୍ତାରେ ଠିଆହୋଇ ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ଅନାଇଁ ରହିଲେ ସେଇ ଦିଗକୁ । ଦୁଇ ମିନିଟ୍ ପରେ କୋଠାଟି ଭୁଷୁଡ଼ି ତଳେ ଢଳିପଡ଼ିଲା ।

ପୋଲିସ୍ ସାହେବ କହୁଥିଲେ "ସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ ହେଲା ପଙ୍କଜବାବୁ । ଆମ ବୁଦ୍ଧିଠୁଁ ଦସ୍ୟୁଦଳର ବୁଦ୍ଧି ବଳିପଡ଼ିଲା ।

ପଙ୍କଜବାବୁ କହିଲେ ତଥାପି ଆମକୁ ଏ ଯାଗାର ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶକରି ଦେଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାରଣ—ମୋର ଯେପରି ମନେ ହେଉଛି ଦସ୍ୟୁ ବେଲ୍‌ଟି ବାଜୁଥିବା ମାତ୍ରେ ବିସ୍ଫୋରଣ କରିଦେଇ ଅନ୍ୟ ବାଟେ ସଦଳବଳେ ଯାତ୍ରା କରିଛି । ଅବଶ୍ୟ, କାଳେ

ଭସ୍ତରେ ସ୍ୱଙ୍ଗାସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ସେମାନଙ୍କର ବ୍ୟୁହଭେଦର ସନ୍ଧାନ ଦେଇ ପକାଇବ ସେଥିଲାଗି ତାଙ୍କୁ ଏକାବେଳେକେ ନିଚାହ୍ନ କରିଦେଇଛନ୍ତି ।

ବର୍ତ୍ତିମାନ ପରିସ୍ଥିତିରେ କରବାକୁ ହେବ କଣ ? ପଚାରିଲେ ପେ ଲିସ୍ସାହେବ ।

ମୋ ମତରେ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ିବା କୋଠାର ସମସ୍ତ ଅଂଶ ବାହାରକରି ତଳ ଅଂଶଟି ଦେଖିବ କୁ ପଡ଼ିବ ।

ତ ହାହିଁ କରାଯିବ । ବର୍ତ୍ତିମାନ ଦମ୍କଲ ଡକାଇ ନିଅଁ ଲଭାଯାଇ ପଥର, ଇଟା ପ୍ରଭୃତି ବାହାର କରାଯିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହେଉ ଏବଂ ଏଠାରେ ପୋଲିସ୍ କଡ଼ା ପହରା ଦେଉ । କହିଲେ ପୋଲିସ୍ସାହେବ ।

ହଁ ସାର୍, ସେଇଆ କରନ୍ତୁ । ଯୁଁ ଅଂଶଟି ପ୍ରବେଶ ଦ୍ୱାରର ପଥ ସେଇ ଅଂଶଟି ପ୍ରଥମେ ପରିଷ୍କାର କରାଗଲେ ଅମେ ନିର୍ବିଘ୍ନରେ ଭରରକୁ ଯାଇ ପାରିବା ।

ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ରିଜର୍ଭଫୋର୍ସ ଦମକଲ ପାଇଁ ଫୋନ୍ କରାଗଲା । ରିଜର୍ଭ ଫୋର୍ସ ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ୍ ଭିତରେ ଆସି ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ସେତେବେଳକୁ ଅସଂଖ୍ୟ ଜନତା ଆସି ରୁଣ୍ଡ ହୋଇ-ଥାନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଗୋଟାଏ ଝୁଙ୍କରେ ଲାଗି ପ୍ରବେଶ ଦ୍ୱାରର ଅଂଶଟିକୁ ପରିଷ୍କାର କରିଦେଲେ । ଦମକଲ ସାହାଯ୍ୟରେ ନିଆଁକୁ ଲିଭାଗଲା । ପୋଲିସ ବାହିନୀଙ୍କ ସହିତ ପୋଲିସ ସାହେବ, ପଙ୍କଜବାବୁ ପ୍ରଭୃତି ସମସ୍ତେ ସୁଡ଼ଙ୍ଗ ବାଟ ଦେଇ ଅତି କଷ୍ଟରେ ମାଟି ଖୋଳି ଖୋଳି ପ୍ରବେଶ କଲେ । ପ୍ରବଳ ଚେଷ୍ଟା ସତ୍ତ୍ୱେ କିଛିଦୂର ମାତ୍ର ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଦେଖିଲେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ମେସିନ୍‌ର ଭଗ୍ନାଂଶ ଭାଙ୍ଗି ରୁଜି ପଡ଼ିଛି ଏବଂ କେତେଜଣ କଳାମୁଖା ଦଗ୍ଧକାୟ ବିକଳାଙ୍ଗ ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ।

ପୋଲିସ୍‌ସାହେବ କହିଲେ, ଆଜ ଭିତରକୁ ଯାଇ ହେବନି ପଙ୍କଜବାବୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାହା ଦେଖୁଛ ସବୁ ଶେଷ । ଦସ୍ୟୁ ସଦଳବଳେ ମାଟିଭିତରେ ସମାଧି ନେଇଛି ।

—ହସିଉଠିଲେ ପଙ୍କଜବାବୁ ।

—ପୋଲିସ୍‌ସାହେବ ପଚାରିଲେ, କଣ ହେଲା ?

ଆପଣ କଣ ଦସ୍ୟୁଙ୍କୁ ଏତେ ବେଗୁଲ୍କ ଭାବୁଛନ୍ତି । ଆପଣମାନେ ବସନ୍ତୁ ଏ ଗୋଟାଏ "ଯାଦୁଘର ।"

ବାସ୍ତବିକ୍, ଏସବୁ "ଯାଦୁ"ପରି ମନେ ହେଉଛି । ବ୍ରହ୍ମପୁରପରି ଛୋଟିଆ ସହରରେ ଏ ପ୍ରକାର କ୍ଷେତ୍ର ଯେ ଥାଇପାରେ ଏ କଥା ମୁଁ ସ୍ୱପ୍ନରେ ସୁଦ୍ଧା ଭାବି ନଥିଲି ।

ଯା' ପଛରେ ଗୋଟାଏ ବିରାଟ ଦଳ ରହିଛନ୍ତି ସାର୍ । ବିଭିନ୍ନ ଯାଗାର ଲୋକଙ୍କର ସମ୍ମିଶ୍ରଣରେ ଏ ଦଳର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୋଇଛି ।

ହୋଇପାରେ । ସତ୍ୟ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରୁଛି ଆପଣଙ୍କ କଥାକୁ ।

ମୁଁ ଯା' ବିଷୟରେ କେତେକ ସଠିକ୍ ପ୍ରମାଣ ଦେଇଛି ସାର୍ ! ଦେଖନ୍ତୁ, ସେମାନଙ୍କର ଏଠିକାର ଅନୁଷ୍ଠାନଟି ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଗଲା ପଛେ ଆମକୁ ଜାଣିବାକୁ ସୁବିଧା ଦେଲେନି; ଚାଲନ୍ତୁ, ଅଫିସରେ ବସି ଆଲୋଚନା କରିବା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଦସ୍ୟୁଦଳ ଚତୁରତା ଦେଖେଇ ଆମ ନିକଟରୁ ଦୂରକୁ ପଳେଇଛନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ ।

ପୋଲିସ୍‌ସାହେବ ଦୀର୍ଘନିଶ୍ୱାସ ତ୍ୟାଗକରି ସଦଳବଳେ କାର ଭିତରକୁ ଫେରିଲେ । କାର ଛୁଟିଚାଲିଲା ପୋଲିସ୍‌ଷ୍ଟେସନ ଆଡ଼କୁ ।

———

ଶେଷ

ପୋଲିସ୍ ଷ୍ଟେସନରେ ଏ. ଏସ୍. ଆଇ ଏକୁଟିଆ ଅଫିସ ରୁମ୍ ଭିତରେ ବସିଥାନ୍ତି··· ହଠାତ୍,·· କଲିଙ୍ଗ୍ ବେଲ୍‌ଟା ବାଜିଉଠିଲା ଜୋରରେ କିଂ କିଂ କିଂ··· ।

ଏ. ଏସ୍. ଆଇ ଇତସ୍ତତଃହୋଇ ଚଉକିରୁ ଉଠି ରିସିଭରଟାକୁ ଟେକିଧରି ପଚାରିଲେ, "କିଏ ଆପଣ, କଣ କହୁଛନ୍ତି ?

—ମୋର ପୋଲିସ୍‌ସାହେବଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ କଥାଭାଷା ଅଛି ।

କେହି ଉଚ୍ଚପାହ୍ୟା ଅଫିସର ହୋଇଥିବେ ଭାବି ସଂକୁଚିତ ଭାବରେ ଏ. ଏସ୍. ଆଇ. ଉତ୍ତରଦେଲେ "ସାହେବ ଫେରିନାହାନ୍ତି ଆଜ୍ଞା···

ଧନ୍ୟବାଦ, କହି ନିରୁତ୍ତର ହେଲେ ଅଦୃଶ୍ୟମାନ ବ୍ୟକ୍ତି । ଦୁଇ ମିନଟ୍ ଯାଇନି ପୋଲିସ୍ ସାହେବ ସଦଳବଳେ ଆସି ଥାନା ଅଫିସ୍ ରୁମ୍ ଭିତରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ।

ସାହେବଙ୍କୁ ଦେଖିବାମାତ୍ରେ ଏ. ଏସ୍. ଆଇ ଏକ ନିଶ୍ୱାସରେ କହିପକାଇଲେ···"ବର୍ତ୍ତମାନ ଆପଣଙ୍କୁ କେହି ଭଦ୍ରଲୋକ ଫୋନ୍‌ରେ ଡାକୁଥିଲେ ସାର୍······

ପୋଲିସ୍ ସାହେବ କନ୍ଦିମାନ ଭାବି ପାରିଲେନି···କ୍ଳାନ୍ତ ଅନୁଭବକରି ଚେୟାରରେ ବସିବାକୁ ଯାଉଚନ୍ତି, ପୁଣି ବେଲ୍‌ଟି ବାଜିଉଠିଲା କିଂ କିଂ କିଂ ।

ଏ. ଏସ . ଆଇ, ଦଉଡ଼ିଯାଇ ପୁଣି ରିସିଭର୍‌ଟାକୁ ଉଠେଇ ପଚାରିଲେ, 'କିଏ କହୁଚନ୍ତି ।

ଉତ୍ତର ଆସିଲା, ପୋଲିସ୍ ସାହେବ ବୋଧେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲେଣି ?

—ହଁ ସାର୍···

ଆପଣ କିଏ କହୁଛନ୍ତି ? ପଚାରିଲେ ଏ. ଏସ୍. ଆଇ ।

ଆପଣଙ୍କର ଜାଣିବାର ଦରକାର ନାହିଁ । ଆପଣ ଫୋନ୍ ପାଖକୁ ପୋଲିସ୍‌ସାହେବଙ୍କୁ ଡାକି ଦିଅନ୍ତୁ, ବଡ଼ ଜରୁରୀ ଦରକାର ଅଛି । ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ମୁଁ କଥା ହେବି ।

ରିସିଭରଟାକୁ ରଖିଦେଇ ଏ. ଏସ୍. ଆଇ, ପୋଲିସ୍‌ସାହେବଙ୍କୁ ସବୁକଥା ଜଣେଇଁଦେଲା ।

ପୋଲିସ୍ ସାହେବଙ୍କ ମନ ସେଇ ଦୁର୍ଦ୍ଧର୍ଷ ଡକାୟତଦଳଙ୍କ ଭାବନାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲା···ସେ ବଡ଼ ବ୍ୟସ୍ତଭାବରେ ଯାଇଁ ରିସିଭରଟାକୁ ଟେକିଧରି ପଚାରିଲେ···ହଲୋ, କିଏ ଆପଣ କହୁଚନ୍ତି ?

—ଉତ୍ତର ଆସିଲା, ମୁଁ ଜଣେ ସାଧାରଣ ନାଗରିକ । ନମସ୍କାର ।

—ପୋଲିସ୍ ସାହେବ ବଡ଼ ବ୍ୟସ୍ତଭାବରେ ପଚାରିଲେ, କଣ ଦରକାର ମୋଠି ?

—ମୋର କେତୋଟା କଥା ପଚାରିବାର ଅଛି ।

—ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟ ନାହିଁ । ପରେ ଅଫିସରେ ସାକ୍ଷାତ କରିବେ ।

—ବର୍ତ୍ତମାନ ଆପଣଙ୍କୁ ସମୟ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ସାର୍ ।

—ଏ ପ୍ରକାର ଧମକପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ଶୁଣି ପୋଲିସ୍‌ସାହେବ ବିଚଳିତ ହୋଇପଡ଼ି ପଚାରିଲେ ।

—ଦୟାକରି ଆପଣଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଲେ ଖୁସି ହେବି ।

ପରେ ଦେବି, ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ କଥାଭାଷା କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଅନ୍ତୁ ।

ପୋଲିସ୍ ସାହେବ କ ଉତ୍ତର ଦେବେ କିଛିମାତ୍ର ଭାବି ପାରିଲେନି । ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଘୂରିବାରେ ଲାଗିଲା । ସାହେବଙ୍କ ଏ ଅସ୍ଥିରତା ଦେଖି ପଙ୍କଜବାବୁ କହିଲେ, "ମୋତେ କଥାଭାଷା କରିବାକୁ ସୁଯୋଗ ଦିଅନ୍ତୁ ସାର ।"

ପୋଲିସସାହେବ ବିନା ଆପତ୍ତିରେ ବସିଥିବା ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କୁ ଧରାଇ ଫେର ଆସି ବସିଲେ ଚଉକି ଉପରେ । ପଙ୍କଜବାବୁ କଥାଭାଷା କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ଆଚ୍ଛା, ଏଥର ପଚାରନ୍ତୁ ।

ପଙ୍କଜବାବୁଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନରେ ଉତ୍ତର ଆସିଲା···"ମିଃ, ଦାସ୍, ସାହେବ ବୋଧେ ମୋ ସହିତ କଥାଭାଷା କରିବାକୁ ଅକ୍ଷମ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ଅଚ୍ଛା, ତମେଇ ଜାଣିଲେ ଯଥେଷ୍ଟ ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ମନରେ ଚମକ ଲାଗିଗଲା···ସେ କଣ୍ଠା ଗଳାରେ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲେ ସର୍ଦ୍ଦାର ତମେ ?

ହଁ, ମୁଁ ସର୍ଦ୍ଦାର । ଧନ୍ୟବାଦ ମିଃ ଦାସ । ତମ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ବୁଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରସଂଶା ନକରି ରହିପାରୁନି ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ଆଉ ଡେରି ନ କରି ପଗ୍ଭରିଲେ, କଣ କହନ୍ତୁ—ବଡ଼ କ୍ଳାନ୍ତହୋଇ ପଡ଼ୁଚୁ ଅମ୍ଭେମାନେ ।

ହସ ଭାସିଆସିଲା ଜୋରରେ । ହସର ସ୍ରୋତରେ ପଙ୍କଜ-ବାବୁଙ୍କ ସ୍ୱରରେ ଚମକ ଲାଗିଗଲା···ସେ ରସିଭରଙ୍କୁ ମୁହଁ ପାଖରେ ଧରି ପ୍ରଶ୍ନ ଆଶାରେ ରହିଲେ ।

ମୁହୂର୍ତ୍ତିକ ପରେ ପୁଣି ପ୍ରଶ୍ନ ଆସିଲା—ବର୍ତ୍ତମାନ ଆପଣ-ମାନେ କଣ କରିବାକୁ ଗ୍ଭହୁଁଛନ୍ତି ?

ଶେଷ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପାଖରେ ନ ପହଞ୍ଚିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିଛି କହି ପାରୁନାହୁଁ ।

ଶେଷ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବା ଆପଣଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ସ୍ୱପ୍ନ ।

—କାହିଁକି ?

—ଆପଣମାନେ ଅପାରଗ ।

ଅପାରଗ ? ବଡ଼ ବିରକ୍ତିକର କଣ୍ଠରେ କହିଲେ ? ପଙ୍କଜବାବୁ ।

ବାଧିଲା ବୋଧେ ମୋ କଥା ।

ନବାଧିବ ବା କାହିଁକି ?

ବେଶ୍, ଯଦି ବାଧୁଛି, ବାଧିଲା ଭଳିଆ କାମ କରନ୍ତୁ ।

ଆମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆପଣଙ୍କର ପରାମର୍ଶ ଦରକାର ନାହିଁ ।

ସେଇଥିଲାଗି ଆପଣମାନଙ୍କର ଦୁରବସ୍ଥା । ଶାସନ କଳ ଅଚଳ ।

—କଣ କହୁଚନ୍ତି ଆପଣ ?

ଠିକ୍ କହୁଚି, ଆପଣଙ୍କ ଘର ହଜାରେ ଗୁଇନ୍ଦା ଏକ ଠି ହୋଇ ସର୍ବ ସାଧାରଣଙ୍କର ସହଯୋଗ ନପାଇ କୌଣସି ଦୁର୍ନୀତି ବନ୍ଦ କରି ପାରିବେକି ?

ବୋଧେ ନୁହେଁ ।

ତା' ହେଲେ ଆମ ମାନଙ୍କର ସହଯୋଗ ନେବାକୁ କୁଣ୍ଠାବୋଧ କରୁଚନ୍ତି କାହିଁକି ?

ଆପଣମାନେ ଯେ ଦସ୍ୟୁ, ଘୃଣ୍ୟକାମ କରନ୍ତି ।

ଭୁଲ୍ ଧାରଣା ଆପଣମାନଙ୍କର । ଘଟଣାଚକ୍ରରେ ପଡ଼ି ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ଭୁଲ୍ ସଂବାଦ ଦେଇଥିଲୁ ।

ପ୍ରମାଣ ?

ପ୍ରମାଣ ଶୁଣିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି—ଶୁଣନ୍ତୁ—

ଓଡ଼ିଶାରେ ଚୋର, ଜୁଆଖେଳ, ଠକାମୀ ବଢ଼ି ଯାଇଥିଲା । ଡାକୁଙ୍କର ମାନଙ୍କ ପ୍ରାଦୁର୍ଭାବରେ ଲୋକେ ଆତଙ୍କିତ ହୋଇ ଉଠିଲେ । ସେ ସବୁର ପ୍ରତିରୋଧ ଆପଣମାନେ କରି ପାରୁ ନଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ଦେଶ ଭିତରେ ଚେତନାଶୀଳ ଲୋକଙ୍କ ମନରେ ଚେତନା ଜାଗିଉଠି ଏଇ ସଂଘ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଗଲା । ଆମ ମାନଙ୍କ ଦଳରେ ରହିଲେ, ଚୋର, ବଦମାସ, ଜୁଆଖେଳ, ଠକ, ଡାକ୍ତର, ବ୍ୟବସାୟୀ, ଗୃହିଣୀ, ପ୍ରଭୃତି ସବୁ ଶ୍ରେଣୀର ଲୋକ । ସବୁ ପ୍ରକାର ଲୋକଙ୍କର ଖବର ସଂଗ୍ରହ କରିବାରେ ଅସୁବିଧା ରହିଲାନି । ଫଳରେ ଆମେସବୁ ଦଳରେ ଆଗେଇବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲୁ ଏବଂ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ସବୁବେଳେ ଖବର ଯୋଗାଇବାରେ ସୁବିଧା ପାଇଲୁ । ଯ୍ୟାସତ୍ତ୍ୱେ ଆପଣମାନେ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଆଜି ଯାହାବା କରୁଚନ୍ତି କୃତନ୍ତ୍ର ହ'ଲେ କଲାଭଳି ନୁହେଁ । ତେଣୁ ଅନୁରୋଧ, ଆପଣମାନେ ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସର୍ବ ସାଧାରଣଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ଦରକାର କରନ୍ତୁ । ଆପଣମାନଙ୍କର ଆଉ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ରହିବନି । ଆଜି ଯା' ହେଉ ମୋ ଏ କାମ ଶେଷ କରିଥିବାରୁ ଆମ ସଂଘ ତରଫରୁ ମୁଁ ଆପଣମାନଙ୍କୁ

ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଉଛି । ଅପନା ସ୍ୱାମୀ ଓ ତା ଦଳର ସମସ୍ତ ଲୋକେ ମାଡ଼ିଗଲେ ପୋଡ଼ିହୋଇ ମରିଚନ୍ତି । ତା ସାଙ୍ଗରେ ଲାଗିଦାର ଥିବା ଗ୍ରାମାଗ୍ରାମଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେଇମାନେ ଜାଣି ଶୁଣି ମାରିଚନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ପଛରେ ଘୁରି ଆଉ କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଯାହା କହୁଛି ତା' ନିଶ୍ଚିତ ସତ୍ୟ । ଏଣିକି ଆମମାନଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ । ଆପଣମାନଙ୍କର ସୁନାମ ବଢ଼ିବ । ପରେ ପୁଣି ଆବଶ୍ୟକ ପଡ଼ିଲେ ଜଣାଇବୁ । ନମସ୍କାର ।

ପଙ୍କଜବାବୁ ଚିଠିଟାକୁ ତଳେ ରଖିଦେଇ ଲଥ୍‌କିନା ଆସି ଚଉକି ଉପରେ ବସିଗଲେ ।

ପାଖରେ ବସି ପୋଲିସ ସାହେବ ସବୁକଥା ଶୁଣୁଥିଲେ । ସେ ବିସ୍ମୟସୂଚକ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ ବାସ୍ତବିକ୍ ଏ ଗୋଟାଏ ଯାଦୁକର ।

ଯାଦୁକର ନୁହେଁ ସାର—ଯାଦୁକର ସର୍ଦ୍ଦାର ନମ୍ବ ୧ ଅପ୍, ୫ ନମ୍ବ ଡାଉନ, ୧୦ ଜି. ପି. ଆର.

ଯା' ଅର୍ଥ କଣ—ସେଇ ?

—ବୁଝିବାକୁ ବାକି ରହିଲା ଆଉ କଣ ?

—ତେବେ, ପ୍ରକୃତ ରହସ୍ୟ ବୁଝିବାକୁ ପଡ଼ିବ, କେତେଦୂର ସେମାନଙ୍କ କଥାରେ ସତ୍ୟତା ରହିଛି କିଏ ଜାଣେ ?

—ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ ଧୈର୍ଯ୍ୟନାହିଁ ସାର୍ !

ପୋଲିସସାହେବ ହସି ହସି କହିଲେ—'ଅଚ୍ଛା ଥାଉ ଦେଖିବା ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଭିଯାନବେଳେ ।'

ପୋଲିସ୍‌ସାହେବଙ୍କ କଥାରେ ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ୱସ୍ତିର ନିଶ୍ୱାସ ମାରିଲେ ।

—*—

ମୁଦ୍ରାକର—ଶ୍ରୀ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦାସ, ନବଭାରତ ପ୍ରେସ, କଟକ—୨